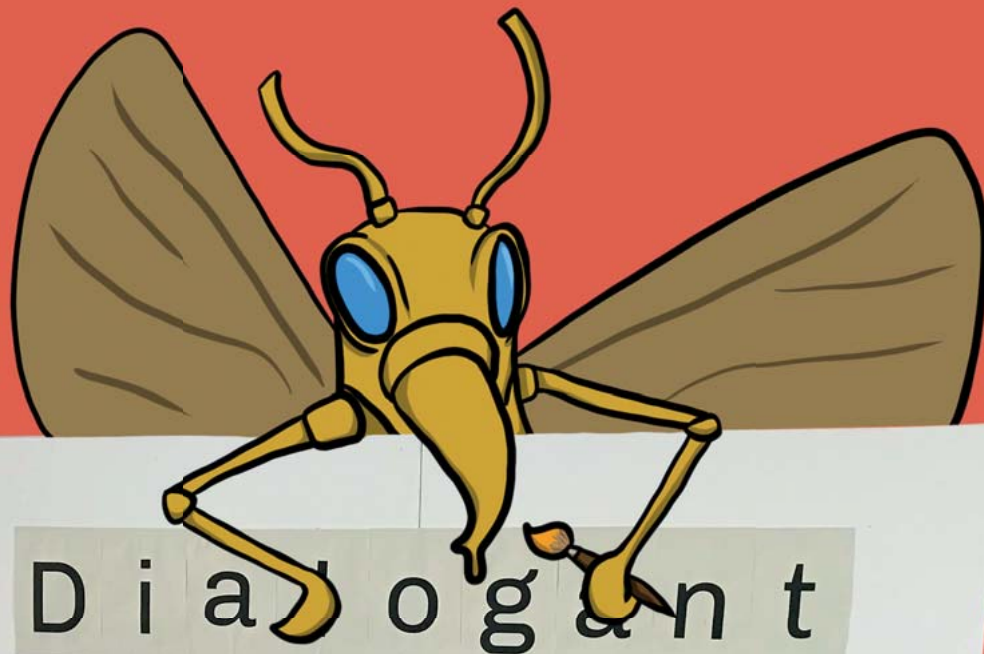

alella

Núm. 368
Setembre-octubre
2020
any 60

3,50 €

Diàlogant

ambl

Dossier: joves artistes alellencs

Com hem viscut la
Festa Major i la de la
Verema?

El racisme s'escampa
per les xarxes socials
dels veïns

Publiquem la foto dels
nadons nascuts a Alella
l'any 2019

RENTAT ALELLA

NOU TREN DE RENTAT, MÉS SUAU I MÉS EFICIENT!

- TREN DE RENTAT AMB RASPALLS TÈXTILS
- 11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ AMB AIGUA CALENTA
- ESBANDIT AMB AIGUA OSMOTITZADA, PER A UN ACABAT IMPECABLE

- MÀQUINA NETEJA TAPISSERIES
- MÀQUINA DE LÍQUID NETEJA LLANTES
- RESULTATS SORPRENENTS

Christ
WASH SYSTEMS

**Estem a la carretera d'Alella km. 1
08328 Alella
Al costat de la gasolinera BP**

01 Coberta

La coberta d'aquesta edició és un fotomuntatge de Josep Puig elaborat a partir d'una fotografia dels joves protagonistes del Dossier i la il·lustració d'una fil·loxera que ha fet per a la revista Alella la jove il·lustradora alellenca Mercè Prats.

05 Cartes al director

07 Del poble

10 Actualitat

- Com hem viscut la Festa Major i la de la Verema?

- LA CRÒNICA. La nova normalitat: deposen Quim Torra i la pandèmia repunta.
- El racisme s'escampa a les xarxes socials dels veïns d'Alella.
- Santi Caballero, cap de colla operatiu de l'ADF Alella.

23 Què fa?

- Què fa... Sergi Freixes?

24 Cultura

- Entrevista amb Joan Vilaseca, nou director de l'Escola Fabra.

- "Paisatges, persistències i afectes", exposició d'Eva Marín a Can Manyé.

28 Personatge

- Ignasi Noguera i Jordi Puig. Els nois del Pizza a Punt.

31 Dossier

- Primera Mostra d'Art Jove a Can Manyé.

43 Arrels

- En Parasso i en Gripau, dues cares de la mateixa moneda?

46 Solidaris

- El perill de ser activista mediambiental.

48 Vitivinícoles

- Lluís Font: "La pansa blanca és una varietat molt bona i, si la saps treballar, sempre donarà un gran vi".

51 De l'arxiu parroquial

- L'establiment de l'aigua a la rectoria.

53 Magazin

58 Esports

- Esport i carrer: la cal·listènia a Alella.
- Breus.

EDITORIAL

Donem pas al jovent

Curiosament, a la portada del número anterior presentàvem una colla d'avis de la Moncloa alellenca, posant a càmera, tots amb la preceptiva mascareta per protegir-se del contagi de covid-19. Doncs bé, a la coberta d'aquest número, ja ho deveu haver comprovat, tornem a presentar un grup d'alellencs, també amb mascareta, però aquesta vegada es tracta d'una colla de joves. La covid-19 torna a manar sobre la nostra actualitat i les nostres cobertes.

Però anem a l'objectiu de la presentació d'aquests joves: són els protagonistes del dossier d'aquesta edició, que porta per nom *Primera Mostra d'Art Jove a Can Manyé*. És el mateix títol de l'exposició que, amb motiu de la celebració del cap de setmana jove, l'Espai Jove de l'Àrea d'Adolescència i Joventut de l'ajuntament i l'Espai d'Art i Creació Can Manyé van impulsar el mes de juliol passat. La mostra va ser comissariada per les també joves artistes Clara Gasull i Clara Pelegrin, i va oferir la possibilitat de participar-hi a nou joves artistes alellencs. Podreu conèixer-ne tots els detalls, sobre l'organització i sobre els artistes i les obres que van presentar, llegint el dossier de la pàgina 31.

No voldríem ser més dramàtics del compte, però convindreu amb nosaltres que ens ha tocat viure uns temps en certs aspectes decebedors. L'actualitat catalana, l'estatal, l'europea i la del món en general no són, per dir-ho d'una manera suau, gaire engrescadores. La pandèmia, el canvi climàtic, els populismes, el creixement de la ultradreta, uns líders mundials de malson (Trump, Putin, Bolsonaro, Erdogan...). I, a casa nostra, la causa general contra el procés. Sembla que de cop i volta tot s'estigui ensorrant com un castell de cartes.

I aquest és el món on també els ha tocat viure als nostres joves. A més, ells pateixen un atur juvenil del 50%, rècord a la Unió Europea. I això, per no esmentar la precarietat de les condicions de l'altra meitat que sí que pot treballar.

Creiem que ja n'hi ha prou que el món adult maltracti el jovent. Cal un canvi d'actitud. Els joves es mereixen oportunitats, respecte i confiança. Creiem en els joves i creiem fermament que cal que ocupin sense entrebancs el seu lloc a la societat. La joventut significa una sèrie de valors com ara el futur, la força, la generositat, l'assumpció del risc i tants més, essencials per afrontar tots aquells mals averanys que esmentàvem més amunt.

Malgrat tot, ens agradaria poder acabar l'editorial amb un missatge positiu: no ho tindran fàcil, però hem de creure que els nostres joves sabran superar els obstacles i encarar el futur amb encert. Com els nou joves artistes protagonistes del dossier, a qui se'ls va presentar un repte, el van entomar i se n'han sortit ben bé.

Ramon Ruiz Bruy

Director de la revista *Alella*

VERA VETERINARIS L'Ingrid i la Bea, dues cares amigues a càrrec de les vostres mascotes

El 14 de setembre va obrir les portes a la plaça d'Antoni Pujadas Vera Veterinaris, la nova clínica veterinària que regenten la Bea Alonso i l'Ingrid Martín. Després de treballar com a veterinàries a Alella durant dotze i sis anys, respectivament, ara han posat en marxa la seva pròpia clínica.

Sou unes valentes!

[Riuen.] Bé, hi ha trens que a la vida només passen una vegada. I sentíem que ara era el moment de tirar endavant el nostre projecte. Malgrat la situació econòmica i sanitària que vivim, estem convençudes que era el moment de fer-ho... i ens hi hem aventurat. Hem fet un esforç molt gran i som conscients que és una aposta valenta, però ens sentim felices de tenir la clínica veterinària que sempre havíem somniat.

I com és la clínica dels vostres somnis?

Doncs un centre on tot està pensat des de zero per al benestar de les mascotes, molt ben equipat amb la tecnologia molt moderna i amb instal·lacions diferents per a gossos i gats.

Instal·lacions diferents? Expliqueu-nos-ho, això...

Tenim la sensació que els gats s'han considerat durant massa temps uns animals "de segona". Les clíniques veterinàries sovint estan molt més pensades per als gossos que no per als gats. I nosaltres teníem clar que són animals diferents i que tenen necessitats diferents. Per això a la nostra clínica hi ha una sala d'espera, una sala d'atenció i una sala d'hospitalització diferenciades per a gats i per a gossos.

Així, la vostra especialitat són els gats?

No, en absolut! Tractem gats i gossos i també un munt d'animals més (conills, hámsters, tortugues...). El que hem volgut fer és posar els gats al mateix nivell que els gossos. De fet, estem en tràmit per aconseguir la certificació Cat Friendly, que és una associació internacional que certifica que compleixes certs requisits pel que fa a instal·lacions, equipament i formació continuada del personal. De moment no hi ha cap clínica de la zona que la tingui.

I quins serveis ofereu?

Medicina general (desparasitacions, visites regulars), medicina interna (curar la mascota quan està malalta), laboratori propi, cirurgia, diagnòstic per la imatge (radiografia, ecografia), alimentació dietètica, hospitalització, visites a domicili i servei d'urgències. Obrim de dilluns a divendres de 10 a 20 h i el dissabte de 10 a 13 h. Ens agrada que, a la clínica, li hàgiu posat el nom de Vera.

Ens estimem molt Alella i ens agrada implicar-nos en la seva vida social. És per això que, per exemple, col·laborem amb la protectora d'animals ADANA des del primer dia. Pensem que posar-li Vera Veterinaris a la clínica és una manera de vincular-nos encara més al poble. Hi va haver uns anys en què moltíssimes persones d'Alella van treballar a la fàbrica Vera i la família Vera va fer moltes coses per al poble. Posar-li aquest nom és una manera de reivindicar que aquesta plaça encara és, per a molts, la plaça de Can Vera. Una plaça que, per cert, ens encanta. N'hem pres consciència quan ens hi hem instal·lat: és una plaça de barri, plena de vida!

Plaça d'Antoni Pujadas i Nirell, 3 - 08328 Alella
Tel. 93 737 21 09 - veraveterinaris@gmail.com

Cartes al director

alella

Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
Eduard Serra i Güell, 2
08328 Alella
revista.alella@gmail.com
www.revistaalella.cat

Director
Ramon Ruiz Bruy

Sots-director
Eudald Serra

Redactor en cap
Òscar Pallarès

Redactors
Albert Alabau, Anna Alfaro, Anna Berengué,
Ramon Anglada, Àlex Asensio, Laia de Bobes,
Inés Esteban Gisela Ferrer, Víctor González,
Queralt Morros, Carla Riverola, Laura Ruiz,
Eva Vicens i Pep Vidal

Col·laboradors
Agnès Céspedes, Comissió de Cooperació
d'Alella, Enzo Cortez, Montse Donada,
Jordi Farrús, Quico Lluch, Daniel Montes,
Jordi Prat i Jordi Prats

Publicitat: Òscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)

Subscripcions: www.revistaalella.cat/subscribe

Correcció: Martí Crespo

Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig

Producció: RRB

Impressió: Comgràfic

Dipòsit legal: B-24.950-62

Col·laboració: 3,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
Dirigida per Esteve Rimbau i Sauri de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament
de les opinions que continguin els articles signats.

FONTS QUE NO FUNCIONEN

M'agradaria saber per quin motiu les fonts urbanes d'Alella s'han passat l'estiu tancades. Quan va començar el confinament van posar-hi un cartell dient que les tancaven per causa de la covid, i des d'aleshores no ragen. Però en altres poblacions del voltant nostre les fonts han funcionat i funcionen amb normalitat. A Barcelona, per exemple, les dels carrers de l'Eixample i les dels parcs infantils funcionen. He buscat la normativa sobre aquesta qüestió i he trobat una informació de l'àrea de Salut Pública de la Generalitat de Catalunya, datada el 28 de maig passat, on s'indica el següent: "Pel que fa a les fonts públiques, cal tenir en compte que són instal·lacions on pot haver més contacte amb les mans o la boca. Tanmateix, tenint en compte l'augment de temperatures durant l'estiu, pot ser necessari que estiguin obertes. En el cas que calgui fer ús de l'aigua d'una font, és important netejar-se convenientment les mans abans i després de tocar l'aixeta i evitar que la boca toqui l'aixeta de la font. Així mateix, en el cas d'omplir ampolles, aquestes no han de tocar l'aixeta de la font." Per tant, no s'obliga a tancar les fonts, i es recomana que qui en begui vagi amb compte. Per què, doncs, les fonts d'Alella estan tancades? Una font és un servei públic, i negar l'aigua als assedegats és molt lleig.

Pau Martí

ALELLA, ON VAS?

Recentment ha sorgit a la xarxa social Instagram, a través de la qual es poden compartir imatges i vídeos, un compte anomenat "Alella on vas", que en el moment d'escriure aquesta carta té 315 seguidors. El subtítol del compte és molt suggeridor: "Donem visibilitat a tot allò que a Alella no va." S'hi indica també que tothom qui ho vulgui pot enviar-hi una foto explicant on ha vist cada cosa, i s'entén que la foto es publicarà amb la corresponent denúncia del que es considera que és una deixadesa dels serveis municipals corresponents, o de la mateixa ciutadania en alguns casos. Així, hi podem trobar ara mateix penjades fotografies de punts de recollida d'escombraries, de voreres i carrers i de jardineres.

Més enllà de si al darrere del compte s'amaga alguna intencionalitat política, cosa que desconec perquè ignoro qui en són els autors, no trobo malament que hi hagi plataformes públiques, en aquest cas a través d'aplicacions tan populars com Instagram, que serveixin per denunciar llocs o aspectes del poble on cal una intervenció de l'ajuntament, sovint enèrgica, per tal de pal·liar la brutícia, la manca de civisme ciutadà, l'abandonament municipal o simplement elements del mobiliari urbà que no són adequats per a la funció que pretenen complir.

Jordi Pera

PSEUDOCIÈNCIES A ALELLA NO, SI US PLAU

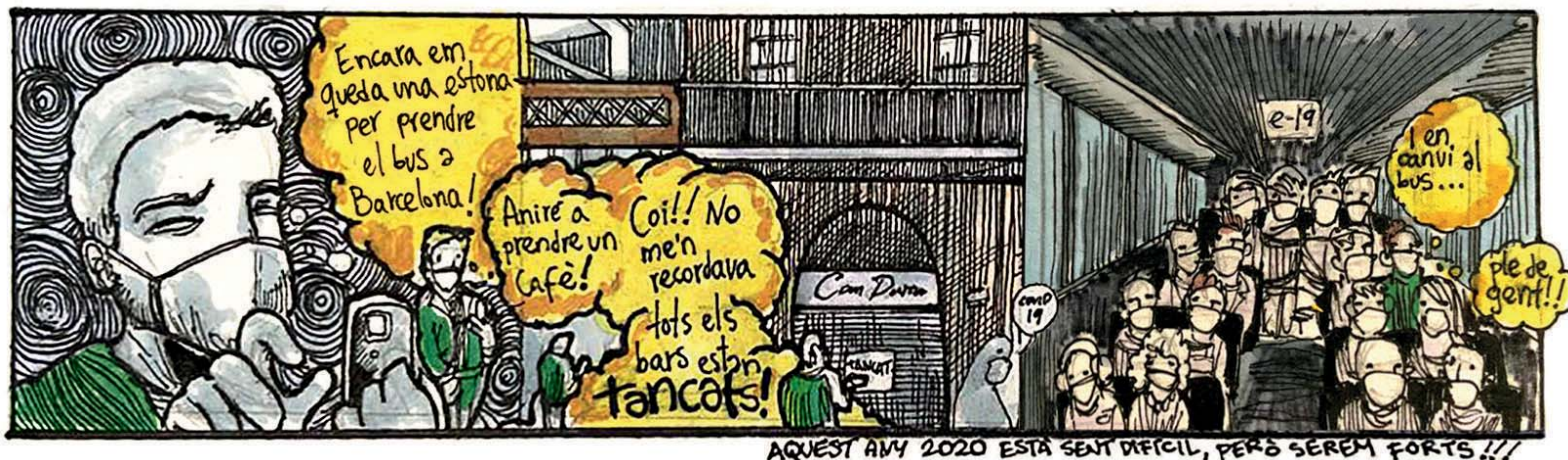
El meu fill ha rebut un correu amb la programació d'activitats de l'Espai Jove. Em va demanar la meua opinió sobre una activitat a la qual vol apuntar-se i, mentre m'ho mirava, vaig esborrar-me de descobrir, entre més activitats, una que es diu "Qui soc? On vaig? La nostra essència a través de l'astrologia psicològica". El text descriptiu fa afirmacions com: "Entendrem el paper de la lluna, el sol i el nostre ascendent." L'edat mitjana ja va passar, som a l'any 2021. Com és possible que l'Ajuntament d'Alella doni suport a les pseudociències? L'astrologia és una engalipada. I les persones que s'hi dediquen són estafadors que enganyen qui se'ls vol creure. I no és una qüestió opinable: és un fet 100% demostrable. I és incomprensible que les lleis d'aquest país ho permetin. Penso que no hauríem de permetre que l'Ajuntament d'Alella doni cabuda (i, segurament, suport econòmic) a activitats d'aquesta mena entre la seva programació cultural. És especialment greu que ho faci dirigint-se als joves.

Un pare amoïnat

SÍNDIC D'ERRADES

A la pàg. 26 del núm. 367 de la revista s'atribueix el pseudònim de Patricia Sverlo a Pepe Rei, quan en realitat correspon a Rebeca Quintàns.

TIRA CÒSMICA G Artboy

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

Distribuidors
oficials

ALUMINIS TÈCNICS ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 Tel. 93 540 84 00 Alella
www.aluminisalella.com aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodòncia·Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 Tel. 93 555 49 71

20% dte. en tots els tractaments

El Raco d' Alella

BAR - CAFETERIA

Torrades i amanides

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B · 08328 Alella
elracodalella@gmail.com · Telèfon: 93 540 34 51

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

**TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU**

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B · 08328 Alella (Barcelona) · Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

**CASANOVA
BARBER
HOUSE.**

Pl. Antoni Pujades, 10 local A - 08328 Alella (Barcelona)
93 159 75 00 · info@casanovabarberhouse.com · www.casanovabarberhouse.com

Fes diana i no paguis

Deixa'ns descobrir
la bellesa que hi ha en tu.

SWEET SOUL
- ESTÈTICA I BENESTAR -

Pl. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BCN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera

**I ara...
esmorzars Parera!
Mini + cafè o
refresc: 2,75€**

CAFETERIA · CERVERERIA · SALSITXERIA

Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

Els regidors de JxCat a Alella trenquen amb el PDECat

Els regidors Esteve Garcia-Ossorio i Natàlia Brenes, els dos electes que JxCat té a l'Ajuntament d'Alella, han estripat el carnet del PDECat i s'han sumat a Junts, el partit creat per Carles Puigdemont. En declaracions a la revista *Alella*, Garcia-Ossorio va explicar que era una decisió consensuada amb l'executiva, el grup municipal i la totalitat dels membres de la candidatura, que havien pres per "convicció". ●

El consolat de Tanzània a Barcelona té la seu a Alella

El consolat de la República Unida de Tanzània no té seu a Barcelona, com la majoria d'oficines consulars, sinó a Alella. Una plaça reservada per a un cos consular a l'aparcament de Can Lleonart va aixecar la curiositat. L'ajuntament, consultat per aquest mitjà, ha confirmat que la plaça és de Thomas Schittenhelm, el cònsol honorari de Tanzània. Però la sorpresa és que l'aparcament no està reservat per la seva condició de membre del cos diplomàtic, sinó perquè el mateix consolat del país africà és a Alella, concretament al número 8 de la Riera Principal, segons recull la llista de consolats que fa la Generalitat de Catalunya. En aquella mateixa adreça hi ha l'empresa ETL Global, una firma internacional especialitzada en l'assessorament i la consultoria de pimes, de la qual el cònsol Schittenhelm és soci. ●

OSCAR PALLARÉS

Fronteres noves entre Alella i Montgat gairebé vuitanta anys després

L'últim cop que es van delimitar els límits entre Alella i Montgat va ser el 1944. Més de setanta anys després s'han actualitzat. La Generalitat ha reunit els dos consistoris i els propietaris de les parcel·les afectades per redefinir la línia que separa els dos municipis i el resultat és que Alella perd uns quants metres de territori. Ara, es tracta d'un canvi molt poc significatiu, perquè el terreny perdut forma part del torrent de la Foguera (una continuació de la vall de Cirera, situada prop dels laboratoris Alcon Cusi), que és un dels llocs que separen Alella de Montgat. L'alcalde Marc Almendro ha explicat que fins ara "la frontera era a l'eix de la llera de la riera i amb aquesta nova fita passa a ser al cantó alellenc de la llera del torrent". "Estem parlant de mig metre o un metre de diferència", ha dit. La resta de punts en què conflueixen els dos municipis s'han mantingut exactament com fins ara. ●

L'ajuntament tala tres eucaliptus al Canonge per millorar la mobilitat

La Regidoria de Medi Ambient va decidir talar tres eucaliptus al barri del Canonge per millorar la problemàtica de l'aparcament a la zona. La decisió va generar una certa polèmica a les xarxes, però l'ajuntament justifica la mesura com "l'única solució viable". "La tala està inclosa en una actuació necessària de millora urbana per solucionar una problemàtica d'aparcament a la zona del carrer Canonge, la qual ha de permetre habilitar un nou espai al final de la riera", va explicar a la revista *Alella* la regidora de Medi Ambient, Xènia Matas. Va assegurar que calia fer un nou accés per a vehicles i que la tala era l'única opció per arranjar la zona amb la màxima seguretat. Això sí, l'ajuntament es va comprometre a plantar el mateix nombre d'arbres afectats, encara que en aquest cas seran espècies autòctones. L'eucaliptus és, de fet, una espècie exòtica invasora que, segons el consistori, "empobreix el sòl i la presència de biodiversitat animal i vegetal", i, a més, "pot suposar un risc sobre la població per caigudes de branques de grans dimensions". ●

CEDIDA

El cinema torna a Alella

Fins ara calia desplaçar-se fora del municipi per gaudir d'una pel·lícula d'estrena. Des del 18 de setembre ja no. Va ser el primer dia del cinema de l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella, que des de llavors ofereix una programació estable de cinema amb sessions dobles el cap de setmana. Les pel·lícules que van estrenar el cinema van ser *Un amigo extraordinario* i *¡Scooby!*. Els preus de les entrades són fixos: 6,50 euros i 4,50 el dia de preu reduït, que és el dilluns. Trenta-vuit anys després del tancament de la sala que hi havia a l'altell del Cafè de Baix, Alella torna a disposar de cinema. ●

Alella, quart poble més ric de Catalunya

Alella és el quart municipi amb la renda bruta mitjana més alta de Catalunya. És el que recull el rànquing elaborat per l'Agència Tributària a partir de les declaracions de l'IRPF del 2018, en què a Alella la renda va superar els 54.000 euros. De fet, el Maresme és la comarca amb més pobles rics de Catalunya. Si tenim en compte el conjunt d'Espanya, Alella ocupa la vuitena posició al rànquing. La llista l'encapçala Matedepera, amb una renda bruta mitjana de 218.788, seguida de Pozuelo de Alarcón (79.506), Boadilla del Monte (61.910), Alcobendas (60.842) i Sant Just Desvern (58.875). ●

Comencen les obres d'urbanització de la Riera entre el pou sorrenc i el camp de futbol

Feia anys que s'esperaven i gairebé sense soroll han començat. Al juny van començar les obres d'urbanització de la Riera, en el tram que va des del pou sorrenc fins al camp de futbol. L'empresa adjudicatària del procés de construcció és Civil Stone, que rebrà, en total, gairebé 240.000 euros, tot i que el preu total puja fins a 283.000. Estava previst que les obres s'allarguessin dos mesos i, per tant, ara mateix ja haurien d'estar enllestides. Però, segons l'ajuntament, alguns "imprevistos" han impedit que fos així. Tot i això, el consistori confia que s'hauran acabat "a finals d'any". ●

OSCAR PALLARÉS

DEL PLE

El POUM tindrà una comissió informativa

El ple del 29 de juliol va aprovar, a proposta de tots els grups municipals, crear una comissió informativa del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), una mesura ja prevista al nou Reglament Orgànic Municipal (ROM). L'objectiu serà fer seguiment de com s'implementa el POUM i qualsevol proposta de modificació haurà de passar per aquesta comissió. En principi es reunirà, com a mínim, dos cops l'any i sempre que sigui necessari per fer el seguiment dels projectes previstos al pla. ●

L'ajuntament reclama a l'executiu espanyol un permís retribuït per cuidar menors

La crisi de la covid-19 ha agreujat els problemes de conciliació laboral, majoritàriament entre les dones. Això és el que posa de manifest la moció presentada al ple del juliol per ERC i Ciutadans. Un text que es va aprovar per unanimitat i que reclamava al govern espanyol un "pla específic i urgent amb accions concretes" per fer "real i efectiva" la conciliació de la vida personal, professional i familiar. Entre les principals mesures, la moció demanava un permís retribuït per tenir cura de menors i persones dependents i la posada en marxa d'un telèfon de coordinació i d'informació per "assegurar que cap persona treballadora hagi de renunciar a la feina" per problemes de conciliació. ●

Alella se suma a la celebració del Dia de l'Orgull LGBTI+

L'Ajuntament d'Alella es va tornar a sumar a la commemoració del Dia de l'Orgull LGBTI+, que se celebra cada 28 de juny. En una moció aprovada al ple del juliol per unanimitat, el consistori va refermar el compromís com a

"municipi respectuós amb la diversitat afectiva". Elisabet Vilaró, la regidora del govern encarregada de defensar el text, va destacar que malgrat que "s'ha avançat molt en la normalització" del col·lectiu, encara som lluny d'assegurar-ne els drets: "Calen més polítiques." Amb l'aprovació de la moció, l'ajuntament va expressar "el reconeixement que tenen totes les persones a viure amb igualtat de drets i diversitat sexual" i es va comprometre a treballar per la normalització social del col·lectiu, a més d'instar totes les administracions a impulsar lleis que protegeixin i garanteixin els drets de les persones LGTBI+. ●

El ple demana al govern espanyol que deixi gastar els estalvis als ajuntaments

D'esquerra a dreta, tots els partits de l'Ajuntament d'Alella van votar a favor de la moció de Ciutadans que rebutjava la "intervenció dels estalvis dels ajuntaments per part del govern d'Espanya". La idea inicial de l'executiu de Pedro Sánchez era destinar una partida de 5.000 milions d'euros dels pressupostos als ajuntaments si li cedien els estalvis. A canvi, el govern espanyol es comprometia a retornar aquest capital en un període d'entre deu i quinze anys. Però molts ajuntaments, com el d'Alella, s'hi negaven i demanaven la derogació de la llei d'estabilitat pressupostària, que prohibeix fer servir els romanents. Finalment, l'executiu espanyol ha cedit i ha suspès la regla fiscal per a totes les administracions. Això vol dir, per tant, que els ajuntaments podran fer servir els seus estalvis. ●

Nou pas endavant per al futur de la Torre del Governador

El Pla de Millora Urbana (PMU) de la Torre del Governador ja s'ha aprovat definitivament.

El ple del 24 de setembre hi va donar el vistiplau, amb el vot a favor d'ERC i el PSC, les abstencions de JxCat, Gd'A i Cs, i el vot en contra de la CUP, l'únic partit que hi va presentar al·legacions, la majoria desestimades. El PMU fixa dos objectius, segons que va explicar l'alcalde: mantenir l'edifici dels escolapis i potenciar-lo amb activitats i usos propis, i conservar tots els elements arquitectònics protegits. "Aquesta proposta d'aprovació arriba després d'anys de travessa pel desert d'aquesta finca", va dir l'alcalde, que va reconèixer que encara faltaven alguns passos per veure "màquines treballant al recinte". En tot cas, l'aprovació definitiva és un pas imprescindible perquè el procés de construcció tiri endavant. Un projecte que també inclou l'ampliació del passeig Marià Estrada. ●

L'ajuntament intensificarà les inspeccions de salubritat i seguretat en habitatges ocupats

L'Ajuntament d'Alella s'ha compromès a augmentar les inspeccions de salubritat i seguretat que es fan en immobles ocupats il·legalment. Ho va acordar el ple del setembre amb l'aprovació d'una moció, proposada per JxCat i a la qual es va sumar ERC, que demana intensificar aquests controls. "En els últims anys s'han detectat diversos casos de cases ocupades il·legalment, algunes de les quals amb problemes de salubritat", va explicar el portaveu de JxCat, Esteve Garcia-Ossorio. L'alcalde, Marc Almendro, va afegir que l'ajuntament "sí o sí" ha d'estar "a sobre" en aquests casos "límit" i garantir "els drets de veïns i veïnes". La proposta va tirar endavant amb els vots favorables dels dos grups proposants i els del PSC, Cs i Gd'A, mentre que la CUP s'hi va abstenir. En canvi, els grups van tombar la moció de Cs que demanava elaborar una pla municipal contra l'anomenada okupació. ●

Nadons nascuts l'any 2019 a Alella

D'a foto d'enquany, la vam fer a la plaça de l'Ajuntament. No el mes d'abril, com estava previst perquè la pandèmia no ens ho va permetre, sinó a finals de setembre, mantenint dos metres de separació i amb els pares de les criatures amb mascaretes. L'estranya situació que vivim aquest any va comportar que només responguessin a la nostra crida deu famílies. Aquí les teniu, compartint foto i protagonisme amb els seus fills.

D'esquerra, a dreta: Emma Távira, Gárriz (27-11-2019), Èric del Fresno Cuevas (11-06-2019), Lluís Chico i Pench (14-08-2019), Lucas del Fresno Cuevas (11-06-2019), Biel Vinallonga Capsir (11-03-2019), Lea Vega Novell (11-03-2019), Roger Bardaji Infesta (01-07-2019), Martín Secorún Pérez (15-11-2019), Aina Mas Amatrain (25/09-2019) i Pau Salomé Pujol-Busquets (15-03-2019).

Aquells que desitgin una còpia de la imatge en paper fotogràfic poden posar-se en contacte amb l'autor de la mateixa (Quico Lluch: 647 646 142 / fluchhp@gmail.com)

Com hem viscut la Festa Major i la de la Verema?

GISELA FERRER / FOTOS FESTA MAJOR: QUICO LLUCH

La pandèmia del coronavirus ha comportat des del mes de març la cancel·lació de tota classe d'esdeveniments que comportessin aglomeracions de persones. A Alella, les dues grans cites anuals, la Festa Major i la Festa de la Verema, també s'han vist afectades. La primera va celebrar-se amb canvis de programació i estrictes mesures de seguretat, mentre que la segona va cancel·lar-se en bloc per l'alt risc de rebrot. En aquest context excepcional, hem recollit l'opinió de deu persones afectades, de manera directa o indirecta, per aquestes alteracions.

Mercè Vizern
Regidora
de Promoció
Econòmica,
Festes, Gent Gran
i Adolescència
i Joventut

Des del començament del confinament, al març, l'organització de la Festa Major va passar per unes quantes fases. L'opció d'anul·lar-la, des de l'ajuntament, no vam plantejar-la. D'entrada la idea era mirar si es podia fer en format en línia, però van anar passant els mesos i finalment vam poder celebrar-la, amb moltes mesures preventives i de seguretat, però almenys ens van permetre fer-la. Potser no va ser la millor, però sí la més bona pel moment en què ens trobàvem. A falta de valoració amb la Comissió de Festes, des de l'ajuntament estem contents de l'acceptació i la participació de la gent, i de la manera com es va fer: amb responsabilitat i posant les coses fàcils a l'organització. Per una altra banda, les entitats que hi van participar també es van adaptar molt bé a les mesures que s'havien pres i els artistes i grups que van poder venir van valorar molt positivament que s'apostés per fer cultura. Segur que hi haurà coses que es podien millorar i fer la Festa Major així no és el que més ens hauria agradat, però tot i això n'estem contentes.

Elisabet Vilaró
Regidora de
Cultura, Equitat
i Turisme i
Identitat

Normalment tots els esdeveniments grans que es fan a Alella es preparen d'un any per l'altre. Quan va esclatar la pandèmia vam continuar treballant tot i que llavors encara no érem conscients cap a on aniria tot plegat. Quan ens vam anar acostant a la data vam entendre que no podríem dur a terme el plat fort de la festa, la Mostra de Vins de la DO Alella i Gastronomia. Vam continuar treballant per veure què podíem arribar a oferir, però finalment vam creure que la millor opció era no tirar-la endavant. Érem molt conscients que haviem de prioritzar la salut de la ciutadania i, per una altra banda, si a la Festa de la Verema hi trèiem el vi, ja no tenia un ús central. Ens va costar molt sentimentalment, però era la decisió que haviem de prendre. Rebem molts visitants i hauria estat impossible poder garantir en tot moment la seguretat en l'àmbit sanitari. Crec que vam ser molt responsables. Ara ja ens hi tornem a posar per preparar la següent, partint de zero, però amb més experiència. I la d'aquest any continuarà tenint el seu número d'edició en la història, la 46a.

Festa Major d'Alella 2020. Jugacirc: la pista esportiva de l'escola la Serreta va convertir-se en un espai perquè pares i fills practiquessin amb elements típics del circ. Els Gatmons van fer gaudir el públic que es va aplegar per veure'ls a l'INS Alella. Hora del conte amb la Cia Patawa a l'Espai d'Arts Escèniques.

Raül Moya
Músic

Per un costat, entenc la gent que deia que no s'havia de fer la Festa Major, perquè tampoc no passa res si no es fa. Però personalment, com a músic, agraeixo que es prenguéss la decisió de fer uns concerts i que tècnics i artistes poguessin treballar. Suposo que des de l'organització van decidir: "O es fa així, o no es fa." Però, a partir d'aquí, crec que es podria haver fet una mica millor. Al meu concert, per exemple, molta gent se'n va anar perquè els havien fet sortir per desinfectar les cadires i si es volien quedar i ocupar el mateix lloc, no els deixaven. Havien de sortir, donar la volta a tota l'escola, esperar-se mitja hora... i amb l'hora que era, ja entenc que tothom decidís anar-se'n. La gent estava molt enfadada. Jo imaginava que hauria marxat gent, però que encara en quedaria, i quan vaig veure que havíem de començar i no hi havia ningú vaig pensar: "Hòstia!" Unes altres persones em va dir que sense entrada no els deixaven passar, tot i que a dins era buit, i també em va sobtar que no hi hagués ningú de producció per dir-me quan havia de començar. No estava del tot ben organitzat, però almenys alguns hem pogut fer un concert i hem pogut treballar.

Sílvia Gibernau
Mestressa de
Can Duran

La Festa Major i sobretot la de la Verema són els dies que més es factura de l'any i aquest 2020 ha estat al contrari. Jo aquest any vaig intentar participar-hi tant com vaig poder, però finalment només vaig poder presentar-me al guarniment de balcons de la Festa Major, en què vaig quedar segona. També em volia presentar a la Mostra de Gastronomia i al concurs d'aparadors de la Verema, però com que es va anul·lar del tot la festa va ser un desastre. Quan van avisar que es cancel·lava la mostra ens van proposar als restauradors si volíem fer un menú especial i que des de l'organització en farien publicitat perquè vingués la gent del poble, però al final tampoc no va tirar endavant. Tot i no celebrar-se, no vaig notar cap diferència amb els altres dies pel fet que fossin dies de Verema. L'única cosa que podem fer des del sector és agafar-nos-ho amb paciència i desitjar que passi com més aviat millor. Els restauradors vam quedar clarament afectats per la cancel·lació, però això arrossega tothom, també les botigues, perquè la Verema duu molta gent tant a les nits com a la tarda amb la fireta.

Rebeca Ruiz
Tècnica
d'Enoturisme
DO Alella

Com cada any, des del Consorci d'Enoturisme vam muntar la Wine Truck de la DO els vespres de la Festa Major. Aquest any l'ambient va ser justet, hi havia poca gent. Res a veure amb els altres anys. Van canviar la localització de la festa i hi ha gent a qui li costa pujar la rampa de l'institut, tots els esdeveniments eren amb entrada anticipada... Tot hi va influir. Crec que des de l'ajuntament va ser un encert que es fes alguna cosa, i el que van procurar va ser garantir les mesures sanitàries al màxim. Passa que algunes d'aquestes mesures resultaven una mica absurdes, però no per part de l'Ajuntament, sinó perquè així les determinava l'administració. La distància entre persones del públic es va respectar, però després si volies sopar ho podies fer en una taula plena de gent sense mascareta, i això xocava la gent. Penso que encara no estem preparats per a aquest tipus de festes tan descafeïnades i amb tantes mesures, però és el que s'havia de fer; com a administració pública, no te la pots jugar. Tot i això, els espectacles van ser bonics, hi havia qualitat. Crec que és una Festa Major per recordar-la, però, és clar, mai no plou a gust de tothom.

Lluís Polo
Membre de la
brigada
municipal

Aquest any va haver-hi menys actes per muntar a la Festa Major, però això no vol dir que ens portés menys feina, perquè també va ser diferent, amb nous llocs i noves mesures. Estàvem acostumats a una cosa que ja coneixíem i aquesta vegada no sabíem com aniria. Ben bé fins a última hora no sabíem si ho havíem de fer o no. Per això va ser més complicat. Per exemple, per complir les mesures de distància, primer vam posar les cadires a 1,5 metres des del centre de la cadira, i després vam haver de canviar-ho per separar-les més. Entremig d'un espectacle i l'altre, havíem de netejar i desinfectar, juntament amb la persona de la neteja: jo tirava el líquid i ella passava el drap. D'altra banda, a l'institut, que era un lloc cedit, hi havia una mà de claus per obrir i tancar portes, s'havia de posar l'alarma... També vam fer posar llums al tram del carrer per on sortia la gent dels espectacles, perquè no hi havia il·luminació. Va ser diferent, però tot va sortir bé. Normalment som una desena de persones les que formem la brigada, i aquests dies en vam treballar tres o quatre.

Tarda de jocs infantils al pati de l'escola Fabra. No hi ha Festa Major si no hi ha rom cremat preparat per en Quico mentre sonen les habaneres. La gimcana d'aventura va convertir el Bosquet en una mena de "bosc vertical" per als més menuts.

Quico Lluch
Fotògraf i president dels Trabucaires

Com a fotògraf, cada any assisteix a tots els actes de la Festa Major i de la Verema. Aquest any, a la Festa Major van fer-se vint-i-tres actes, una animalada, i amb quina participació... No hi havia gent. Em va sobrar molt de temps. Normalment faig unes 3.500 fotos i aquesta edició, si he arribat a 500 ja és molt. Suposo que la gent que va anar-hi va posar-hi tot l'esforç i una mica més, però no va sortir. Hem de ser sincers. Per mi no va funcionar. Ja tinc una edat, he viscut moltes festes majors i, per mi, aquesta ha estat la pitjor de la història perquè no va haver-hi participació. També soc el president dels Trabucaires i dins la Comissió de Festes vaig ser el primer a dir que la festa s'havia de suspendre i que nosaltres no sortiríem a cap acte. El motiu: estàvem de dol. No enteníem anar a un acte i no veure la Cristina del Duran, en Cinto —el taxista—, en Josep Perich, en Marçal i tota la gent que ens ha deixat amb el coronavirus. Només per respecte a ells no vam sortir. I això que per la Verema era un dia molt maco, perquè era el desè aniversari i teníem preparat un projecte molt bonic.

Xavi Garcia
Director tècnic i enòleg del celler Alella Vinícola

Pensem que hem de ser prudents amb la situació. De fet, actualment no estem fent visites al celler per no creuar visitants amb treballadors i a l'octubre les comencem, però només a les vinyes. Per això, a mi em sembla que la decisió de no fer la Festa de la Verema com cada any va ser encertada. Crec que era obligatori no fer-la. No hauria entès que s'hagués fet tal com estava la situació sanitària, de la mateixa manera que s'ha cancel·lat tot en aquests darrers mesos i segurament es continuaran suspent coses. Respecte a com ens afecta a nosaltres, és una festa que ens enganxa sempre a mitja verema o començant-la; és un moment de molta feina i la fira ens en porta una mica més. Aquest any ens l'hem estalviat. És cert que durant la mostra servim moltes copes, però tampoc no és un gran negoci per a un celler tenint en compte el retorn econòmic. I pel que fa a les visites, tampoc no ens ha afectat perquè el visitant que vol venir-hi ja ho fa. Particularment, crec que l'afectació és pràcticament zero.

Susanna Solà i Anna Colomer
Expresidenta i presidenta d'Alella Comerç

S.S.: La Festa de la Verema influeix més en el comerç perquè ve molta gent de fora i hi ha molt més ambient, es fan més activitats... Tothom apareix, és com l'inici del curs. Però els canvis en la Festa Major crec que no ens van repercutir gaire. Al final, l'única gent que hi assisteix és la del poble, és per a la gent que hi viu.

A.C.: Que es cancel·lés la Verema ho entenc perfectament. És clar que era un tema de risc; és brutal la quantitat de gent que s'hi ajunta i no podia ser. Totes tenim molta precaució a les botigues amb l'ús de la mascareta, que la gent es renti les mans... El fet que també es cancel·lés el concurs d'aparadors ho entenc menys, perquè que la gent els miri des del carrer i voti tampoc no representava un risc i ajudava a fer circular les persones. També he de dir que, com que la gent no ha viatjat tant a l'estiu i n'hi ha molts que teletreballen, es nota una mica que hi ha més gent a Alella. Però, tot i això, durant els dies de Verema hi va circular molta menys gent respecte als altres anys, és clar.

Mariana Valero
Mestressa de la Magrana

El nou format de la Festa Major ens va afectar sobretot perquè sempre muntàvem un sopar al carrer i, com que no es va poder tallar el pas de vehicles, ho vam haver de fer a l'espai que tenim a la terrassa, que és molt reduït, i ja no va ser el mateix. Però la cosa que més ens ha afectat ha estat la cancel·lació de la Festa de la Verema. Són uns dies més forts de l'any. Nosaltres, per exemple, cada any muntàvem la parada a la Mostra de Vins de la DO Alella i Gastronomia, oferint menjar durant el vespre, i als migdies oferíem tapa + vi al carrer del restaurant. Aquest any, com que no va celebrar-se, no vam tenir la parada i el paquet de tapa + vi el vam fer a la nit, però va ser poca cosa perquè no disposàvem de gaire espai. A més, durant la festa també servíem el sopar als treballadors de l'ajuntament... Vam rebre la notícia amb molta pena, perquè és clar que és una festa que agrada a tothom, però és el que hi ha. Entenem la situació en què ens trobem, no es podia fer una altra cosa.

L'espectacle de màgia d'Enric Magoo va deixar tothom bocabadat. A falta de correfoc, els Diables del Vi d'Alella van oferir un espectacle a l'escola Fabra. Espectacle musical amb els Timbalers de la Serreta, els Timbalers del Vi d'Alella i els Timbalers del Most.

La nova normalitat: deposen Quim Torra i la pandèmia repunta

La justícia espanyola segueix dictant sentències contra els interessos de la Generalitat i del moviment independentista, mentre el coronavirus torna a enfilar-se a Catalunya i situa Madrid en l'ull de l'huracà

ÀLEX ASENSIO

El 28 de setembre, el Tribunal Suprem va ratificar la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que inhabilita el president de la Generalitat per a l'exercici de càrrec públic durant un període de 18 mesos i el sanciona amb una multa de 30.000 euros per un delictes de "desobediència". Tot i presentar recurs d'empara al Tribunal Constitucional, la condemna és executiva i ha comportat el cessament de Quim Torra i la seva substitució, de forma interina i amb les atribucions limitades, pel vicepresident Pere Aragonès, en espera d'unes noves eleccions al Parlament que se celebraran el 14 de febrer. El 2 d'octubre, el president del Parlament, Roger Torrent, d'ERC, va anunciar-ne la data per sorpresa en una entrevista a Rac1. La portaveu del Govern, Meritxell Budó, de JxCat, va lamentar "no haver-la pogut pactar conjuntament".

D'aleshores ençà, tots els partits es mouen per pur càlcul electoral, al socaire de les enquestes, fins al punt que els partits unionistes van aparcar immediatament la idea de presentar un "candidat instrumental" per forçar "una investidura fallida" i fer córrer cronòmetre. El PSC, a l'alça en els sondejos, ha declinat formar part de la coalició "constitucionalista" que proposava Cs, que va a la baixa. Malgrat imposar-se a les primàries de la formació taronja amb el vistiplau d'Inés Arrimadas, el 19 d'agost la direcció del partit taronja va fulminar Lorena Roldán en benefici de Carlos Carrizosa per tractar d'aixecar el vol. El PP renovarà l'aposta per Alejandro Fernández i, previsiblement, Catalunya en Comú farà confiança a Jèssica Albiach, mentre es manté la incògnita de Vox, que podria irrompre a la cambra catalana.

En el camp independentista, un cop més, ERC i JxCat es disputaran l'hegemonia. Els republicans hi presentaran el president en funcions Pere Aragonès i tot apunta que Oriol Junqueras farà campanya al seu costat, ja que al febrer haurà complert un quart de la pena i podrà accedir al tercer grau. A JxCat, l'exeurodiputat Ramon Tremosa guanya enters, en

Un centenar de veïns i veïnes es van concentrar en desacord amb la inhabilitació del president de Catalunya.

pugna amb el conseller de Territori, Damià Calvet, i l'exconsellera de Cultura i portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs. El secretari general de la formació, Jordi Sànchez, planteja un nou "plebiscit" i promet que si se supera el 50% del vot emès "podrem exigir a l'Estat i a la comunitat internacional una resposta en forma de referèndum". Per la seva part, la CUP tempteja David Fernández després d'una llarga etapa desdibuixada i esquitxada per un nou cas d'assetjament protagonitzat, precisament, pel seu company d'escó i exportaveu parlamentari, Quim Arrufat.

Canvi de gabinet

Abans de plegar, el 3 de setembre Torra va reestructurar el Govern i va substituir tres consellers per "injectar-li energies renovades". A Interior, Miquel Sàmper va rellevar el qüestionat Miquel Buch, que ho va encaixar "esportivament". A Cultura, Àngels Ponsa va prendre el lloc de Mariàngela Vilallonga i la titular d'Empresa, Àngels Chacón, va ser reemplaçada per Tremosa. El PDeCAT va titllar l'expulsió de Chacón de "purga política".

El 14 de setembre, el president Artur Mas va comparèixer "trist, decebut i empipat" per fer pública la seva fidelitat al PDeCAT i el rebuig a integrar-se en "un projecte que pot dur a la separació". Malgrat les seves paraules, l'ascendència de Puigdemont ha deixat en quadre la vella guàrdia convergent i l'adhesió al JxCat ha estat majoritària entre els antics militants i regidors del partit.

Reconeixement científic

Entre les reaccions a la inhabilitació de Torra destaquen les de dos referents mèdic. En sengles piulades a Twitter, el president del Col·legi de Metges de Barcelona, Jaume Padrós, va "subratllar el seu inequívoc i incansable esforç en la lluita contra la pandèmia, i l'investigador Oriol Mitjà va reconèixer que el president "es va guanyar el meu respecte pel seu compromís autèntic per ajudar la ciutadania davant la Covid-19".

Resposta tèbia

Dins l'independentisme, la resposta a la inhabilitació va ser unitària, però de baixa vo-

lada. Aquell mateix vespre es van convocar concentracions de suport al Molt Honorable a tot el país. A Barcelona, ben entrada la nit, es van produir alguns incidents i els Mossos van detenir una vintena de persones. A Alella s'hi van aplegar un centenar de persones per escoltar els manifestos d'Òmnium Cultural, l'ANC i el Consell per la República. L'alcalde, Marc Almendro, va llegir una moció impulsada per l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) en què l'entitat qualificava la resolució judicial com a "totalment grotesca i desproporcionada" i l'atribuïa a "un intent d'arrabassar-nos la dignitat institucional".

Drets fonamentals

En essència, l'AMI emmarca els fets en l'exercici del dret a la llibertat d'expressió i conclou que el president no hauria comès cap delictes pel fet de no retirar a temps del Palau de la Generalitat el llaç groc i la pancarta a favor dels presos polítics, a requeriment de la Junta Electoral Central (JEC). En aquest sentit, l'entitat denuncia la "instrumentalització" d'aquesta instància, en connivència amb el vocal de Cs, Andrés Betancor, i l'alta magistratura.

Amb diferents gradacions, nombrosos juristes i catedràtics de Dret Constitucional coincideixen a assenyalar que la sentència és exagerada i, fins i tot, nul·la de ple dret. Existeix certa unanimitat que la JEC és un "òrgan administratiu" amb finalitats específiques i una vigència determinada, i sense cap jerarquia sobre el poder executiu. Durant la vista al TSJC, el mateix Torra va admetre que va desobeir perquè "era impossible complir una ordre il·legal dictada per un òrgan que no era competent ni superior al president de la Generalitat". En principi, la JEC va fonamentar el seu mandat perquè la pancarta vulnerava la "neutralitat administrativa" en període electoral, però ni la Constitució ni la llei electoral no hi fan al·lusió.

Estrasburg a l'horitzó

L'advocat del president, Gonzalo Boye, creu que Torra ha estat "derrocat" i està convençut que "la sentència no aguantarà quan passi la frontera". Com ha fet amb els polítics exiliats, l'objectiu de Boye és elevar el cas al Tribunal Europeu de Drets Humans a Estrasburg. Com va passar amb el líder de Batasuna, Arnaldo Otegi, es pot qüestionar la "imparcialitat" del Suprem i el "dret a un judici just" pel fet que alguns magistrats estaven "contaminats" perquè havien format part de la sala que va fallar contra els presos polítics.

De moment, la justícia europea, especialment la belga, gira l'esquena a l'espanyola. El 7 d'agost, un jutjat de primera instància va denegar la tercera euroordre que pesava sobre l'exconseller de Cultura, Lluís Puig, en considerar que el Suprem no és competent per reclamar-lo perquè no era diputat al Par-

lament i, per tant, es va vulnerar el seu "dret al jutge natural" que li corresponia al TSJC.

D'altra banda, el 15 de setembre el Tribunal d'Apel·lació de Gant va sotmetre la petició d'extradició del raper mallorquí Valtònyc a la consideració de la Cort Constitucional per dirimir si les ofenses al rei s'enquadren dins de la llibertat d'expressió a Bèlgica. Segons el cantant, "ja no ens defensem, ara ataquem i cerquem l'aval del constitucional belga per deslegitimar encara més a la justícia espanyola". Valtònyc va recordar que "vaig ser condemnat [a tres anys i mig] per fer un spòiler, per dir que els Borbons són uns lladres i uns mafiosos, com s'ha demostrat".

Fugida consentida

Efectivament, el 3 d'agost el rei emèrit va abandonar el Regne d'Espanya amb un avió de la força aèria i un grup d'escortes amb rumb als Emirats Àrabs. La sortida va ser acordada entre la Casa Reial i el Govern espanyol en un moment en què revifaven les acusacions de corrupció contra Joan Carles I i poc abans que la seva examant, Corinna Larsen, relatés que la reina Sofia i el president Mariano Rajoy havien ordit un "cop d'estat intern" per fer-lo abdicar abans d'hora.

Des de la presó del Puig de les Basses, l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, va piular a Twitter: "A nosaltres ens va posar en presó preventiva per risc de fuga i al rei emèrit l'ajuden a fugir". També des de Lledoners, l'exvicepresident Oriol Junqueras, acusava el Govern i "els jutges del Suprem" de "mirar a una altra banda perquè l'emèrit no és independentista. La Espanya irreformable i corrupte de sempre", reblava. L'afer també va coure dins les files dels socis del PSOE, Unidas Podemos, i molt especialment al vicepresident Pablo Iglesias, que no n'estava assabentat.

Catalunya no és Abu Dabhi

Després de visitar sense pena ni glòria el monestir de Poblet el 20 de juliol, era previst que Felip VI presidís el 25 de setembre el lliurament de despatxos a la nova promoció de jutges a l'Escola Judicial de Barcelona, però el Govern espanyol li ho va desaconsellar

El 8 d'octubre, a Alella, una trentena de persones convocades per l'ANC van cremar en públic retrats del rei.

per motius de seguretat. El PP va posar el crit al cel i va acusar l'executiu de "vetar" al monarca per aconseguir els independentistes a les portes de la negociació per als nous pressupostos.

Pocs dies més tard, la Moncloa va anunciar que Felip VI i el president espanyol, Pedro Sánchez, serien a Barcelona el 9 d'octubre en el marc de la New Economy Week que impulsa el Consorci de la Zona Franca i el ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, ho va justificar perquè "ja no és 1 d'octubre" [en al·lusió al tercer aniversari del referèndum d'autodeterminació] i "la sentència d'inhabilitació ja ha estat dictada".

Més repressió

Durant aquests mesos, el degoteig de pronunciaments judicials contra l'independentisme ha estat constant.

El 17 de juliol, els presos polítics van accedir al tercer grau, de manera que podien passar el cap de setmana a casa i sortir a treballar els dies feiners, amb l'obligació de tornar a pernoctar a les cel·les. Dels nou líders de l'1-O, només Forcadell i Dolors Bassa segueixen en aquesta situació, ja que el dia 28 la mateixa jutgessa de vigilància penitenciària que va aprovar el règim de semilibertat, Maria Jesús Arnau, va atendre un recurs de la Fiscalia que adduïa "sensació d'impunitat" i va deixar la classificació dels homes en suspens, en espera de traslladar l'expedient al Tribunal Suprem.

El fiscal hi va detectar "dèficits" i una manca d'"evolució suficient en el tractament" que va considerar "incompatible amb la reeducació i resocialització" dels condemnats. Per aquesta raó, el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, va denunciar que "fan servir els tribunals per a la formació del espíritu nacional" i Junqueras va dir que "no són justos ni fan justícia, apliquen venjança".

Indult o amnistia

El passat mes de gener, el portaveu d'En Comú Podem, Jaume Asens, va assegurar que "quan es constituís el govern" del PSOE i Podem "caldrà abordar l'indult" dels líders independentistes. En principi, és la via més àgil, ja que únicament depèn de la voluntat política de l'executiu i no cal mostrar, en contra de la creença popular, cap penediment per part de les persones beneficiades. A finals de setembre, el ministre de Justícia va confirmar que se n'havia iniciat la tramitació amb la sol·licitud de sengles informes al Suprem, com a tribunal sentenciador, i la Fiscalia.

Asens calcula que el tràmit es podria enllestir "al gener o al febrer" i assegura que és "perfectament compatible" amb la revisió del Codi Penal. A finals de juliol, els comuns van presentar una proposta per reformar el delictes de sedició amb efectes retroactius, tal com reclamen les organitzacions de drets humans, i circumscriure'ls als aixecaments violents. Un

cop aprovat el canvi a les Corts, el Suprem dictaria una nova sentència adaptada al canvi legal. Segons Asens, això podria ser una realitat en “un o dos mesos”. Per això, el president dels comuns al Congrés aposta per una solució mixta: combinar la reforma per al delictes de sedició amb l'aplicació d'un indult parcial per als condemnats també per malversació.

Tot i que els presos i les seves famílies, aplegades a l'entorn de l'Associació Catalana pels Drets Civils, no han sol·licitat l'indult, ja han anunciat que no s'hi oposaran. De moment, l'associació Amnistia i Llibertat ja ha recollit 25.000 signatures a favor d'una llei d'amnistia. També la plataforma Som el 80%, amb el suport d'Òmnium, promou un manifest perquè s'anul·lin totes les causes obertes arran de la judicialització del procés sobiranista i tornar “al terreny de la política”. I mentrestant, la taula de diàleg entre Estat i Generalitat segueix sense convocar-se des de la seva creació, el 26 de febrer.

Tres mil represaliats

Altres causes judicials notòries, resoltes amb sort dispar, són les de Jordi Pesarrodona i Tàmar Carrasco. El 21 de setembre, l'exregidor de Sant Joan de Vilatorrada, conegut per posar-se un nas de pallaso davant d'un agent de la Guàrdia Civil, va ser condemnat per un delictes de desobediència a 14 mesos d'inhabilitació i una multa de 2.100 euros. D'altra banda, el 6 d'octubre l'activista de Viladecans va ser absolta del delictes d'incitació als desordres públics, després de decaure les acusacions inicials de terrorisme, rebel·lió i sedició i d'haver estat detinguda i traslladada a l'Audiència Nacional i de patir un confinament sense poder abandonar el seu municipi entre abril de 2018 i juny de 2019.

Mentrestant, la CUP denuncia, a través de la campanya #SónTresMil que hi ha prop de 3.000 persones encausades per actes relacionats amb l'organització del referèndum i l'espiral repressiva que se n'ha derivat, en alguns casos per la mateixa Generalitat.

Diada per separat

A Alella, els actes commemoratius de l'Onze de Setembre i de l'1 d'octubre es van fer sense gaire públic i, en contrapartida, amb retransmissió a través de les xarxes socials de l'Ajuntament per evitar les aglomeracions i reduir el risc de contagi de la Covid-19.

Tot i les reiterades crides a la unitat d'acció, el divorci entre ERC i JxCat a escala local és fa més evident cada dia que passa, fins a l'extrem que JxCat es va desmarcar de l'ofrena oficial de la Diada davant de Can Lleonart i va organitzar un acte paral·lel a la plaça de l'1 d'octubre, al torrent de Vallbona, que va comptar amb les intervencions del portaveu de la formació, Esteve Garcia-Ossorio, i del líder d'Avancem Alella, Xavi Merlos, que no va obtenir representació al consistori.

Només tres grups municipals van participar en l'ofrena als resistents de 1714: ERC-Sumem per Alella, Alternativa per Alella-CUP i PSC.

JxCat va convocar un altre acte, amb la participació d'Avancem Alella.

L'alcalde lamenta l'absència de JxCat d'un acte que se celebra des de 1977 i assegura que en desconeix els motius. Des de l'entorn de JxCat, en canvi, la decisió es justifica per fugir del seguidisme i mostrar el seu desacord amb la indiferència que el Govern tracta els grups de l'oposició. Malgrat aquesta pretensió, Cs i Gd'A no van prendre part en cap de les dues celebracions, mentre que Alternativa per Alella-CUP i el PSC van ser al costat d'ERC a l'ofrena tradicional.

En el seu discurs institucional, l'alcalde va afirmar que “Catalunya fa front a la pandèmia des del més ferm convenciment republicà, sabedora que cal enfortir els pilars de l'estat del benestar per protegir totes les persones que pateixen la crisi”. En aquest context s'emmarca la convocatòria d'una línia d'ajuts extraordinaris dotada amb 150.000 euros destinada als pagament de lloguers i subministraments de les famílies del poble. Almendro va dir que “el municipalisme català sempre estarà al costat de la gent per construir una societat més lliure, democràtica i moderna”, i va recalcar que “la lluita per la independència és més viva, més majoritària, més justa i més necessària que mai”.

Premi Germans Lleonart

D'entre tots els llibres del procés escrits pels seus protagonistes, n'hi ha un que excel·leix

sobre la resta: el de Carles Puigdemont, *M'explíco*, que és tot un fenomen de vendes. En segon lloc hi ha l'escrit a quatre mans per Marta Rovira i Oriol Junqueras, *Tornarem a vèncer*.

El 26 de setembre va ser presentat a Alella en ocasió del lliurament del premi Germans Lleonart que atorga la secció local d'ERC. L'acte, celebrat al restaurant Can Cabús, va comptar amb la presència de la diputada Najat Driouech i va distingir l'atleta Núria Picas, que el maig de 2019 va ocupar, precisament, l'escó de Junqueras al Parlament, aleshores en presó preventiva, perquè ell pogués anar al Congrés. També hi eren l'exalcalde d'Alella Andreu Francisco i el seu successor, Marc Almendro. Aquest darrer va dir que el llibre “és la proposta d'ERC des de dues visions privilegiadíssimes, però que s'ha de confrontar amb d'altres, sense retrets i amb humilitat, per trobar els punts en comú i assolir la unitat estratègica”.

De Picas, Francisco en va destacar la “perseverança, la capacitat de sacrifici i la projecció internacional” per travessar sempre la línia d'arribada amb l'estelada al coll. La corredora de curses de muntanya va fer un paral·lelisme amb el procés: “Malgrat el dolor i la desesperació, de les derrotes s'aprèn més que de les victòries. La diferència entre guanyar i perdre sovint és persistir”. Picas va pronosticar que “això no serà ràpid” perquè estem en mans d'un Estat “podrit i putrefacte”, però es va mostrar convençuda que és qüestió de temps “perquè el que ha vist aquesta canalla l'1-O [en al·lusió a joves, nens i adolescents] posa els pèls de punta”.

Ni oblit, ni perdó

Tres anys després del referèndum –i sense que se n'hagi estrenat encara el documental produït per l'Ajuntament–, l'1 d'octubre es va celebrar un “acte unitari institucional” a la plaça homònima, sota una pancarta que reclamava *Amnistia ara!*

En nom de l'ANC, Albert Frago, va recordar que “les jornades de l'1 i 3 d'octubre de 2017 vam guanyar el torcebraç a l'Estat” i que com a conseqüència d'aquesta humiliació “vam patir la prepotència d'un Estat desbocat” i “ens van estomacar i van enviar els líders polítics a la presó i l'exili”.

Mercè Pedemonte, d'Òmnium Cultural, va assegurar que l'1-O va ser “l'acte de desobediència civil més important de les últimes dècades a Europa” i que va representar “un punt de no retorn”, ja que “l'Estat va mostrar la seva veritable cara”.

Mark Ullod, d'Alternativa per Alella-CUP, va criticar la criminalització i la persecució de l'independentisme pels hereus del franquisme, i va reivindicar el mandat de les urnes: “Vam votar i vam guanyar”.

Natàlia Brenes, de JxCat, va parafrasejar Puigdemont –“si reculem, la repressió s'exercirà sobre tot Catalunya” –, a qui va visitar a

AJUNTAMENT D'ALELLA

L'acte de l'1-O va incloure algunes lectures a càrrec de la filòloga Tònia Minguet i la interpretació de 'País petit', de Lluís Llach, per part de Narcís Perich i les Kirias.

Waterloo, i va defensar "la inviolable llibertat d'expressió" de Torra. La regidora va assumir que "la lluita serà llarga, dolorosa i plena de càstigs immerescuts" i va concloure, amb un adagi, que "la visió partidista ens fa mal": "Sols podem anar més ràpid, però junts anirem més lluny".

Mercè Vizern, d'ERC-Sumem per Alella, va recordar "aquella nit sense dormir en què tot Alella va ser una sola comunitat" i va destacar la consecució de l'objectiu davant del "ridícul" d'un "estat opressor sense escrúpols" que va enviar "un exèrcit de policia antidemocràtica".

Per últim, l'alcalde va exaltar "la capacitat popular d'organització, mobilització i participació, la capacitat de sobreposar-se a les amenaces a la por i la capacitat de guanyar gràcies a la gent". Tres anys després, va dir, "em torno a conjurar per defensar els drets, la democràcia i la llibertat" i a "treballar per sumar a tanta gent com sigui possible".

Decomis d'armes

En diverses intervencions a les xarxes socials de l'Ajuntament, el regidor de Cs a Alella, Toni Bernal, va desmentir el caràcter "unitari" d'aquests actes perquè "no representen tots els veïns" i va titllar-los d'"aquejarre independentista". Adreçant-se, en castellà, als "señores oligarcas supremacistas catalanes", va demanar-los que posin fi al "discurs de confrontació".

Bernal és admirador de les accions de *neteja* que protagonitzen els Segadors del Maresme. També ho és l'exregidor del PP Javier Berzosa. Tots dos van aplaudir la crònica amb què el grup d'extrema dreta va ironitzar a Facebook sobre l'episodi que es va produir la nit del 31 de juliol a la plaça d'Antoni Puigadas, quan la Policia Local va intervenir-los els estris que duïen per arrencar estelades i llaços grocs.

Segons aquesta autodenominada "associació cívica", va ser una "nit peculiar": "Al momento, apareció, junto con dos coches de la policía y otro de incógnito, Israel Payà, segundo teniente de alcalde y regidor del área de Salud y Deportes. Pensamos que venía a protegernos en nuestra labor cívica de pre-

servar la neutralidad en las calles y a premiarnos por hacer deporte urbano en horas de no exposición a altas temperaturas". En canvi, "la policía, siguiendo sus consignas, se dedicó a instigarnos, nos arrebataron las pèrtigas y otros materiales, se negaron a hacer acta de lo requisado [...] y llamaron a dos coches de Mossos. No hay urgencias mayores, parece ser". Per als Segadors, que en tot moment obvien la seva condició de regidor de Seguretat Ciutadana, Payà és "un totalitario de manual". Li agraeixen "su tesón y seguimiento policial 'apatrullando' la localidad a lo Torrente" i suggereixen que "deberían proporcionarle un burro (un 'ase català') para que pudiera mejorar la vigilancia" i que "sus 33.000 euros anuales de sueldo habría que doblárselos por su dedicación nocturna y en periodos vacacionales".

SEGADORS DEL MARESME

L'exregidor del PP Javier Berzosa va criticar l'ús "sectari" de la Policia Local.

Els responsables municipals lleven importància a l'afer i emmarquen el desplegament policial en l'operatiu de Festa Major. Payà admet que s'hi va personar quan va veure les sirenes, però assegura que es va mantenir al marge de l'actuació, a una distància prudencial, i justifica la requisita de perxes i cùters: "Es van decomissar en aplicació del Reglament d'Armes i posteriorment van ser lliurades als Mossos", que les tenen en dipòsit i, de moment, no les han retornades. A més d'aquell dia, els Segadors van visitar la població el 16 de juliol, dins l'operació *Burriac*, i el 17 de setembre.

Nou estat d'alarma

El mateix dia que Pedro Sánchez acompanyava el rei a Barcelona, el Consell de Ministres va declarar l'estat d'alarma a la Comunitat de Madrid durant 15 dies per frenar els contagis de Covid-19. D'aquesta manera, es resol

el pols amb el govern autonòmic del PP i Cs, presidit per Isabel Díaz Ayuso. La decisió es va adoptar de forma unilateral després que en primera instància ambdós van escenificar, el 21 de setembre, un acord per aplicar restriccions la capital i a totes les ciutats espanyoles de més de 100.000 habitants, però el Tribunal Superior d'aquella comunitat va revocar-lo el 8 d'octubre perquè vulnerava "drets i llibertats fonamentals".

A Catalunya, el nombre de casos positius que es detecten diàriament se situa a l'entorn dels dos mil diaris. La taxa de reproducció va oscil·lar entre l'1,83 de finals de juliol i l'1,3 de principis d'octubre, mentre l'índex de risc de rebrot es considerava "molt alt" i se situava, de mitjana, en els 311 punts. Segons el secretari de Salut Pública, Josep Maria Argimon, la situació de pandèmia era "molt preocupant".

A Alella, els indicadors eren més favorables, amb una taxa de contagis de l'1,1 i un risc de rebrot de 151 punts. Tanmateix, l'Ajuntament va cancel·lar la Festa de la Verema per evitar les concentracions de més de 10 persones, una ràtio que el 27 de setembre es va rebaixar a només 6. Segons dades de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya (AQuAS), la immunitat de grup podria voltar el 19% de la població, tenint en compte els 229 casos positius confirmats des de l'inici de la pandèmia i els 1.672 casos sospitosos acumulats des de llavors.

Darrerament, el focus s'ha traslladat de les residències a l'àmbit educatiu. El 14 de setembre es va reprendre el curs escolar, mitjançant la creació de grups bombolla dins les aules. Dues setmanes més tard, l'alcalde va anunciar al seu compte de Facebook que un cas positiu en l'entorn familiar obligava a posar en quarantena una classe de l'Escola la Serreta i una altra l'Institut d'Alella: "Es tracta del primer cas d'aïllament d'un grup estable, però la situació estava prevista i la resposta, preparada".

A voltes amb el CAP

L'emergència sanitària ha afectat l'atenció primària. Després de les restriccions derivades del pic de la pandèmia, el 19 d'octubre consultori local d'Alella va reobrir a les tardes. En canvi, encara cueja la polèmica per la reducció dels horaris dels serveis d'urgències al CAP del Masnou. El 29 de juliol, el PSC va presentar al ple de l'Ajuntament una moció per exigir-ne el restabliment. S'hi van adherir tots els grups, tret d'ERC-Sumem per Alella. L'alcalde va demanar que es retirés de l'ordre del dia fins a conèixer la proposta de reordenació del model sanitari a la comarca per part del Departament de Salut, amb el compromís que "mai serà justificable cap retallada". Mentre no es concreta la resposta, una plataforma veïnal recull signatures a través de diversos establiments comercials d'Alella, el Masnou i Teià per pressionar la Generalitat i els tres ajuntaments. ●

El racisme s'escampa a les xarxes socials dels veïns d'Alella

La sociòloga Liliana Arroyo recomana establir normes als grups de WhatsApp per assegurar el respecte

LAURA RUIZ

Els darrers anys s'han multiplicat els canals a les xarxes socials en què els veïns d'Alella intercanvien informació. Alguns tenen un objectiu molt concret i uns altres són un calaix de sastre amb informació de tota mena. Com passa a escala nacional amb la informació política o a escala mundial amb el coronavirus, les xarxes permeten un intercanvi tan ràpid d'informació que s'han convertit, també a Alella, en nius de notícies falses i de missatges discriminatoris.

L'intercanvi constant als grups de WhatsApp

Els grups de WhatsApp són el principal canal de comunicació de molts alellencs. Moltes escales de veïns i carrers en tenen un de propi. Vosaltres teniu ratolins? Ens han tallat la llum? Quan començaran les obres del carrer? Són algunes de les qüestions que s'hi resolen. La informació hi corre molt de pressa i té moltes finalitats diferents, des de trobar un gos perdut fins a recomanar jardiniers i electricistes. Aquests grups també han servit per oferir ajuda als veïns en moments d'emergència, per exemple durant el confinament. Un cas sonat va ser la crida per trobar un veí de 77 anys amb Alzheimer que va fer l'ADF d'Alella el novembre del 2018. La gran difusió del missatge va facilitar localitzar-lo. Des de la revista també ens hi vam sumar.

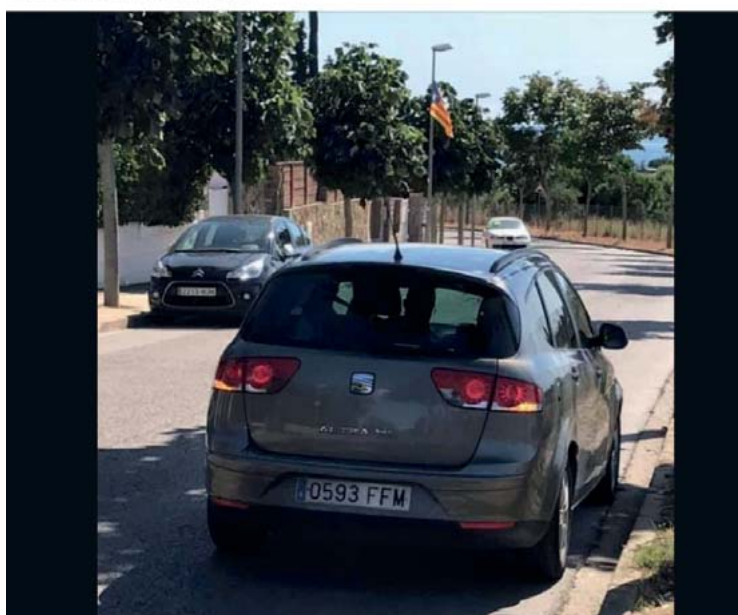
Per la doctora en sociologia i investigadora en transformació digital i impacte social Liliana Arroyo, és clar que un grup de veïns pot ser molt útil, sobretot quan els integrants tenen clar quin objectiu té i el respecten. En el cas dels grups de veïns, Arroyo creu que idealment haurien de ser un

Gent d'Alella amb la Seguretat

3 d · 6

Vehicle integrat per Marroqui que vigila aquest cap de setmana llarg el Barri de la Creu de Pedra, l'eixample i la Merce. Fins quan; Ajuntament d'Alella?

canal de comunicació més d'una associació de veïns constituïda com a tal. "És important que hi hagi un moderador clar, que en aquest cas pot ser el president de l'escala o de l'associació del barri, que hi hagi una figura amb legitimitat."

SOS RACISME RECOMANA NO COMPARTIR MISSATGES DISCRIMINATORIS

Grups per reforçar la seguretat als barris de muntanya

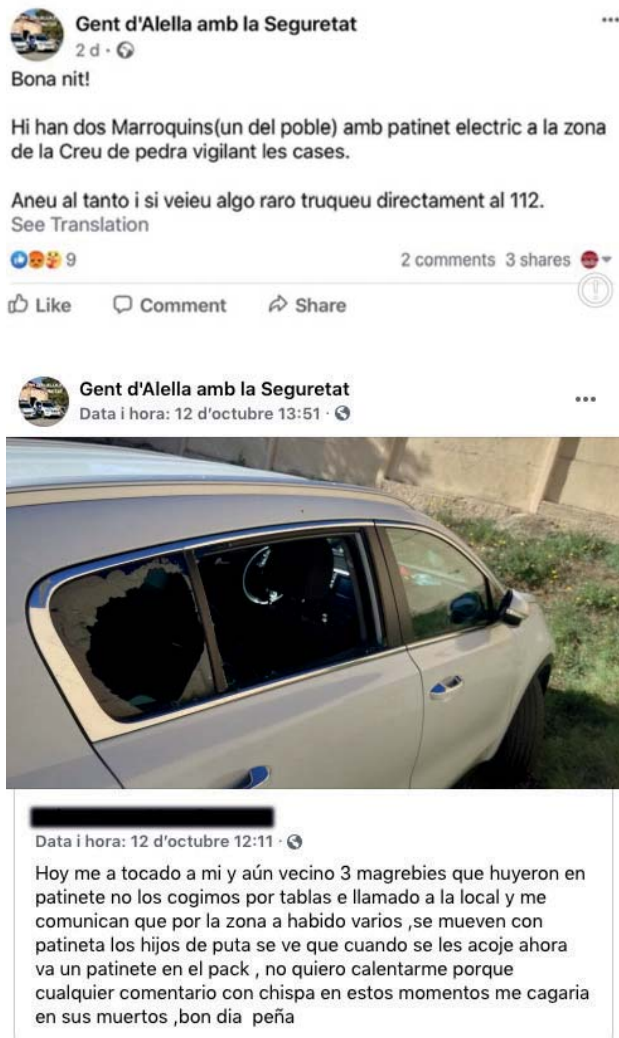
A Alella molts veïns dels barris amb baixa densitat de població formen part dels grups de WhatsApp de la seva zona, que van néi-

xer amb l'objectiu d'informar sobre actes delictius. Actualment la majoria de barris en tenen, comptin o no amb una associació veïnal registrada.

Els administradors dels grups de Mas Coll, Verge de la Mercè-Sistres, Mar i Muntanya, Coma Fosca i Alella Park també formen part dels altres grups. La revista *Alella* ha parlat amb un d'aquests administradors, que prefereix romandre en l'anonimat, que explica que l'objectiu és compartir informació ràpidament en situacions d'emergència. "Vam crear aquests grups arran de l'onada d'ocupacions i robatoris perquè no s'estaven vigilant bé els carrers i ara els coordinadors compartim la informació dels altres grups que ens sembla útil per al nostre col·lectiu." Aquest veí

considera que els grups continuen essent molt útils. Quan li demanem exemples d'èxit concrets, explica l'episodi de l'abril del 2017 al barri de Mar i Muntanya. Dos veïns van vigilar l'habitatge d'una família que resideix habitualment a Barcelona que havia estat ocupat: "Ens van alertar quan van marxar i vam organitzar-nos per treure al carrer les coses que havien dut els ocupes."

El primer grup d'aquesta mena va ser Vecinos Mas Coll i el va crear Kate Procter l'any 2013. "Hi havia molts robatoris a la nostra zona i ens calien eines per protegir-nos entre veïns, ho vaig fer inspirant-me en la iniciativa Neighbourhood Watch que hi havia al meu barri d'Anglaterra quan era petita", explica. Ara encara n'és l'administradora i hi dedica força temps: "Tinc dues feines i aquesta és gairebé la tercera."

La sociòloga Arroyo considera que en casos com aquest, en què el grup sorgeix de manera espontània, és bo que "l'administrador posi unes normes i les vagi recordant a cada nou veí que s'incorpora al cercle". Procter diu que copia i enganxa sovint les regles que va crear perquè no sempre es respecten: "Hi ha gent que no té sentit comú, haig de repetir moltes vegades que aquest grup no és per fer amics, sinó per ajudar-nos, i fins i tot vaig haver de fer-ne fora una persona per faltes de respecte repetides."

"HI HA GENT QUE NO TÉ SENTIT COMÚ, HAIG DE REPETIR MOLTES VEGADES QUE AQUEST GRUP NO ÉS PER FER AMICS, SINÓ PER AJUDAR-NOS"

Procter va intentar que l'exalcalde Andreu Francisco i la Policia Local accedissin a formar part dels grups i informessin la població directament, "però ho van descartar perquè no volien crear pànic entre els veïns". El coordinador amb qui hem parlat diu que l'antic caporal sí que en formava part i que

"ara només hi ha alguns agents que, com que són veïns del barri, en formen part".

L'actual alcalde, Marc Almendro, descarta que l'ajuntament i la policia prenguin part en les converses a les xarxes socials dels veïns. En general considera que "són útils per als veïns, sobretot si tenen sentit territorial, però hi ha juntes de barri que en fan un ús polititzat i demagògic". També pensa que "poden generar alarmisme innecessari". Quant a la seguretat del municipi, diu que aquest estiu l'índex de delinqüència ha estat molt baix, "hi ha hagut un robatori i una temptativa d'ocupació". "Ara, som caldo de cultiu, tenim un municipi amb un PBI molt alt i una tipologia d'habitatge peculiar", reconeix.

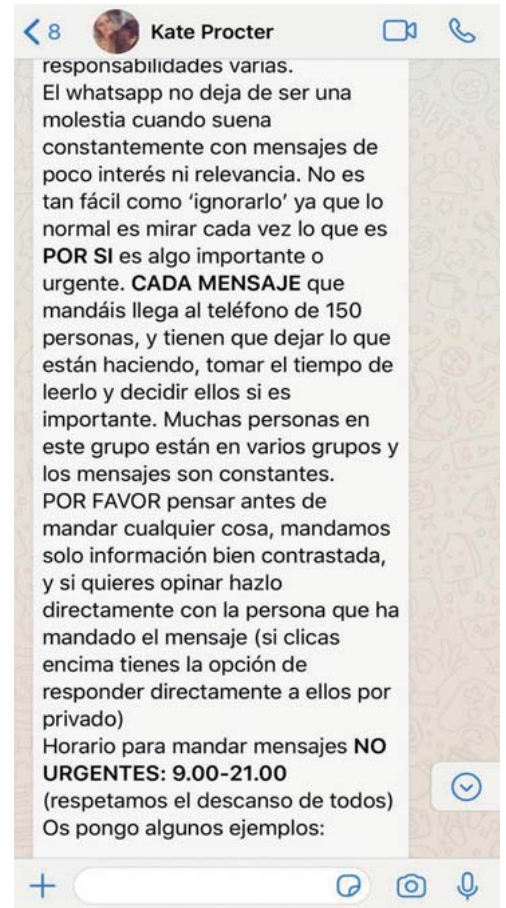
El telèfon és el principal canal de comunicació que la Policia Local té a disposició si un veí vol alertar d'un cas o fer una denúncia. Des de fa uns dos d'anys la policia també té a disposició l'aplicació Beesafe. "Cal utilitzar-la en situacions concretes, quan fer el gest de trucar a la policia constituiria un risc", explica el cap de la Policia Local, Josep Antoni Gómez: "Rebem unes quatre o cinc alertes cada setmana, gairebé totes són falses alarmes." A més, reben avisos de les alarmes privades dels habitatges: "Gairebé cada dia en rebem i també molts són falsos."

La propagació de missatges discriminatoris

Recentment han sorgit dos perfils anònims dedicats a la seguretat del poble. Són a Facebook i Instagram amb el nom de "Gent d'Alella amb la seguretat". La descripció de la pàgina de Facebook és breu, poc concreta i inclou la web del grup municipal de Gent d'Alella. El cap de l'agrupació, Josep Bardès, diu que no tenen "res a veure amb les publicacions ni amb el grup". Quan li demanem si el preocupa que la descripció enllaci a la seva web, apel·la a la llibertat d'expressió: "cadascú és lliure d'escriure el que vol." "No compartim algunes publicacions bastant desafortunades que parlen d'immigració i falten a persones", afegeix.

Aquests dos perfils comparteixen informació tant de fonts oficials, com ara els Mossos d'Esquadra, com d'anònimes. Per exemple, hi ha publicacions amb fotos de vehicles en què es pot reconèixer la matrícula acompanyades de textos com ara "aquest vehicle és veí d'Alella?" o "vehicle integrat per marroqui que vigila aquest cap de setmana llarg el barri de la Creu de Pedra, l'Eixample i la Mercè".

En algunes poblacions veïnes, com ara al Masnou, hi ha perfils anònims semblants. En el cas de Premià de Mar, la informació que els veïns compartien a les xarxes va comportar que un centenar de persones apedreguessin un pis ocupat per uns joves immigrants el mes de juny passat.

Kate Procter, administradora del grup de whatsapp de veïns de Mas Coll, recorda amb freqüència les normes d'ús del grup als seus membres.

Des de SOS Racisme preocupa especialment que les xarxes serveixin per organitzar "patrolles de vigilància". Aquest estiu l'entitat les denunciava en un comunicat: "No són

noves, tampoc l'assetjament contra els grups més vulnerabilitzats, però no haurien de tenir cabuda en una societat suposadament democràtica i de dret.”

“A LA VIDA DIGITAL HEM DE RESPECTAR LES REGLES BÀSIQUES DE LA CONVIVÈNCIA. HEM D'APLICAR LES MATEIXES LÒGIQUES QUE A LA VIDA ANALÒGICA”

“Quan un acte delictiu el comet una persona blanca, assenyallem aquesta persona de manera individual. Però si l'acte és perpetrat per una persona racialitzada, assenyallem de manera indiscriminada tota la comunitat”, afegeix l'entitat.

La revista Alella ha pogut comprovar que als grups de WhatsApp dels barris també circulen missatges contra les persones racialitzades. Per Arroyo són els integrants dels grups els qui haurien de rebutjar-los: “A la vida digital hem de respectar les regles bà-

siques de la convivència. Hem d'aplicar les mateixes lògiques que a la vida analògica.” L'experta també recomana que, per evitar malentesos, certs debats es facin presencialment o per telèfon.

SOS Racisme té a disposició un Servei d'Atenció i Denúncia on s'atenen les situacions

de discriminació, també les que es produeixen a les xarxes. Els casos més greus poden arribar a constituir un delictes d'odi. La Policia Local pot canalitzar aquesta mena de denúncies: “Tot i que molt sovint les derivem a la Fiscalia dels Delictes d'Odi i el tràmit el fem via els Mossos d'Esquadra”, explica el cap. ●

QUÈ PODEU FER SI VEIEU O REBEU UN CONTINGUT RACISTA A LES XARXES SOCIALS? Per SOS Racisme

1) No el compartiu.

L'objectiu és evitar fer-lo més visible. Si ho fem, en tot cas, cal utilitzar la captura de pantalla o el canvi d'etiqueta.

2) Cal reflexionar abans de respondre-hi.

Quan prové d'un perfil anònim o amb pocs seguidors, és millor no fer-ho per no “alimentar el troll” i gastar energies innecessàries. Cal respondre-hi només de manera constructiva quan es vol trencar una espiral de silenci o fer reflexionar la persona que l'ha publicat.

3) Cal reportar a l'empresa el contingut racista

Es pot denunciar al canal on s'ha publicat, ja sigui Facebook, Instagram, Twitter o Telegram. En el cas de WhatsApp, es poden denunciar usuaris, però no missatges concrets.

4) En cas de falta greu, si sospiteu que podria tractar-se d'un delictes d'odi, us podeu dirigir al Servei d'Atenció i Denúncia de SOS Racisme, a la Policia Local o als Mossos d'Esquadra.

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

D'aquí a pocs dies veurà la llum el número 67 de 'Papers de vi'

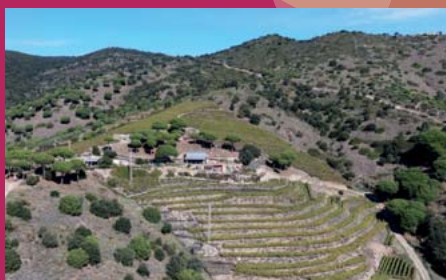
Entrevista amb **Andreu Bosch**, alcalde de Teià.

Tast de vins Marfil antics amb **Ferran Centelles**

Vinyes singulars: **La Sentiu**, la vinya de **Quim Batlle**, a Tiana

La Ruta del Vi DO Alella ens porta a conèixer el projecte enoturístic d'**Alella Vinícola a Can Jonc**, a dinar a **Can Duran** i a sopar al **Celler Jordana**.

**Ferreteria
Jordi**

Torrent Vallbona, 7
Tel. 93 555 41 36
• 08328 Alella

www.ferreteriajordi.com

Leandre
Gastro bar

Rambla Angel Guimerà 20 · Alella
Telèfon 93 540 58 26
leandregastrobar@gmail.com
De dilluns a dissabte de 17 a 24 h

ELS GARROFERS

INSPIRACIÓ · CUINA · ENTORN

Antoni Borrell, 13 · 08328 Alella · 93 540 17 94 · 696 407 763

Joieria - Relotgeria

PEIMA

Tallers propis de joieria i rellotgeria

Plaça de l'Ajuntament, 9 · 08328 Alella · Tel. 93 540 87 47 · mayteclan@hotmail.com

manunofu
Obres i Reformes

Manel Nofuentes

Doctor Faus, 26, 2n 2a · Alella
Tel. 679 785 534 · manunofuoir@gmail.com

Plaça de l'Ajuntament, 6, Alella, ☎ 931 714 609 📱 @daviddavidalella

david david
professions i benestar

**Pintura Decorativa,
Façanes, Locals,
habitatges...**

Lluís Martí, pintors
C/ Canonge, 14 (Alella)
Telf. 617 28 86 67 - www.LMpintors.com

Montessori | Village

Escola bilingüe Montessori per a nens de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 18 mesos
Comunitat infantil de 18 a 36 mesos · Casa de nens de 3 a 6 anys

Carrer Verdaguer, 6 · Tel. 615 316 892 · maresme@montessorivillage.es

RE*
MENA
envi
ron
ment

Tràmit, transport i gestió
de residus industrials.

www.remena.net · info@remena.net

ESPAI DE PSICOLOGIA

—
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA

T. 606 42 52 22

www.espaialella.com · info@espaialella.com

“Cada vegada tenim més primeres intervencions als incendis d'Alella”

Santi Caballero, cap de colla operatiu de l'ADF Alella

INÉS ESTEBAN

Venia el foc, venia el foc, però no sabien què fer.” És així com resumeix Santi Caballero, cap de colla operatiu i de l'Àrea de Divulgació i Informació de l'ADF Alella, el neguit dels veïns del nostre poble l'any 1994, quan van cremar-se 92 hectàrees i vint ciutadans van haver de ser desallotjats de casa seva. Però no va ser fins al cap de dues dècades que la nostra localitat va disposar d'un grup de persones que sí que sabien què fer si el foc tornava a arribar: l'Agrupació de Defensa Forestal d'Alella. Actualment té dinou voluntaris, tots ells dedicats a la prevenció i l'extinció d'incendis. Adscrit a la Federació del Maresme, el col·lectiu forma part de les dotze ADF de la comarca i neix de la unió entre l'Ajuntament d'Alella, els propietaris forestals, les associacions locals i els voluntaris.

La col·laboració amb els bombers

Els membres de l'agrupació es reuneixen cada setmana a Can Gaza a fi de planificar les activitats. Una de les tasques més importants que duen a terme és la supervisió del terreny: revisen si hi ha espais públics que cal reparar, com van fer amb el mirador de Coma Fosca i la font del Fonoll; o si hi ha camins obstruïts per esclavissades o arbres que s'han de retirar.

Això els permet tenir un coneixement sòlid i actualitzat del territori, cosa molt valorada pels seus aliats principals: els bombers. “Quan hi ha una emergència pot donar-se el cas que, a la cartografia existent, aparegui un camí indicat com a apte perquè hi passin camions. Tanmateix, sabem si la pista presenta alguna dificultat d'accés o no”, explica Caballero. D'aquesta manera, agiliten l'entrada dels operatius al lloc afectat pel foc.

Per la seva banda, quan es tracta d'incendis amb forta presència de bombers, els voluntaris de l'ADF no estan en contacte directe amb les flames, sinó que entren al

Santi Caballero, somrient, a l'espai que l'ADF té al pati inferior de Can Gaza.

ÒSCAR PALLARÉS

terreny ja cremat i apaguen les guspies que hi resten. Això mateix va passar al foc múltiple del 24 de juliol, quan van actuar al turó de les Bateriaes (Montgat).

Aquesta col·laboració entre l'entitat i els bombers és possible gràcies a la formació que reben els membres de l'agrupació dels serveis d'emergència: amb el carnet verd, assisteixen a cursos de normativa i de domini d'eines (com la desbrossadora o motosierra), i només poden actuar en tasques de prevenció; en canvi, amb el carnet groc, realitzen formacions d'extinció i se'ls demana

disponibilitat per fer guàrdies els dies més calorosos.

Una evolució constant

“La formació que rebem es deu al fet que cada vegada tenim més primeres intervencions a Alella, i estem sols”, diu Caballero. Consegüentment, amb el temps han augmentat el seu nivell d'expertesa, a fi de donar una bona primera resposta. Tant és així que, abans, les actuacions de les ADF se centraven a operar amb les mànegues i ara també opten per l'estudi estratègic de la meteorologia i del territori.

Vehicles i voluntaris de l'ADF d'Alella.

En plena feina.

Els seus suports per a aquesta anàlisi prèvia són els agents rurals, les torres de vigilància i els bombers, a més dels mapes meteorològics i la informació de primera mà, ja sigui dels veïns amb qui poden contactar o dels vídeos del foc que es penjen a les xarxes socials. D'aquesta manera, quan arriben al lloc de crema, tenen molt avançades les decisions sobre com i per on entrar a la zona de perill.

Per accedir-hi acostumen a utilitzar un cotxe per a transport de personal, adquirit per l'ajuntament, i un cotxe d'extinció, cedit per l'ADF la Conreria. Així mateix, el capital econòmic de l'entitat prové de la subvenció municipal de 5.000 euros l'any, amb la qual cobreixen les despeses de benzina per a vehicles i maquinària.

L'ADF i la ciutadania, una simbiosi necessària

L'ADF no sols té un vincle sòlid amb l'ajuntament, sinó que també procura mantenir-lo amb els ciutadans del carrer. Alella, com que és una localitat on predominen les urbanitzacions situades en zones boscoses, requereix la col·laboració dels seus residents per tal d'evitar incendis. Des de l'agrupació insisteixen a complir la reglamentació en barbacoes, com també a esperar uns quants dies fins que les cendres s'apaguin del tot. Perquè, si s'aboquen massa d'hora al contenidor, es pot incendiar la brossa, tal com ja ha passat a Alella alguna vegada.

És per això que, quan comença el permís per fer foc i crema (a partir del 16 d'octubre),

l'organització visita els veïns i els pagesos del poble per repassar la normativa i oferir-se com a punt de consulta. D'altra banda, també fan excursions amb grups d'esplai a la muntanya, tot explicant-los els perills que hi ha al bosc i a les urbanitzacions, a més de la importància de no quedar-se a la intempèrie en cas d'incendi.

Aquest contacte amb els joves els permet donar-se a conèixer entre les noves generacions, cosa que és clau per a la seva supervivència: "Actualment la meitat dels nostres voluntaris superen els cinquanta-cinc anys i, si bé és cert que tenen molta experiència, fa falta un relleu. Hi ha tasques, com ara l'extinció de focs, que requereixen una molt bona condició física", explica Caballero. Darrerament han apostat per una activitat més gran a les xarxes socials, amb l'objectiu de compartir la seva feina i arribar a nous públics. Alhora, planegen fer-hi una futura crida per captar voluntaris.

El futur dels boscos maresmencs

La conscienciació de la població pel que fa a la gestió forestal és primordial, perquè hi ha uns quants factors que amenacen els boscos del Maresme. La plaga del *tomicus* n'és la més important: es tracta d'un escarabat que afecta el pi pinyer: hi crea galeries internes, però deixa l'arbre dret. Conseqüentment, en cas d'incendi el pi es converteix en combustible mort de crema ràpida, perquè està en posició vertical. A més, les flames cremen els conjunts d'arbres infectats. Aleshores, un incendi que inicialment no representava

un gran perill i que havia de romandre al sotabosc acaba propagant-se considerablement.

Durant els darrers quatre anys s'han activat programes de protecció forestal per tal de frenar la plaga del *tomicus* al Maresme, la qual va afectar 860 hectàrees el 2018, segons el Consell Comarcal. L'ADF Alella controla les àrees de bosc perjudicades per l'escarabat, coordinant esforços amb l'ajuntament, els propietaris forestals i els agents rurals, per determinar quins arbres s'han de talar i quins altres s'han de mantenir sota observació.

Tanmateix, la de *tomicus* és només una de les plagues que es combaten, perquè en uns quants llocs del Maresme s'ha detectat l'eruga peluda del suro (alzina) i la mosca blanca (figuera de moro). Aquesta proliferació d'espècies invasores és induïda per l'escalfament mundial: amb les altes temperatures, els insectes es deslliuren de passar hiverns freds que n'amenacen la població. Així mateix, la calor i l'escassetat de pluja comporten un allargament del procés de creixement dels arbres, període en què són més vulnerables davant les plagues.

El resultat comú de tots aquests factors deriva en un canvi en el paisatge: els boscos maresmencs seran menys espessos i hi predominaran els matolls, tal com va predir l'enginyer forestal Oriol Bassa. En definitiva, l'ADF s'enfronta a tots els desafiaments que planteja el futur als nostres indrets forestals, que hem de protegir i cuidar entre tots. ●

Què fa... Sergi Freixes?

ALBERT ALABAU

Sergi Freixes és un d'aquells personatges d'aquesta secció amb qui comences a parlar i mai no voldries acabar. Autodefinit com a dissenyador, és una persona que ha aconseguit quadrar les seves grans passions –disseny, gastronomia i història– amb la seva vida professional. I ara ens hi immergim!

Nat a Barcelona, el nostre protagonista va arribar a Alella quan era un adolescent i el poble i la vinculació amb el Maresme marcaria, en certa manera, la seva vida. “Soc molt pro Alella, però sobretot molt pro Maresme. Alella ha estat un element molt inspiracional, soc un fan del Ferrer i Guàrdia –vaig lluitar com a regidor perquè el fessin fill predilecte d'Alella–, soc un enamorat de la DO i del vi d'Alella, sempre estic molt a l'aguait de novetats de vins i cellers, i aquí tinc una part de la meua vida encara, a més de família i amics”, explica amb passió.

Sí, heu llegit bé: regidor. Entre el 2008 i el 2012 en Sergi va ser regidor a Alella pel partit Amor per Alella (COR). “Un bon dia va trucar a la porta del meu estudi de disseny al carrer Sant Josep l'Albino Gallo, un gran amic i un referent, i em va proposar ser el seu número dos en un nou partit amb el qual es volia presentar. Jo tenia el meu estudi, anava al màxim de feina, però em va explicar la seva filosofia i em va encantar, i la resta ja és història. Malauradament, ens va deixar... Aleshores, encara colpit, em vaig veure en la tessitura de plegar o continuar, i vaig decidir tirar endavant les seves idees... Va ser una etapa molt especial, molt enriquidora personalment. M'encantaria que existís una “mili política”, una mena del servei d'objecció de consciència amb un fort caràcter social i local, que tothom hagués d'estar-se un any fent de regidor al seu municipi. Per mi va ser una experiència de la qual vaig aprendre moltíssim, canvia molt tot vist des de dins i des de fora. Això només ho saps si entres a formar part del consistori. Estic convençut

que això ajudaria a millorar molt la societat i l'autèntic sentit de comunitat”, explica amb un gran to pedagògic.

Però anem al gra. Perquè si parlem amb en Sergi no és en qualitat de polític, sinó per la seva variada i extensa obra professional, perquè explora múltiples àrees que toquen les disciplines de la gastronomia, el disseny i la història. I ho fa des de tres vessants. D'una banda, l'expositiva: fa investigacions i comissiona exposicions, com *Menús de guerra. Cuina d'avantguarda i supervivència* i *El farcell de la postguerra: quan la gana aguditza l'enginy* (ara a Cerdanyola i després a Castelló d'Empúries). D'una altra, la docent: imparteix classes de *food event design* i disseny gràfic a l'Institut Europeo

listes de cerveses i d'obraders, però no n'hi havia cap *approach* pedagògic. Tot el que hi havia era sobretot en anglès, aquí rau el cas d'èxit i la particularitat. Gràcies al món de la cervesa artesana i al seu *boom*, a Catalunya vivim una cosa semblant al que ha passat amb el vi els últims vint anys. Aleshores en aquest país només hi havia tres vins i eren els de sempre: Rioja, Ribera del Duero i Albariño, i les mateixes marques. Els amants del vi es van posar les piles, es van començar a cuidar els territoris i, en deu anys, anaves a qualsevol restaurant i podies trobar una bona selecció de vins catalans. Es van posar les piles en termes de màrqueting i, actualment, vas a un restaurant bàsic i pots trobar-hi vins catalans cor-

rectes i bons. Així mateix, fins fa quatre dies anaves a un restaurant i només tenien dues o tres marques de cervesa: les grans marques de producció industrial. A Europa, la cervesa artesana és reverenciada des de fa anys, és al centre, i està molt estesa. Amb la darrera crisi molts joves catalans van muntar microcerveseries i això va generar un autèntic *boom*. La primera cervesa artesana a Espanya va ser a Catalunya. Malauradament, la cultura cervesera encara és molt bàsica, com abans amb el vi, però això està can-

viant des de fa anys. La cervesa artesana és gourmet, molt enfocada a la restauració, a la maridació, hi ha cervesa per a tothom i per a tots els gustos. Passa el mateix que amb el vi, però encara cal temps”, explica.

Aquest article podria tenir el doble d'extensió i resultaria molt interessant, però els límits manen. I és que parlar amb algú com en Sergi és un autèntic plaer, a més d'una apassionant lliçó magistral d'algú que sap de què parla i parla des d'una cotagiosa passió. “Si he de definir l'èxit dels éssers humans rau aquí: poder dedicar quasi les vint-i-quatre hores a la teua passió, i a més resulta que et paguen per fer-ho! I la resta és tenir salut”, conclou. Espero que en gaudiu tant com jo. Un plaer, Sergi! ●

Freixes amb el seu llibre.

di Design (IED). I, finalment, l'editorial: ha publicat uns quants llibres relacionats amb el vi, sobre el veganisme, sobre llibres prohibits, però el que més importància ha tingut és *El mundo de la cerveza artesanal*, un llibre sobre cervesa artesana publicat el 2014 a quatre mans amb el seu amic Albert Punsola després de passar-se tres anys recorrent obradors de cervesa artesana, fires i esdeveniments a Europa i Espanya... i que ja porta tres edicions i més de quinze mil còpies venudes.

Sobre el llibre

Va ser el primer llibre sobre cervesa artesana publicat a Espanya, en què s'explica el fenomen i el perquè. “Fins aleshores hi havia

“El Fabra té, realment, un molt bon equip docent”

Entrevista amb **Joan Vilaseca**, nou director de l'Escola Fabra

OSCAR PALLARÉS

ANNA BERENGUÉ

Joan Vilaseca Canals, de 58 anys, és resident a Alella des del 1997. És diplomat en magisteri, amb l'especialitat de llengua catalana, anglesa i castellana, i va fer formació directiva. Va començar a treballar el 1987 i ha passat per escoles de Barcelona, Mataró, el Vallès Oriental, Arenys de Mar, Vilassar de Dalt i ara Alella.

Els últims vint-i-tres anys ha estat treballant a l'Escola Francesc Macià de Vilassar de Dalt. D'aquest temps, els últims quinze ha estat el director de l'escola, amb la idea que el 30 de juny del 2020 acabava el mandat. Com que li queda poc temps per a la

jubilació, volia acabar la vida professional com a professor d'aula.

Et van proposar ser director de l'Escola Fabra pocs dies abans de començar el curs? Com vas entomar la proposta?

A mitjan agost vaig rebre una trucada d'inspecció que em va posar al corrent de la situació de l'Escola Fabra, que s'havia quedat sense director. La Noemí, l'anterior directora, havia aprovat les oposicions per a inspectora d'Educació i deixava vacant la plaça. No hi havia cap candidat del mateix centre per ocupar la plaça, així que van trucar-me per proposar-me que ocupés el lloc

aquest curs. Encara que vaig necessitar un parell de dies per prendre la decisió, vaig decidir ocupar el lloc durant aquest any. És una mostra de confiança que em truquéssin a mi, i jo tinc molta estima a aquesta escola, que ha vist créixer els meus dos fills. Si s'hagués tractat d'una altra escola, potser hauria dit que no. Però estic molt honorat de poder aportar la meua experiència al Fabra i de poder-los donar un cop de mà en aquests temps difícils.

Fins quan en seràs director? Plegaràs l'any que ve, et quedaràs al Fabra o tornaràs a Vilassar?

En principi haig d'acabar la meua vida professional com a professor. Estic omplint la plaça de director, però es tracta d'un interinatge d'un any, és a dir, que l'any que ve ja no en seré director, sinó que algú s'hi haurà de presentar i hi haurà unes eleccions. La meua plaça és a Vilassar de Dalt, encara que la veritat és que no sé on m'enviaran. Però és el que té ser un funcionari d'Educació: s'ha de tenir voluntat de servei.

Coneixies la Noemí? Quina valoració fas dels seus dos anys de directora?

Sí que la coneixia. I la veritat és que m'he sentit molt secundat per part seva, m'ha ajudat molt i ens comuniquem freqüentment. És a dir, que també he rebut ajuda de fora, per part seva, no només de dins. Entre ella, la Ruth –que és la cap d'estudis– i la Laia –la secretària–, han aconseguit que el meu traspass sigui molt ordenat, i estan sempre disposades a ajudar-me en qualsevol cosa.

Com valors l'inici de curs? Tens previst implementar canvis en la manera de treballar o faràs una gestió més continuïsta?

Per una banda, hi ha l'arrencada del curs. Hem aconseguit arrencar amb èxit, amb un pla d'obertura que comportava moltes incògnites a causa de la situació actual. Però hem pogut obrir el centre de manera ordenada, i crec que la gent està contenta de com ho hem fet. En termes pedagògics, continuo el projecte de la Noemí. És a dir, que els objectius de treball són els mateixos que quan ella era la directora. Al mateix temps, preparem ordenadament el procés de selecció d'un nou director o directora de l'escola per a l'any que ve, amb un projecte de quatre anys.

Com gestioneu la pandèmia des de l'escola? Com és el dia a dia a l'interior del centre? Els pares han comentat, per exemple, que a còpia d'aplicar petites millores cada dia s'han aconseguit controlar les aglomeracions a les hores d'entrada i de sortida. Ha calgut fer canvis sobre els plans previstos també en la gestió dels alumnes, les classes, les hores d'esbarjo, el menjador... L'escola treballa presencialment al 100%. Però ara els nens s'agrupen en grups bombolla. Normalment tindríem divuit grups, però el departament ens ha dotat de tres professors més i això ens ha permès triplificar alguns cursos, i ara tenim vint-i-tres grups en total.

Aquests grups bombolla basculen sobre ells mateixos: dinen junts, van al pati junts i treballen junts. Sempre tenen el mateix professor i monitor de menjador, i no es poden barrejar amb els altres grups.

De moment no hem tingut cap "baixa", excepte algun cas excepcional en què

l'alumne ha estat en contacte amb algun positiu fora de l'escola, fent activitats escolars, i s'ha hagut de confinar. Però estem fent moltes proves PCR i, a dia d'avui (1 d'octubre), han sortit negatives.

"HEM ACONSEGUIT ARRENCAR AMB ÈXIT, AMB UN PLA D'OBERTURA QUE COMPORTAVA MOLTES INCÒGNITES"

"TOTHOM HA ESTAT MOLT COMPRENSIU I HAN VALORAT POSITIVAMENT L'ESFORÇ QUE HEM FET PER COMENÇAR EL CURS ORDENADAMENT"

Quina resposta heu trobat dels pares pel que fa a aquesta gestió? La gent és crítica o comprensiva?

Crec que estan una mica a l'expectativa, i segurament els va sorprendre força el canvi inesperat de director. Però ara mateix tinc la sensació que en general estan força contents. Tothom ha estat molt comprensiu i han valorat positivament l'esforç que hem fet per començar el curs ordenadament. Fins ara la majoria de famílies han estat molt obedients, però tothom va amb l'ai al cor, esperen que no els confinin el grup dels seus fills.

En cas que això passi, s'ha de confinar tot el grup classe, inclòs el professor, que

s'ha d'encarregar que els alumnes continuïn el programa de treball establert en cas de confinament. Aquest programa està penjat a la web, així que els pares hi poden accedir fàcilment per poder ajudar els alumnes a seguir les classes.

Quina comparació fas entre la teua antiga escola i el Fabra?

Crec que són escoles bastant germanes. Alella és més residencial, això és clar, i per això hi ha una gran necessitat que l'escola funcioni. Però el Fabra i l'Escola Francesc Macià de Vilassar de Dalt tenen dinàmiques molt semblants, funcionen de manera bastant igual. Suposo que és per això que no em sento fora de lloc aquí, no m'hi sento gens estrany. També es deu al fet que els professors m'han acollit molt bé. El Fabra té, realment, un molt bon equip docent.

Quant a les diferències de les dues escoles, és clar que hi ha coses que aquí es fan molt bé i hi ha coses que a la Francesc Macià es fan molt bé, també. Crec que puc aportar al Fabra totes aquestes coses bones que nosaltres fèiem per fer petits canvis a millor, però d'aquí me n'emportaré un bon grapat, també.

Què t'agrada més de ser al Fabra?

M'agrada sentir-me a casa. Treballar al meu poble i això és una cosa de la qual no gaire gent pot gaudir. Sempre he estat un gran fan del Fabra, i li tinc molta estimació. A més... poder venir a peu cada dia fins a l'escola és com un somni. La pujada de Can Calderó, que l'he de fer cada matí per arribar a l'escola a tres quarts de nou, és una de les parts més maques d'Alella, sobretot amb el ressol del matí. ●

OSCAR PALLARÉS

“Paisatges, persistències i afectes”

Can Manyé continua apostant per la mirada al territori en època de verema, enguany amb l'exposició d'Eva Marín

Fotograma de l'audiovisual *La mirada desplaçada* (2017).

QUERALT MORROS

Fageda d'en Jordà, Delta, Maresme. La mostra de l'artista premianenca Eva Marín, del 4 de setembre a l'11 d'octubre a l'Espai d'Art i Creació, ens traslladava de paisatges arquitectònics a paisatges invisibilitzats, arribant a accions senzilles de reconquesta. Quatre instal·lacions –tres de les quals audiovisuals i una de fotogràfica– convidaven a repensar el nostre imaginari, repercussió i relació amb l'entorn. Proposta circular que començava evidenciant l'impacte de les xarxes socials a *El bosc* (2017), validació i perpetuació d'un dels paratges catalans idealitzats per excel·lència: centenars d'imatges tretes d'Instagram amb el hashtag #fagedadenjordà, incloent-hi la locució d'algunes de les seves descripcions o citacions. Des d'on, cap on, per què i com mirem? En què ens focalitzem i què ignorem?

Triple pantalla

La mirada desplaçada (2017) formulava aquestes qüestions des d'una triple pantalla. A mà esquerra el mirador del Zigurat –el més alt del Delta de l'Ebre– i els seus visitants, al centre una reflexió teòrica ben poètica, i a mà dreta el descobriment progressiu de la vegetació ignorada als peus de l'estructura.

NO TINC CLAR SI VEIG EL PAISATGE O ENFOCO UNA IMATGE PRECONFIGURADA

“La visió de l'horitzó, de les seves marques i fites, es converteix en una experiència de reconeixement més que de coneixement, el

paisatge que es desplega davant meu adquireix nitidesa a través de les jerarquies preestablertes. De fet, no tinc clar si veig el paisatge o enfoco una imatge preconfigurada”, llegíem a la peça. Els indicadors informatius i la construcció del mirador com a condicionants de la percepció de l'entorn, endreçada, dirigida, de conquesta. Així, Marín tractava des de la visió panoràmica i alhora enfocada “foveal”, la reivindicació de la mirada perifèrica, donant importància a herbes sense nom, matolls i rastres que eren desapercebuts. El so de les converses enregistrades dalt del mirador envoltava la sala allellena fent-nos ser a dins i a fora, en una vivència i una altra. Arribats en aquest punt la curiositat es feia evident: si plantegem mirades alternatives, què succeeix?

Les dues obres restants es basaven en la nostra comarca. La sèrie de fotografies del

Camí del Mig, de Tiana a Palafolls, desplega indrets clarament oposats a les imatges clíx de la peça inicial. Tanques, barraques, antenes... barreja d'usos superposats i abandonament en contrast amb l'àudio de l'historiador Joan Francesc Clariana explicant com era l'antiga Via Augusta romana. *Entremig* (2008-2020), doncs, obria la porta a la mirada fragmentària per ser conscients del trinxament. I del trinxament al canvi. *El jardí expandit* (2017) ens mostrava l'entrevista a la veïna de Premià de Mar Maria Rosa Clastre, relat d'una decisió individual esdevinguda resposta col·lectiva. Obligada a desprendre-se'n, el gest aparentment innocent de treure les seves plantes al carrer va començar a repetir-se a tot el municipi omplint la grisor de verd; un fenomen que Eva Marín vinculava amb Liz Christy, fundadora del moviment Green Guerrillas a Nova York, grup encara avui actiu i responsable de la reconversió de solars en jardins comunitaris. "El fil que uneix la Maria Rosa Clastre i la Liz Christy es teixeix amb el desig de convertir l'espai públic en un lloc més habitable i amable", assegurava Marín a l'audiovisual. Projectió de primers plans poc usals acompanyada a sala per algunes de les plantes que Clastre va regalar a Marín el mateix dia de la gravació.

Activitats paral·leles

Les activitats paral·leles acabaven d'arrodonir l'exposició. Al mes de setembre el col·loqui *Paisatges, arquetips i resistències*, en què van participar les historiadores de l'art Teresa Blanch i Marta Dahó, donava pas a principis d'octubre a la ruta-taller fotogràfic pel Camí del Mig, una bona oportunitat per posar en pràctica el que ens endúiem de la proposta expositiva i que és base inherent de tota la programació estable del centre: noves preguntes i noves eines per construir-nos una mirada crítica sobre la contemporaneïtat en la qual vivim, local i global, en tota la seva complexitat i transformació constant.

El servei educatiu, de Can Manyé a les escoles d'Alella

Els tallers programats a la Fabra i la Serreta que al llarg del curs realitzen nens i nenes de P3 a 6è s'han hagut d'adaptar a les restriccions actuals per poder garantir el compliment de les mesures sanitàries. Per aquest motiu el servei educatiu ha optat per traslladar les sessions que fins ara es feien dins l'Espai d'Art a les dues escoles públiques d'Alella. L'objectiu és continuar desenvolupant, des de la màxima normalitat possible, aportacions formatives de valor. Respecte a la visita dels alumnes a les exposicions, vídeos i plataformes digitals permeten no només l'acostament a les obres, sinó també el contacte amb els artistes. Si l'escola no pot anar a Can Manyé, Can Manyé va a l'escola! ●

Visitants observant *Entremig* (2008-2020) i *El jardí expandit* (2017).

Eva Marín durant la ruta-taller fotogràfic pel Camí del Mig.

Cartell de l'exposició "Paisatges, persistències i afectes".

Tallers artístics sobre la verema a les escoles d'Alella.

Ignasi Noguera i Jordi Puig

Els nois del Pizza a Punt

LAIA DE BOBES / FOTO: ÒSCAR PALLARÈS

Heus ací la història de dos nois, l'Ignasi Noguera Barnadas i en Jordi Puig Culla, tots dos fills de famílies d'estirp alellenca de tota la vida, vinculades a pagès i a la vinya, que van tenir una infantesa i una adolescència com la de tants altres de la seva generació. Nascuts a principis dels vuitanta, eren veïns del carrer del Mig i amics; van anar a les Monges i van fer l'EGB a la Immaculada del Masnou, en cursos diferents perquè es porten poc més d'un any. Tots dos van ser alumnes de l'Institut d'Alella —l'Ignasi va ser del curs que va començar un trimestre encara als barracons i que va estrenar l'edifici del Bosquet— i jugaven a futbol amb l'Alella. «Hem sigut nens que hem viscut i hem fet vida a Alella: ens coneix molta gent perquè sempre hem estat vinculats i fent la vida aquí», comenten.

Acabat el COU, l'Ignasi va estudiar Empresarials i ADE a l'Autònoma i en Jordi, Relacions Laborals a la Pompeu Fabra. Els anys anaven passant i havien triat camins diferents, però continuaven sent amics i mantenien la mateixa colla de sempre... amb la qual tenien per costum reunir-se a casa de l'un o l'altre els dissabtes al vespre a veure el futbol i sopar pizzes. Les demanaven a la pizzeria Munt, un establiment que havia obert l'any 1994 i que va ser un negoci trencador al poble: «Era la gran novetat; van entrar amb una oferta superagressiva de dos per un i la gent hi anava a buscar les pizzes en processó», expliquen; ells, es clar, també.

Fins aquí, unes vides que no tenen massa de particular i que podrien ser les de qualsevol parell d'alellencs de la generació que ara ronden els quaranta anys. Però la joventut del Jordi i l'Ignasi va ser diferent de la de la majoria dels seus companys, perquè tot just estrenada la vintena van liar-se la manta al cap i, sense tenir massa clar on es ficaven, van agafar el traspàs de la pizzeria, que havia tancat a la primavera del 2003 després d'un període de declivi progressiu, i van agafar les regnes del negoci. L'Ignasi explica així com va sorgir la idea: «Un dia que havíem quedat per sopar, volíem menjar pizzes. Però feia poc que la pizzeria havia tancat... Llavors tots dos treballàvem, la típica feina per complementar els estudis i pagar-nos alguns capricis... Era al terrat de casa els meus pares, l'estiu del 2003, i vam dir: "Per què no ens quedem la pizzeria que ha tancat?"» En Jordi complementa l'explicació: «No teníem ganes que ens manés ningú. I tampoc no hi teníem massa a perdre: era compatible amb els estudis, no havíem de canviar la nostra vida...»

I dit i fet: van fer quatre números per valorar el projecte i les famílies, un cop superada la sorpresa quan els van plantejar la proposta, els van donar suport —econòmic i anímic— incondicional. A més, com que coneixien la propietària del local —que era al carrer del Mig, el mateix on vivien ells— i un excuiner i encarregat, en Pau, el van fitxar perquè aportés l'experiència i els ensenyés el negoci; d'ell ho van aprendre tot: «Ens va ensenyar a fer pizzes, a amassar, els

proveïdors... És que no sabíem ni on anar a comprar!», comenten. Van obrir el 13 de setembre del mateix 2003; naturalment, encara recorden els nervis del primer vespre i els amics i els familiars que els van donar un cop de mà durant els primers temps: «En gran part, a l'inici ens va ajudar molt el fet que fóssim d'aquí: som el fill de la Bea, el net del Joaquim Noguera... la gent ens coneixia directa o indirectament i van apostar per nosaltres», expliquen. Tots dos ens demanen que fem constar al text el seu agraïment als pares: «Ells ens van donar suport moral i financer, han estat avaladors pel banc, ens han vist plorar moltes vegades i han estat l'espatlla on ens hem recolzat; s'ha de reconèixer el mèrit... reconegut queda, doncs.

I així, el que havia començat quasi accidentalment a partir d'una idea esbojarrada durant un sopar d'estiu i com una feina mentre estaven estudiant, ha acabat essent la seva vida. Com que els primers anys van ser bons, el 2006 van obrir una pizzeria a Vilanova del Vallès i dos anys després una altra a Vilassar de Mar, però amb l'esclat de la crisi van haver de fer marxa enrere: es van desprendre de la darrera, i la de Vilanova la van franquiciar; a Alella, a més,

van haver de canviar de local. Aprofitant la sotragada i el bany de realitat, l'Ignasi el 2012 va desvincular-se de la gestió diària de la pizzeria i, amb la idea de les franquícies al cap, va estar treballant durant tres anys en un gran grup empresarial de l'hostaleria «per aprendre com ho feien els grans». La conclusió va ser clara: «Vaig veure que tot allò que havia estat aprenent tenia moltes possibilitats per aplicar-ho a casa nostra», explica. Com a resultat, del 2015 en endavant han obert disset franquícies, i ara n'hi ha catorze en funcionament pel Maresme i el Vallès, principalment, ja que com a estratègia de creixement han clonat el model d'Alella en poblacions de característiques similars, i no han volgut entrar a la gran metròpoli de Barcelona.

Mirant-ho en perspectiva gairebé dues dècades després d'haver començat, se senten satisfets: «Hem sigut capaços de mantenir-nos i fer créixer la marca, i això és un

orgull i reconforta; sobretot, avui ja recollim esforç de tots aquests anys: tenim moltes sol·licituds de persones que aposten pel nostre concepte... És satisfactori que la gent vulgui el que tu has creat», i encara destaquen un altre detall important: que tot plegat ha sortit d'Alella: «És un projecte nascut aquí, i ha de ser un orgull també per al poble: que un embrió que es va gestar aquí, fet per gent d'aquí i amb gent d'aquí, avui estigui projectant-se i expandint-se a tota l'àrea metropolitana és una satisfacció».

Haver engegat un negoci, sortir-se'n sense estavellar-se i haver-lo fet créixer implica haver après molt a base d'experiències bones i dolentes, i demana tenir un caràcter fort i les coses clares, amb esperit de superació, humilitat i al mateix temps ambició per continuar endavant. A l'Ignasi i en Jordi no els en falta: «Estem a anys llum del que volem ser», diuen. ●

Ronden els quaranta anys i són amics i veïns d'infantesa, alellencs de famílies d'aquí de tota la vida. Consumidors i fans de les pizzes en l'adolescència, quan la pizzeria a domicili que hi havia al poble els va deixar orfes, es van liar la manta al cap i van agafar el negoci. Llavors eren emprenedors arriscats, i ara es pot dir que són empresaris amb totes les lletres. Gràcies a ells, molts veïns del poble fa anys que poden prendre pizzes sense sortir de casa.

FORMAT

Serveis informàtics ■ Centre d'estudis

Reparació de PC's.
Serveis integrals a mida.
Assessorament i manteniment informàtic.
Cursos d'informàtica i idiomes per a nens i adults.
Reforç escolar.

Segueix-nos a [facebook](#) i [twitter](#)

Rbla. Àngel Guimerà, 31 - Alella - 93 540 82 81 - format@canalmareme.com - www.webformat.cat

ANTENES MARTÍNEZ S.L.

ANTENES DE TV I SATEL·LIT
XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONES
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILANCIA-SEGURETAT
ICT

C/ Àfrica, 16-A
08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 - 669 76 18 81
antenesmartinez@hotmail.com
www.antenesmartinez.cat

RAVENTÓS D'ALELLA PANSA BLANCA

Raïm
de km. 0

RAVENTÓS D'ALELLA

Galeries Alella . cl Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

**PERRUQUERIA
LIOTRIC**
HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

BAR - RESTAURANT
VINALLONGA

Rambla d'Àngel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

Companyia d'Alella
CELLER I TAVERNA

www.varietalis.com

CELLER: Tel. 93 540 03 41 - Fax: 93 555 64 19
TAVERNA: Tel. 93 555 64 19
Carrer de la Riera Fosca, 28-30

TALLER GRANÉ SC
més de 40 anys al servei de l'automòbil

Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions

- Canvi d'oli
- Filtres
- Bateries
- Amortidors
- Frens
- Revisió Pre ITV
- Autodiagnosi
- Corretja distribució

HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

GARDEN ARENAS

www.gardenarenas.com
info@gardenarenas.com

RIERA FOSCA, 11-29 - 08328 ALELLA (BARCELONA)
TEL. 93 555 12 43 - FAX. 93 540 17 07

Primera Mostra d'Art Jove a Can Manyé

Aquest any, el cap de setmana jove organitzat per l'Àrea d'Adolescència i Joventut de l'ajuntament incorporava a les noves activitats i readaptacions degudes a l'alerta sanitària una proposta destacada: la primera Mostra d'Art Jove a Can Manyé. L'empenta conjunta de l'Espai Jove i de l'Espai d'Art i Creació va impulsar l'exposició *Dialogant amb la Fil-loxera* del 24 al 30 de juliol, on es recullen les aportacions de nou joves d'Alella: Mireia Carbonell, Jordi Clotet, Enzo G Cortez, Ricard Covisa, Josep Lluís Diago, Joan Pradell, Arnau Prats, Mercè Prats i Marcel Ramos, seguint el comissariat de les artistes vinculades al servei educatiu de Can Manyé Clara Gassull i Clara Pelegrin.

Les restriccions del confinament van fer que la coordinació del projecte es desenvolupés a partir de trobades virtuals i mitjançant un dossier de treball basat en cinc grans preguntes per reflexionar sobre la relació entre la fil·loxera i la covid-19; cinc temes comuns exemplificats amb l'obra d'artistes contemporanis destacats. El lligam art-ciència, les dicotomies de la visibilitat o invisibilitat de la malaltia i el fet de ser envaïts o invasors, per arribar finalment a les representacions de la mort i el dol, a més de tractar les idees de llindar i de testimoni.

Els joves van formar part de tot el procés, inclosos el muntatge de sala i l'elaboració de textos explicatius de les peces. Tota una experiència per potenciar-los els coneixements artístics de manera col·lectiva i una important oportunitat de visibilització. Celebrem la iniciativa descobrint-la a fons en aquest dossier, des de les agents fins als creadors implicats.

Entrevista amb les responsables de l'exposició 'Dialogant amb la Fil·loxera'

ANNA ALFARO / QUERALT MORROS

L'exposició 'Dialogant amb la Fil·loxera' ha sorgit d'una col·laboració entre l'Àrea de Joventut i Can Manyé en el marc de la Festa de la Fil·loxera (antic cap de setmana jove). D'on va sorgir aquesta sinergia?

Helena Giner: Des de Joventut sempre hem intentat fer xarxa amb altres equipaments municipals i, per descomptat, amb Can Manyé. En l'àmbit artístic, la nostra filosofia de treball sempre ha estat incentivar i localitzar els joves del municipi vinculats o interessats en les diverses disciplines artístiques i això és tot un repte, perquè a mesura que es van fent grans costa més localitzar-los. En el cas de l'exposició Dialogant amb la Fil·loxera ha estat una activitat que ha anat evolucionant. Aquest any hem trobat els factors necessaris que han permès localitzar i posar en contacte tots aquests joves, que amb les seves diverses sensibilitats artístiques han estat disposats a participar en l'exposició realitzada a Can Manyé i han fet que en sorgís un resultat rodó, tramant la part artística amb la de la festa.

Parlem de la primera Mostra d'Art Jove a Can Manyé. Com i d'on neix la idea d'impulsar els joves artistes locals i de quina manera és possible convertir-la en una exposició?

Mercè Pomer: Can Manyé és un centre d'art contemporani que des del minut u ha volgut estar involucrat en el territori, amb les entitats, els centres educatius, etc. Se'ns havia plantejat en algun moment si Can Manyé faria una programació jove, però en el moment en què des d'aquí es feia una aposta per l'art contemporani ja s'estava fent una aposta pels joves en si mateixa. De fet, molts dels artistes que hi han passat han estat joves, fins i tot del poble, com pot ser Berta Canela, que la vam tenir a l'exposició d'homenatge a Simone de Beauvoir. Establir aliances amb Joventut i les escoles ha estat un dels objectius fonamentals del centre, perquè creiem que estableix les bases per anar endavant. Per això quan va sorgir la possibilitat de fer una exposició amb joves d'Alella ja va ser la culminació de totes les aspiracions. Des de Joventut ens van dir que hi havia aquest grup de joves interessats a fer una exposició vinculada a la Festa de la Fil·loxera i des de Can Manyé vam mirar ràpidament de poder

programar-la. Amb la idea que fos una activitat rigorosa, vam proposar que hi hagués un comissariat format per dues artistes també joves, que integressin el contingut i que el fessin més homogeni. Amb tot, vam poder fer un projecte que va agafar molta volada perquè es va poder relacionar amb la fil·loxera i la covid i que, a banda d'agafar una temàtica de territori, va agafar una magnitud més social i àmplia.

Parlant del comissariat, com va decidir vincular el projecte inicial amb la covid-19?

Clara Gassull: Quan ens vam posar a mirar l'origen de la fil·loxera va ser com llegir una història actual amb unes dates diferents i amb un nom diferent. Vam començar a subratllar un text sobre la fil·loxera amb paraules totalment vigents per la pandèmia actual del coronavirus: com s'estenia l'epidèmia, quin procés tenia, l'afectació... Evidentment, no podíem deixar de pensar en la situació actual.

Els joves van rebre un dossier amb cinc preguntes d'enllaç entre la situació de la pandèmia actual i la crisi de la fil·loxera, amb obra d'artistes contemporanis com a mostra. Quina va ser la dinàmica i quin era el vostre objectiu amb el dossier?

Clara Pelegrín: Hi havia la proposta de fer un dossier com un espai per ampliar, un espai per emparar-se i per generar noves preguntes i inquietuds. A vegades, davant una proposta, et preguntes "per on començo?" i costa saber per on tirar. La proposta de dossier ens interessava com un espai de ressonància per obrir canals i veure la pluralitat d'opcions, a escala expositiva i conceptual, veure com es resol

l'exposició i quins temes s'hi tractaven i de quina manera. La idea va ser separar cinc temes on vèiem una relació molt clara entre fil·loxera i covid: la mort, la plaga, l'epidèmia, el lllindar de què passarà després... I vam buscar artistes que treballaven al voltant d'aquests temes, que no calia que estiguessin directament relacionats amb la fil·loxera o la covid. Ens interessava que fos un espai on poguessin veure les propostes d'aquests artistes acompanyades d'una pregunta com a espai per obrir-ne una altra, és a dir, que la pregunta inicial te'n portés unes altres. Creiem que és una manera molt interessant d'enfocar una exposició.

Totes les entrevistades, davant de Can Manyé.

OSCAR PALLARÉS

Dialogant amb la Fil-loxera

Entrevistades:

- Helena Giner, coordinadora de l'Àrea d'Adolescència i Joventut
- Marta Oliva, tècnica de l'Àrea d'Adolescència i Joventut
- Mercè Pomer, directora de Can Manyé
- Clara Gassull, comissària
- Clara Pelegrín, comissària

'Dialogant amb la Fil-loxera'. Exposició inclosa en el marc de la Festa de la Fil-loxera. Del 24 al 30 de juliol del 2020

Artistes: Mireia Carbonell, Mercè Prats, Enzo Cortés, Ricard Covisa, Josep Luís Diago, Joan Pradell, Jordi Clotet, Arnau Prats, Marcel Ramos

La tasca de coordinació i guiatge va ser, per tal de respectar les mesures sanitàries del postconfinament, en línia.

Clara Gassull: Va ser tot un repte, per a nosaltres i per als joves. Primer es va enviar una consigna explicant què fariem i a partir d'aquí hi va haver alguns joves que s'hi van afegir i uns altres que se'n van retirar. Va ser en aquell moment quan vam enviar el dossier i van tenir deu dies perquè se'l miressin bé, fer una trobada al mig del seu procés i, finalment, una altra en el muntatge per compartir i enllestir l'exposició. En total van ser dues trobades on es van resoldre dubtes i es va acabar de concretar tot plegat. Creiem que buscar aliances ha estat molt important en aquest procés, entre els mateixos artistes, i que s'han creat sinèrgies, cosa que creiem que els va fer evolucionar. Molts dels comentaris van fer sorgir noves idees entre els joves i, tot i haver-hi una metodologia, van sorgir moltes referències entre ells.

Marta Oliva: En aquesta línia entre les artistes participants es van aportar molt i es van incloure en el procés mútuament, enriquint-lo. Les primeres que compartien la seva idea estaven més nervioses per explicar el projecte als altres perquè, a més, partien d'una idea inicial molt abstracta i veure com a poc a poc s'anaven perfilant entre elles i es nodrien el llenguatge va ser molt constructiu. Al final va haver-hi un punt de diàleg obert, que fins i tot va fer que hi hagués algunes artistes que entre elles tinguessin ganes de col·laborar i fer coses conjuntament. S'ajudaven i es donaven feedback. Va ser un moment molt màgic.

Treballar d'aquesta manera és un mètode habitual en exposicions col·lectives?

Mercè Pomer: Quan es fa una exposició col·lectiva al voltant d'un tema és possible que sorgeixin aliances així. A vegades dos artistes es posen d'acord, o a vegades l'un fa una part més escultòrica i l'altre més fotogràfica, per exemple. Però aquestes aliances es donen en el context d'una exposició col·lectiva. A nosaltres ens va fer molta il·lusió veure com alguns dels joves que van exposar a la mostra han passat anteriorment per Can Manyé, en tallers o amb les escoles. Malgrat que l'exposició va ser gestionada amb poc temps, vam intentar que fos com més professional millor, amb un comissariat i amb disseny gràfic, i vam involucrar els joves artistes en la metodologia normal de treball. Era important per a nosaltres la professionalitat i que quedés un projecte ben arrodonit.

Marta Oliva: En aquesta línia, trobo que en certa manera ha estat acompanyar-los a créixer. Ells van tenir un acte de confiança amb nosaltres i es van tirar a la piscina per tal de crear un projecte col·lectiu (quan la cosa més fàcil hauria estat fer-ho individualment, sobretot tenint en compte el temps i que tot just comencen). Veure que el dia en què preparàvem l'exposició

es continuaven donant suport i consells entre sis va ser molt positiu. En el fons s'estava produint un procés de creixement individual dins el col·lectiu, on moltes disciplines diferents es nodrien entre si des d'un acompanyament professional i que va tenir un caràcter d'aprenentatge-vivència molt potent.

Clara Gassull: De fet, quan amb l'altra Clara plantejàvem el tema de col·lectiu volíem que realment fos un projecte en col·lectiu, que coneguessin l'obra dels altres i que s'hi relacionessin, que no es quedés en una exposició d'individuals.

Clara Pelegrín: Sí, també perquè quan penges una peça sola és molt diferent de quan la penges amb una altra peça a banda i banda. Perquè la peça del costat dialoga i es donen informació entre si. I això és el que va passar aquí. És llavors quan s'estableix un diàleg, i veus com hi ha coses que d'una manera no funcionen i disposades d'una altra manera sí.

Podem pensar en una exposició semblant l'any que ve?

Marta Oliva: En una exposició segur, estaven molt entusiasmades i, a més, ens van dir que coneixien més joves que hi voldrien participar. No sabem si entre elles ara estan parlant i creant coses noves, però des de Joventut sempre estem obertes a iniciatives com aquestes i apostem per generar espais que donin oportunitats a les joves.

Helena Giner: Realment fem una valoració molt positiva d'aquesta exposició, n'estem molt contentes. De la idea inicial que va sorgir amb el grup motor de la Fil-loxera, a parlar-ne amb Can Manyé i que, al final, s'acabés creant l'exposició amb l'èxit que ha tingut. Ha estat una experiència col·laborativa molt positiva, van venir moltes joves el dia de la inauguració i ara hem de continuar gestionant aquesta inquietud artística per tal que es continuï desenvolupant. A moltes de les accions que promovem a Joventut hi ha l'objectiu de facilitar i ajudar a descobrir entre les joves les seves capacitats i sensibilitats, per això des de l'àrea toquem tantes tecles. És una etapa difícil en termes de creixement i de coneixement i ens interessa facilitar experiències i projectes als joves.

Mercè Pomer: N'estic segura, que aquests joves continuaran i hi ha inquietud per continuar, però com a grup no ho sabem. Cadascú té la seva evolució i a vegades et pot constreñir formar part d'un grup, però que tornin a col·laborar al voltant d'una idea sí que ho veig factible. Penso que és interessant que hi hagi joves que treballin i siguin artistes, però que cadascú es desenvolupi i que pugui treballar en nombroses propostes més enllà del grup. Volem que hi hagi joves artistes, però que es puguin desenvolupar lliurement.

Per anar acabant, Clares, com ha estat l'experiència de ser comissàries per primera vegada? Quina valoració en feu?

Clara Gassull i Clara Pelegrín: Ha estat una experiència bona, diferent, perquè hem fet acompanyament virtual. És diferent treballar per a tu que treballar escoltant què està passant. Ho recordo molt intens, un repte, tres setmanes per desenvolupar-ho tot. Ha estat una experiència molt rica, quedàvem per fer el dossier i buscar un enfocament que els generés interès i els aportés alguna cosa. Enfocat de manera visual i dinàmica i que cadascú pogués agafar-se al que més li interessés. Valorem molt positivament el feedback. També hi havia molta felicitat el dia de l'exposició i tothom estava content, va ser molt emocionant.

I des de Can Manyé i l'Àrea d'Adolescència i Joventut, penseu que veurem una segona Mostra d'Art Jove?

Helena Giner: Per nosaltres sí!

Mercè Pomer: Per nosaltres també!

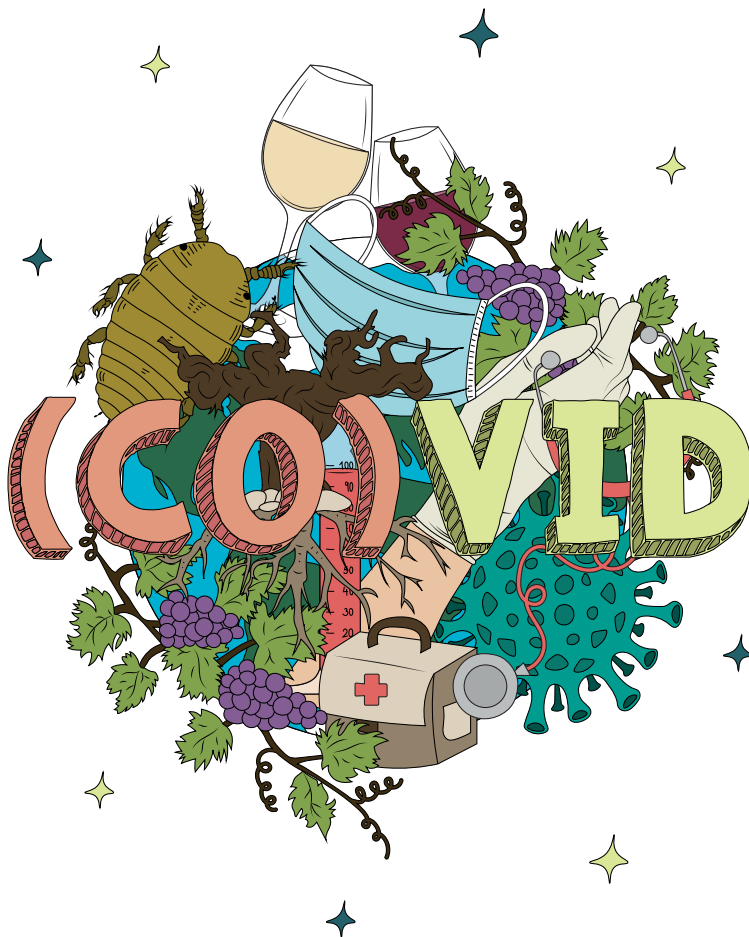
Mireia Carbonell Lluch

Edat: 28 anys

Instagram: @hey__meraki

“En un moment tan delicat com el que vivíem, crear una il·lustració on trobéssim punts en comú entre la fil·loxera i la covid va ser tot un repte”

“Exposicions com la que es va organitzar donen visibilitat i empenta als joves d'Alella. És una bona experiència”

Co-, *pref. con-*. Coetáneo, cooperar, colateral, corresponsable.

Vid. *f.* Planta vivaz y trepadora de la familia de las vitáceas, con tronco retorcido, vástagos muy largos, flexibles y nudosos, cuyo fruto es la uva.

Covid. *f.* Enfermedad infecciosa causada por el virus SARS-CoV-2.

FOTOS: ÒSCAR PALLARÈS

Enzo Cortez

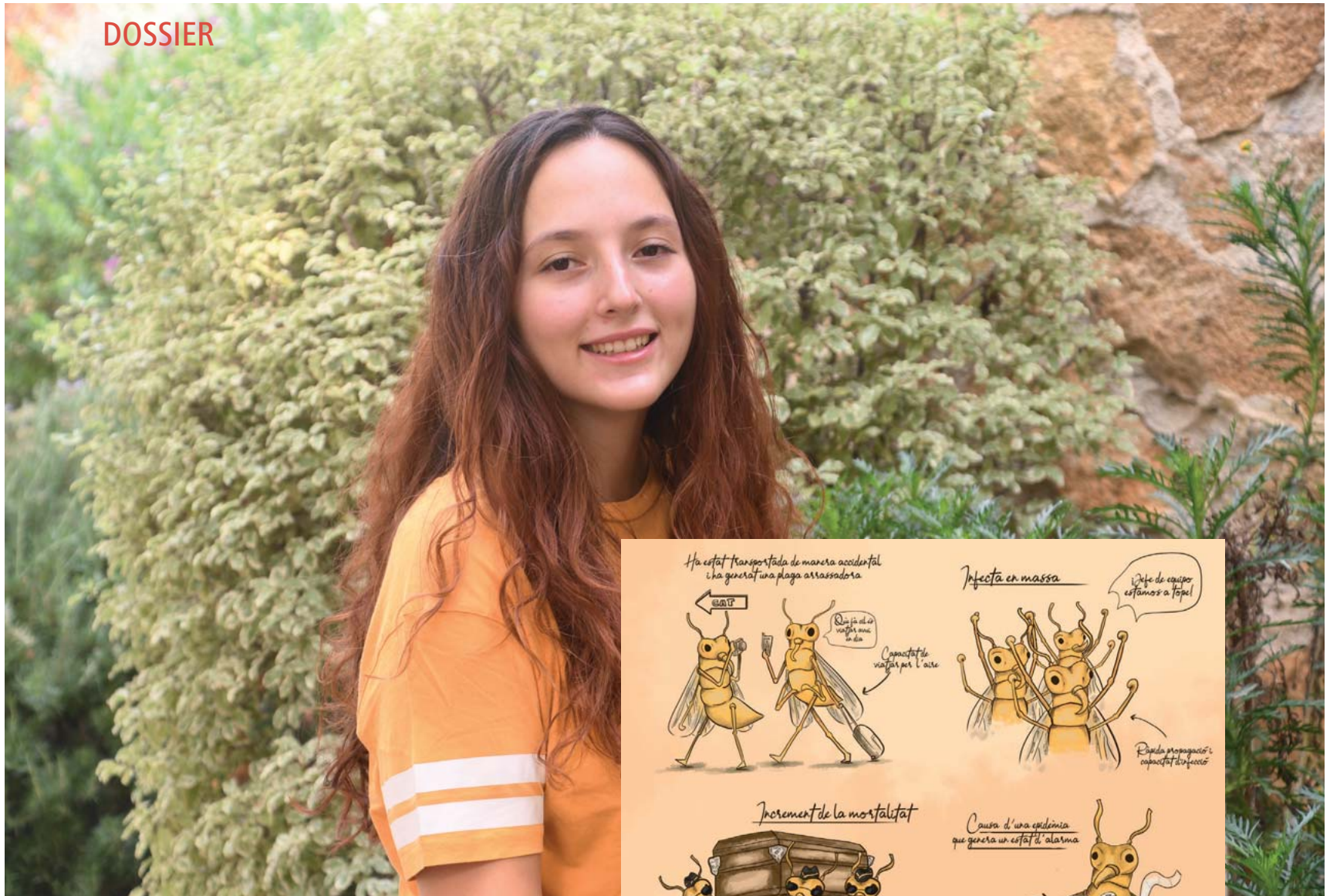
Edat: 23 anys

Instagram: @g_art_boy

“Del procés creatiu, en destacaria la llibertat artística de crear un ambient canviant envers l'ús de tècniques que denoten una escena de caos progressiu”

“Aquesta experiència m'ha permès conèixer més un amic a partir de treballar junts cadascú en la seva obra. En destaco l'acceptació inaugural a l'espai i retrobar gent del poble”

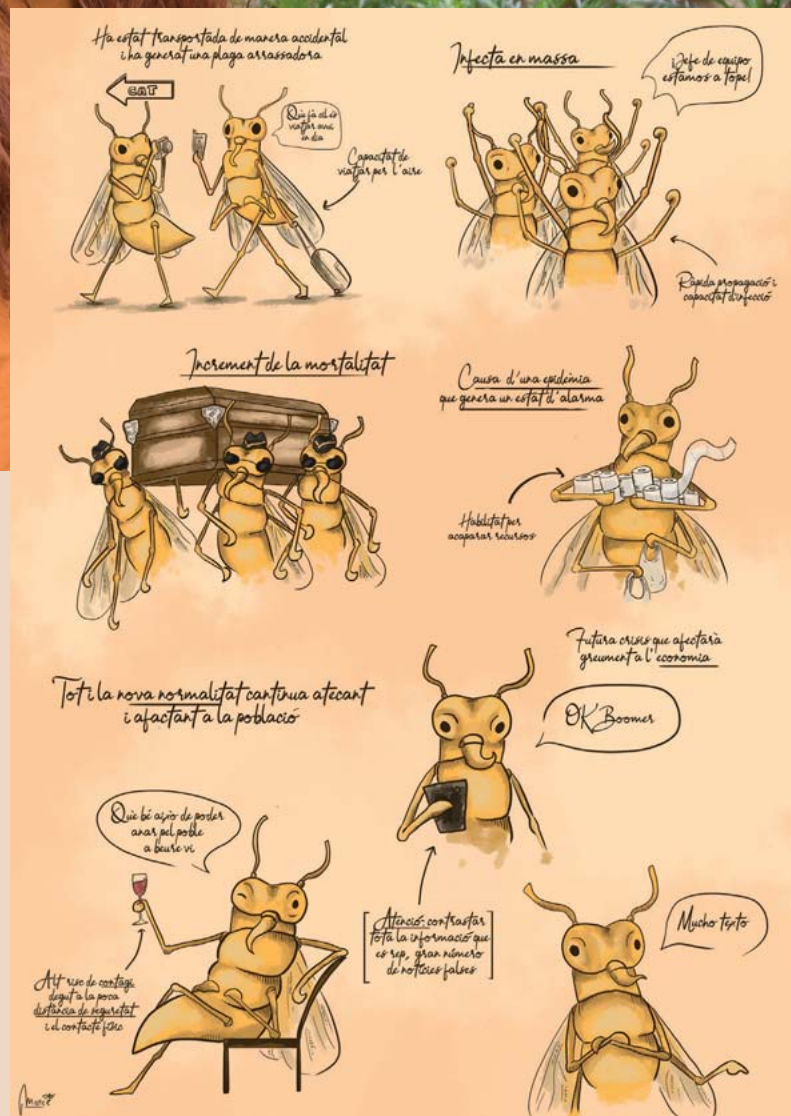
Mercè Prats Gaggioli

Edat: 21 anys

Instagram: @aley_art_

“Vaig voler enfocar la meua obra en el que crec que ha acompanyat més els joves durant la quarantena, els mems, totes aquelles imatges i paròdies de la situació que vivíem que feien més amens els dies i ajudaven a desconectar durant els moments més difícils. D'aquesta idea, en vaig mesclar la fil·loxera, fent que representés les imatges més icòniques d'internet, amb algunes anotacions científiques referents tant a la covid com a la fil·loxera, per reflectir les coses que comparteixen”

“Em feia patir agafar temes tan seriosos amb humor, no sabia com s'ho prendria el públic i, a més, sabia que la resta d'artistes parlarien de temes més profunds i amb més missatge. Tot i així, vaig voler tirar endavant la idea, perquè al final l'obra faria el mateix que els mems que volia reflectir, agafar la realitat amb humor” experiència”

Arnau Prats Gaggioli

Edat: 18 anys

Instagram: @arnau_prats

“Per escriure el text exposat em va inspirar la pèrdua d’algú molt especial per a mi, va ser com perdre una part de la meva persona, i vaig decidir escriure això perquè ho necessitava i perquè s’ho mereixia”

“En relació amb l’exposició, em vaig sentir acollit i agraït per l’oportunitat que se’ns va oferir, i feliç per la rebuda el dia de la inauguració”

SARGENTO

Hoy pierdo
Hoy me siento vacío
Eras imprescindible y ahora no te veo
Hoy todo es más gris porque ya no estás conmigo

Tu me ladrabas cuando yo venía
Hoy yo te canto porque tu te vas
Fuiste de lo mejor que ha habido de mi vida
Y ahora miro y ya no estás

Llantos cada noche al recordarte aquí
Gritos de dolor por dentro pero no se escuchan
Cabreado por la injusticia, porque coño a ti?
Harto de disimular las lágrimas bajo la ducha

Como explicar lo que siento en estos días
Si viene la muerte y siento que desperdicié mi vida

Porque no quise jugar si con eso sonreías
Porque no te abracé más fuerte cuando dormías

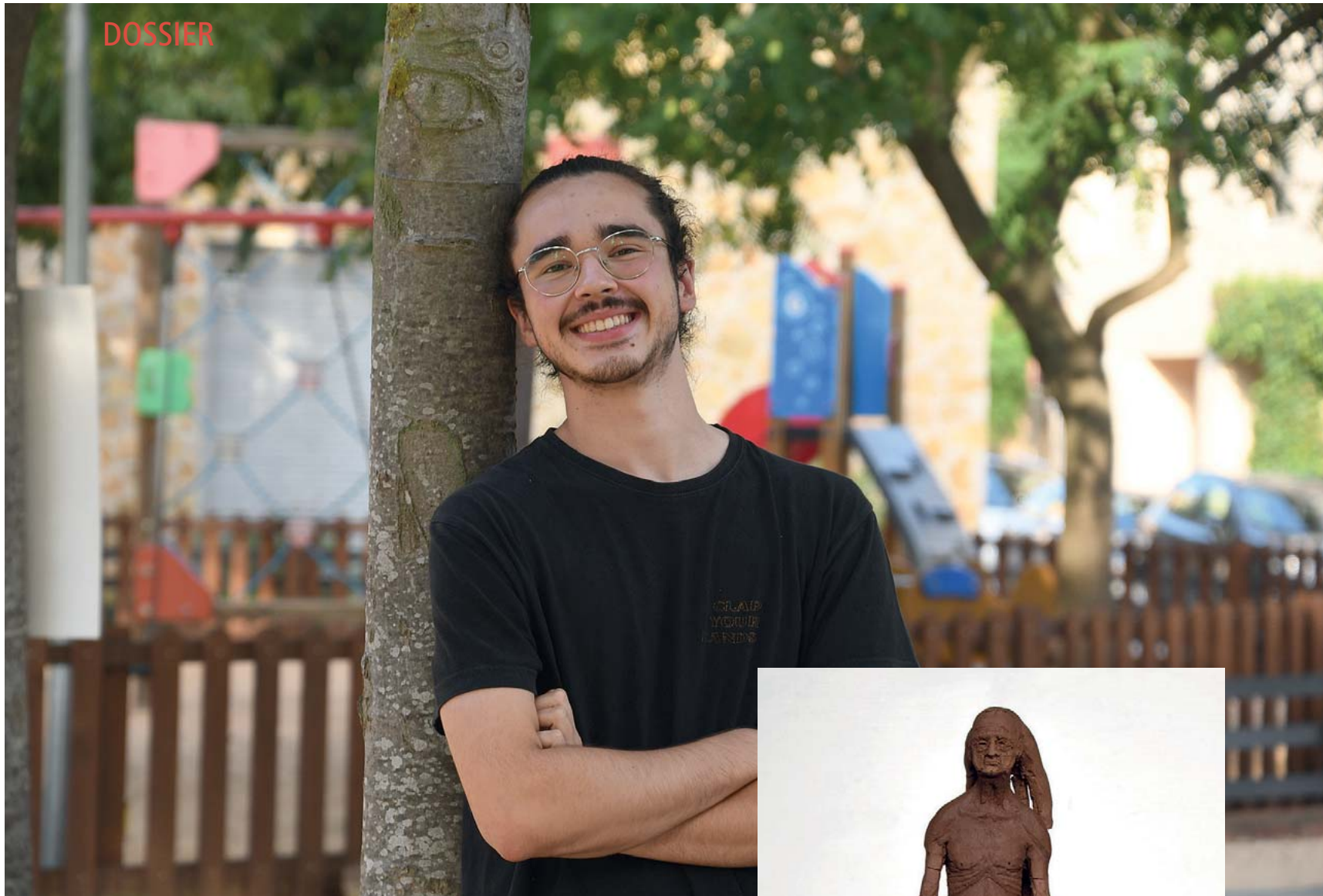
Hoy me cuesta sonreír
ahora hay más silencio en casa
ya no hay esa mirada que me hacía feliz solo recuerdo esos ojos grises sin alma

Mi amor de pelaje negro
La muerte tomó la decisión por su mano
Y ahora no lo entiendo
La injusticia de la vida que te arrebató tanto

Lo que jode es que todo sigue hacia adelante
Aunque ya nada será igual
Como duele seguir como si nada
Mientras todo llega a su final

Solo espero que disfrutaras de la vida que te dimos,
Que nos quisieras como nosotros te quisimos
Que donde vayas seas feliz, que lo tienes merecido,
Que aunque no te veo, todavía te siento vivo.

Ahora me despido aunque no quiero,
Por mucho que me duela sé que debo hacerlo,
Aunque te vayas lejos siempre te llevaré dentro.
Gracias por todo, Sargento.

Joan Pradell Grané

Edat: 19 anys

Instagram: @alem.artist

“El que destacaria del procés creatiu de l'obra seria tant la recerca de la metàfora entre les arrels i la gent gran com l'elecció d'uns materials que permetessin reforçar-ne el contingut expressiu”

“En destacaria tres coses: l'oportunitat de participar per primera vegada en una exposició d'art, el fet que sigui amb unes obres genials fetes en gran part per gent amb qui mantinc una relació d'amistat i, finalment, la meravellosa acollida i nivell que va tenir l'exposició, tot i ser feta per gent que encara està en els seus inicis com a artista en general”

Josep Lluís Diago Palau

Edat: 28 anys

Instagram: no en té

“Se’m fa dur parlar de la inspiració i l’execució de l’obra que us mostro. La inspiració m’ha sorgit del meu entorn més proper, en el qual he viscut la desgràcia més cops dels que m’hauria agradat. Treball en un hospital i, a més de la gent que s’ha pogut recuperar, n’he conegut d’altra que no ha tingut tanta sort. Et destrossa per dins veure que per molt que dones el millor de tu, alguns acaben en declivi. Aprens a portar-ho amb una resignació amarga i trista. I això és el que us intento transmetre en aquesta obra; resignació, mort i plaga. Són les temàtiques principals. Tot ésser viu pateix les seves plagues i, com la covid per a nosaltres, la fil·loxera infecta la planta del vi, del qual tant gaudim a Alella”

Ricard Covisa Sepúlveda

Edat: 19 anys

Instagram: @rcs.phy

"Quan surto al carrer mai penso què fotografaré ni on, simplement camino i camino fins a trobar alguna cosa que m'impacti. En aquell moment decideixo agafar la càmera i disparar"

"Gràcies a l'exposició vaig tenir l'oportunitat de compartir la meua visió sobre la fotografia, i això em va permetre participar en nous projectes com la nova Secció Fotogràfica del Casal d'Alella"

Jordi Clotet Saló

Edat: 25 anys

Instagram: @highinanelevator

“Per mi l’aprenentatge és omnipresent i el meu procés es basa a aprofitar l’error de cada tècnica i material. M’agrada quan extrems oposats es contaminen mútuament. I em prenc l’art com un joc alliberat basat en unes arrels acadèmiques de teòrica rigorosa”

“Aquesta exposició em va permetre tornar a certes arrels d’espai i de contingut, perquè m’havia allunyat arreu del món per aprendre’n d’altres. Tractant un tema tan històric com físic, superficialment senzill, però amb una narrativa molt complexa, em vaig sentir còmode per obrir una nova línia de producció buscant remetre als vitralls sense vidre, només l’estructura, els fonaments”

Marcel Ramos Bjerg

Edat: 20 anys

Instagram: @marshallush

"Considero que en el meu procés creatiu no vaig necessitar res més sinó realment posar en pràctica el que penso en el dia a dia, però relacionant-ho amb la temàtica proposada pels curadors. Puc perfectament dir que la meua producció artística va molt relacionada amb el que vaig presentar a l'exposició"

"Va ser una experiència destacable sobretot veure gent desconeguda contemplant els meus dibuixos, perquè realment mai no havia arribat al punt de veure com algú reaccionava directament a la meua producció"

En Parasso i en Gripau, dues cares de la mateixa moneda?

Una carta inèdita permet acostar les formes d'actuació dels dos alcaldes d'Alella

RAMON ANGLADA

"Alella es una población situada a 19 kilómetros de Barcelona de 1.500 habitantes y presenta las características de los pueblos españoles, gobernada por el clásico alcalde dueño y señor de vida y hacienda que no entiende de otras libertades que su voluntad despótica."

D'aquesta manera començava la carta mecanografiada que entre el 25 i el 26 d'agost del 1931 s'enviava des d'Alella al Sr. *Secretario Particular del Sr. Gobernador Civil de Barcelona* a petició seva i de manera confidencial. L'objectiu era ben clar: denunciar a una autoritat supra-municipal l'actuació de l'alcalde Josep Aymar i Puig perquè no era possible fer-ho al jutjat municipal, controlat per la seva xarxa de poder. Una carta que es tan-cava demanant a les autoritats republicanes que "*por dignidad ciudadana no permanezca en nuestro suelo el típico cacique de la monarquía*". I la cosa curiosa del cas és que feia aquesta petició una família que no comulgava gens amb els nous valors de la laïcitat de la República. Qui eren i d'on ha sortit aquest document inèdit? Ho veurem més endavant.

Tal com vam explicar a l'article *Picabaralla republicana per Francesc Ferrer i Guàrdia* (número 366, abril-maig del 2020), Josep Aymar, conegut com en Parasso, va ser més de vint anys alcalde d'Alella en diferents períodes i formant part de diferents règims i formacions polítiques. Alcalde des del 1902, gaudia d'un suport popular indiscutible que el va portar a no perdre mai cap contesa electoral. Malgrat això, va ser apartat de l'alcaldia provisionalment tres vegades per

Josep Aymar, l'etern alcalde d'Alella, el gran dels tres germans Parasso.

uns altres motius: l'acusació de malversació en la reforma de l'escola pública de nois, de la qual posteriorment seria absolt; l'arribada de la dictadura militar el 1923, i, finalment, ja en període republicà, el 19 d'octubre del 1934 amb la dissolució dels ajuntaments catalans arran dels Fets del Sis d'Octubre. Un alcalde

L'ALCALDE AYMAR SERIA ACUSAT DE CACIC DE LA MONARQUIA

que viuria l'esclat de la guerra greument malalt i que moriria el 24 d'agost del 1936.

Com si fóssim en temps de dictadura militar

Amb aquest nou testimoni documental sembla, doncs, que la manera d'actuar de l'alcalde de la Unió Patriòtica durant la dictadura militar Joan Bernadas Madurell, conegut al poble com en Gripau, s'assemblaria més del que pensàvem a la d'en Parasso, amb qui havia protagonitzat topades sonades. Prohibicions de festes populars, coaccions violentes exercides per treballadors municipals com l'agutzil Luis Roda, antic guàrdia civil inseparable de la seva escopeta, el control del jutjat municipal o del sometent armat eren cosa de l'alcalde de la Unió Patriòtica. Però sembla clar que Aymar no es mantindria al poder més de dues dècades només per la seva capacitat de mediació en els conflictes o pels convits al Cafè de Baix el dia de les eleccions. Implacable amb els seus enemics, els greuges descrits a la carta que a continuació detallarem situen

la seva actuació ben propera a la del batlle del partit únic de la dictadura de Primo de Rivera.

Tot i no anar signada, al tractar-se de la còpia de la carta enviada, es pot identificar clarament a la seva autora, Rosa Lluch, l'encarregada del servei telefònic d'Alella des de l'any 1929. Una missiva que descriu com el control de les comunicacions no seria un tema menor per a Aymar, que intentaria sense èxit que l'encarregada telefonista d'Alella fos una parenta seva. Finalment, la

ALELLA RECULL D'IMATGES

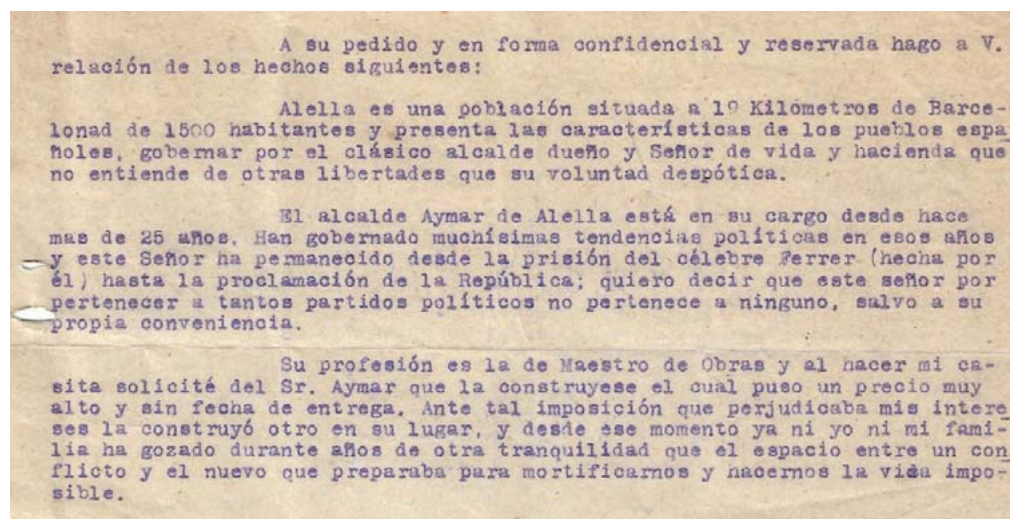
plaça seria per a Rosa Lluch i Joan Barnils. Un contrariat Aymar, poc acostumat que no es complissin les seves ordres, no va parar fins a aconseguir que el telèfon de casa seva fos controlat des de la centraleta de Tiana, amb el número 8 d'aquell poble. Un nou

A DESGRAT SEU EL PAPER JUGAT EN LA DETENCIÓ DE FRANCESC FERRER I GUÀRDIA EL PERSEGUIRIA PER SEMPRE MÉS

PART DELS VEÏNS I DE LES FORMACIONS POLÍTQUES REPUBLICANES L'ASSENYALARIEN COM A PRINCIPAL CULPABLE

conflicte sorgiria amb la construcció de la casa del matrimoni Barnils-Lluch. El mestre d'obres triat inicialment fou Aymar, però l'elevat preu de les feines i la inexistència de data d'acabament va fer-los optar per un altre constructor que finalment va aixecar la casa. Dues topades amb Aymar que, segons Lluch, serien l'origen d'un conflicte ja latent perquè els Barnils no eren de la seva corda, gent d'ordre i de gran religiositat.

i lloc de trobada dels alellencs amb idees més progressistes, i acabaria amb una agressió: *“El café que está ubicado en la carretera donde acostumbra acudir los secuaces del Alcalde ocupando con sillas toda la acera en las horas de mayor concurrencia de la tarde y parte de la noche obligando a los transeúntes a pasar por el arroyo para continuar su camino. El otro día venía con mis hijas de regreso de casa de mi hermana, al llegar a dicho café bajé como todos de la acera al arroyo en el preciso momento en que pasaba un auto a gran velocidad. El café está lleno de gente y en forma descompuesta estridente se me insultó sin dar motivo. Una de mis hijas, la mayor de 9 años, salió asustada a contarle a su padre lo ocurrido. Como es natural, mi marido preguntó el porqué de tales manifestaciones de hostilidad y el motivo de obligar a las personas a bajar al arroyo. Uno de los matones del pueblo, brazo derecho del Alcalde, dio como única respuesta unos golpes a mi esposo (sexagenario) y cayó al suelo ensangrentado.”* I, tal com passava en època d'en Gripau, era quasi impossible aconseguir testimonis que declarassin contra els homes d'Aymar. En el cas de l'agressió a Barnils, només s'aconseguiria un testimoni tot i que el cafè on van passar els fets estava ple de gom a gom. Com també era inútil presentar denúncia al jutjat municipal, controlat de manera estreta per l'alcalde. Un jutge que eternitzaria els tràmits amb uns familiars que es dedicaven a insultar els denunciants cada vegada que es creuaven pel poble.

Fragment de la carta adreçada al Govern Civil.

Però potser l'aspecte més interessant de la carta dirigida al Govern Civil són dos episodis que podrien haver protagonitzat perfectament els elements més reaccionaris de la població durant l'etapa de la Unión Patriótica. Insults, agressions físiques, falsos testimonis i inacció del jutjat municipal, talment com si fóssim a l'any 1924. El primer episodi tindria com a escenari el Cafè de Baix, seu oficiosa d'Aymar

Amb aquest panorama contra el qual el nou règim republicà s'havia compromès a lluitar arribaria un nou atac d'Aymar, que aquesta vegada afectaria Miquel Lluch, germà de la Rosa. Amb el rerefons del sometent i d'acusacions d'anarquisme, aquesta vegada la jugada no va sortir bé a en Parasso: *“El Alcalde era Cabo de somatén; mi hermano pertenecía a ese cuerpo. Un día se solicita*

Un exemple de la necessitat de l'arxiu històric municipal

Aquest document inèdit de gran valor històric per anar perfilant la figura de l'alcalde Aymar no ha estat consultat en cap arxiu públic. El nostre redactor en cap el va detectar a la web de compravenda Todocoleccion. Formava part del fons personal d'una coneguda família de la població, ara però propietat d'una col·leccionista privada que el tenia a la venda. Ell mateix es va posar en contacte amb la col·leccionista, que no només ens va deixar consultar l'esmentada carta, sinó que també ens va cedir tota la documentació i ens va permetre digitalitzar-la. Gràcies a la seva amabilitat, m'ha estat possible escriure aquest article i comprovar el valor d'aquest fons personal, fotogràfic i documental. Malauradament, això no sempre passa.

Un fons ara en mans privades que s'anirà venent per peces: una fotografia, una postal, programes de festa major, unes cartes, etc., i que hauria tingut l'oportunitat de convertir-se en patrimoni històric local. És més urgent que mai, i al mateix temps més lluny amb la paralització de la construcció de la futura biblioteca i arxiu causada per la crisi sanitària de la covid-19, disposar d'un arxiu històric i d'un arxiver professional. Potser moltes d'aquestes col·leccions fotogràfiques familiars, aquests fons personals, continuaran acabant en mans privades o llençats a les escombraries, com ha passat de vegades, però disposar d'un arxiu històric, amb una bona política de difusió del seu fons, que ofereixi incentius als donants com per exemple posar el seu nom al fons, i que tingui capacitat de compra quan el material sigui de gran valor, permetria que aquest patrimoni documental fos de titularitat pública accessible a tothom. Allargar indefinidament la cessió en comodat del fons històric d'Alella a l'Arxiu Comarcal del Maresme –la situació que tenim actualment– i, tal com diuen els vents, valorar cada vegada amb més força que aquesta situació sigui definitiva i que els papers d'Alella no tornin a casa –tant se val si són a Salamanca com a Mataró–, seria un greu error de política cultural i patrimonial que no ens podem permetre. Necessitem l'arxiu històric ara i el necessitem per deixar de perdre d'una vegada per totes bocins del nostre passat com a poble.

de mi hermano que para hacer una revisión entregara el arma a su domicilio. Este lo hace a una hermana de él [de l'alcalde] sin solicitar recibo ni comprobantes. Para terminar el Alcalde hace un expediente y lo acusan de haber promovido escándalo público, de ser de ideas anarquistas, de provocaciones y atropellos, etc. Yo no recuerdo cuanta falsedad más puso. El General del

somatén instruye expediente, se comprueba la mala fe del Alcalde y la inocencia de mi hermano.” Un fals testimoni que acabaria amb la destitució d'Aymar com a caporal del sometent d'Alella.

Finalment, cal destacar que l'afer Ferrer perseguiria Josep Aymar per sempre més. Com ja ho feien les formacions republicanes,

sobretot la Unió Socialista de Catalunya, els veïns d'Alella també l'identificaven com el principal responsable de la detenció i lliurament a les autoritats militars del pedagog alellenc Francesc Ferrer i Guàrdia. Aquesta carta n'és un exemple, tot destacant la volatilitat política d'en Parasso: “*Está en su cargo desde hace más de 25 años. Han*

gobernado muchísimas tendencias políticas en esos años y este señor ha permanecido desde la prisión del célebre Ferrer (hecha por él) hasta la proclamación de la República; quiero decir que este señor por pertenecer a tantos partidos políticos no pertenece a ninguno, salvo a su propia conveniencia.” ●

CERQUEM LES ARRELS

Les taules i cadires dels cafès de la riera entorpien el pas dels vianants.

La bota del racó

Amb La Bota del Racó, elaborat per Alta Alella, "Papers de vi" vol reivindicar el vi dels avis, el millor vi del celler de casa. Raïms madurs del 2007 elaborats com a vi dolç; un vi que ha experimentat un lleuger i noble procés d'enranciment.

Papers de vi ALELLA DENOMINACIÓ D'ORIGEN

PVP 10 €

www.papersdevi.cat

EL PERILL DE SER ACTIVISTA MEDIAMBIENTAL

RAMON RUIZ

Taula rodona "El perill de ser activista mediambiental", a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella.

COMISSIÓ DE COOPERACIÓ

Mirades al món

La Comissió de Cooperació de l'Ajuntament d'Alella organitzem des del 2008 les Jornades de Cooperació Internacional Mirades al món, on cada any es posa el focus en una temàtica en la qual mirem d'aprofundir. L'objectiu principal és acostar a Alella la reflexió sobre les desigualtats i desequilibris al món globalitzat, per fomentar el debat i l'esperit crític entre la ciutadania.

L'any passat, amb el títol Accés a l'aigua: dret humà en perill!, hi vam tractar el problema del canvi climàtic i com afecta l'accés a l'aigua dels diferents pobles i territoris. Hi vam analitzar una de les conseqüències més paleses de la manca d'accés a aquest recurs imprescindible per a la vida: les migracions per motius mediambientals, de les quals es parla ben poc als grans mitjans de comunicació.

La valoració de les jornades del 2019 va ésser tan positiva que enguany el fil conductor busca continuar la mateixa línia, però aprofundint en una temàtica diferent

com és la situació de totes aquelles persones que defensen els drets mediambientals, tant necessaris per frenar la catàstrofe climàtica cap a la qual ens aboquem.

El cost de defensar el medi ambient

Els moviments mundials per la justícia ambiental estan formats per activismes locals contra l'extracció de combustibles fòssils, la mineria a cel obert, les plantacions d'arbres, les represes hidroelèctriques i les indústries extractives, la gestió dels residus en abocadors descontrolats, etc. Majoritàriament estan formats pels grups més vulnerables i les protestes són pacífiques.

Ser activista té un cost molt alt, en forma de tota mena de violència, tortures, assassinats i desaparicions. És especialment perillós quan es tracta de pobles indígenes i conflictes relacionats amb la mineria i l'ús de la terra.

Ho evidencia un estudi de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la Universitat Autònoma de Barcelona, que xifra en un 20% els casos en què les activistes han de fer front a denúncies, multes, judicis

i penes de presó; en un 18%, la violència física, i en un 13% els assassinats. Unes xifres que augmenten quan es tracta de pobles indígenes.

L'ONG Global Witness ha comptabilitzat que només durant l'any 2019 fins a 212 defensores de la terra i el medi van ésser assassinades, respecte a 160 el 2018. Això implica que durant el 2019, si féssim la mitjana, van ésser assassinades més de quatre persones per setmana. Més de la meitat d'aquestes morts van tenir lloc a Colòmbia (64 assassinats) i les Filipines (43). Els segueixen el Brasil (24), Mèxic (18), Hondures (14) i Guatemala (12).

Si ens fixem en la regió de l'Amèrica Llatina, continua essent la més mortífera perquè registra dues terceres parts dels assassinats mundials. Global Witness ja ha comptabilitzat 1.500 assassinats d'activistes mediambientals des del 2002, any en què es van començar a documentar aquestes morts.

A part dels casos de més violència, la via més comuna de lluita contra aquests moviments és el desprestigi i la criminalitat.

Recital de poesia síria "Com ens n'alliberem de nosaltres", a Can Manyé.

Exposició dels projectes de cooperació.

zació, que engeguen els mateixos governs locals. Una de les tècniques més utilitzada són els "grups de xoc", que es dediquen a difondre acusacions i rumors falsos sobre aquests moviments amb la finalitat de dinamitar-ne el prestigi i la reputació. Segons Amnistia Internacional, aquesta estratègia s'utilitza des dels anys 1960 i és especialment útil en localitats petites i més aïllades, on l'accés a la informació és més difícil.

La impunitat per sistema

Una de les principals causes que fa que aquest problema vagi en augment és que les autoritats no hi posen fil a l'agulla i no detenen ni castiguen els assassins. A tall d'exemple tenim l'impactant informe de Michel Forst, relator de les Nacions Unides, sobre la situació de les defensores de drets humans a Mèxic, on constata que el 98%

dels delictes d'aquesta mena quedaven sense resoldre. És una xifra esgarrifosa i que ens fa adonar que, molts cops, qui hi ha al darrere d'aquests crims és el mateix estat.

Amnistia Internacional denuncia que hi ha una estigmatització sistemàtica de l'activisme ambientalista, acompanyada de denúncies judicials infundades. Aquests governs utilitzen tots els recursos al seu abast, com ara la imposició arbitrària de normes per desnonar forçosament pobles indígenes que reclamen el seu dret a la terra i al medi.

La impunitat institucionalitzada té per objectiu generar un clima de por i inseguretat i controlar o desmantellar així els moviments i les protestes.

Darrere de governs corruptes o impassibles –en el millor dels casos– trobem grans interessos econòmics que busquen enriquir-se a canvi del nostre planeta i no dubten a passar per sobre de la vida de les persones que els puguin obstaculitzar el negoci.

Assassinat de Berta Cáceres: punt d'inflexió?

Berta Cáceres era una activista hondurenca, fundadora del Consell Cívic d'Organitzacions Populars i Indígenes d'Hondures (COPINH) i líder de l'oposició al projecte hidroelèctric de la presa Agua Zarca al riu Gualcarque, que posava en perill els recursos aquífers del poble lenca.

El 3 de març del 2016, després d'haver rebut unes quantes amenaces de mort, va ser assassinada d'un tret a casa seva. Aquest cas, que ha quedat impune, va saltar als mitjans de comunicació internacionals i tots es van fer ressò d'aquesta realitat silenciada.

Es va situar el focus en aquest problema que poc ha canviat des d'aleshores, perquè continuen els assassinats i la impunitat. De

fet, Global Witness ha alertat que la tendència de persecució de l'activisme mediambiental empitjora i es preveu un futur descoratjador.

Tot i aquest panorama, des d'aquestes pàgines volem llançar un crit d'esperança perquè les administracions públiques catalanes sí que hi hem posat el focus i hem començat a treballar-hi.

Catalunya defensa qui defensa

L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament té en marxa el Programa Català de Protecció de Defensors i Defensores dels Drets Humans des del 2017. Any a any s'acullen a Catalunya durant sis mesos persones defensores dels drets humans i mediambientals que als seus països d'origen es troben en perill pel seu activisme. El programa preveu la protecció i l'atenció integral a les acollides durant l'estada a casa nostra, a més d'assegurar-los un retorn sense risc als països d'origen.

Una de les claus d'aquests programes és la incidència política tant a l'estat espanyol i la Unió Europea com als països d'origen de les defensores, perquè és imprescindible posar fi a la impunitat i que les agressions perpetrades per governs corruptes s'aturin immediatament.

Des d'Alella posem el nostre esforç a fer incidència i sensibilització donant veu a aquestes defensores, periodistes i activistes perseguides als seus països d'origen per mirar de construir un món més just. Per això financem projectes de cooperació al desenvolupament amb un enfocament basat en els drets humans i alhora programem activitats de sensibilització al poble –les jornades Mirades al món, tertúlies en primera persona, cicle de cinema social, etc.– convidant-les a explicar-nos la seva història i definint conjuntament quin suport els podem donar des d'aquí. ●

Espectacle de circ, a càrrec de Joan Català.

Lluís Font: “La pansa blanca és una varietat molt bona i, si la saps treballar, sempre donarà un gran vi”

EVA VICENS

Lluís Font és el cellerer de Raventós d'Alella des del dia de la seva inauguració, el 1981. Va ser cridat a treballar-hi per Ismael Manaut, fundador d'aquest projecte vitivinícol juntament amb Jaume Nadal i Juan Peláez, el marquès d'Alella, de qui per cert va prendre el nom el projecte original. I com a Marquès d'Alella, Parxet al cap dels anys, o l'actual Raventós d'Alella, ha estat cada dia al peu del canó controlant les entrades i sortides de raïm i acompanyant el procés d'elaboració dels seus vins. Fill de pagès, amb vinyes i celler propis, s'imagina algun dia fent el seu propi vi per gaudir-ne en calma des de la seva masia de Santa Maria de Martorelles.

A casa seva tenien vinyes i feien vi. Ho porta a l'ADN, això de moure's entre tines i controlar les fermentacions?

A casa, com en moltes altres cases de pagès, s'hi feia vi, teníem vinyes pròpies i un petit celler amb poques tines de fusta. Fèiem vi per a consum propi, misteles i fins i tot vi bullit, i també en veníem alguns litres a doll. El pare va morir quan jo tenia quinze anys i aviat em vaig posar a treballar en el ram de la metal·lúrgia. Fins que un bon dia de l'any 1981 em van venir a buscar per encarregar-me d'un nou projecte vitivinícol que obria portes a Santa Maria de Martorelles, el celler Marquès d'Alella.

Quin va ser el punt de partida d'aquest projecte de vins?

Ismael Manaut veia que cada cop desapareixien més hectàrees de vinya a la zona i entre la seva empena i la d'en Jaume Nadal i Juan Peláez, el marquès d'Alella, van tirar endavant la idea de crear un celler per evitar que es perdessin. Ens coneixíem bé, amb l'Ismael, érem veïns i a més ja treballava per a ell. Un bon dia em va proposar encarregar-me del celler i vaig acceptar-ho. Aquells primers anys vam començar amb produccions d'uns

60.000 litres que reposàvem i criàvem en botes de fusta d'entre 10.000 i 15.000 litres.

Lluís Font s'hauria dedicat a fer vi si Ismael Manaut no li hagués proposat encarregar-se del celler?

Probablement no. En aquella època em dedicava a fer bastidors per a les motocicletes Butaco i Sanglas, i ja m'estava bé. No crec que ho hagués fet pel meu compte.

LLUÍS FONT TREBALLAVA PER A ISMAEL MANAUT A LA SEVA FÀBRICA DE BASTIDORS DE MOTO. QUAN AQUEST VA DECIDIR MUNTAR EL CELLER MARQUÈS D'ALELLA, SE'L VA ENDUR PERQUÈ EXERCÍS DE RESPONSABLE DEL CELLER

Malgrat tot, ha vist passar uns quants anys des de Can Matons. Com ha canviat en Lluís i el projecte, en tot aquest temps?

El projecte ha anat creixent en paral·lel amb la meua expertesa en l'elaboració i la resta de tasques al celler. En tots aquests anys dec haver fet milers d'analítiques i uns quants milers més de trasbalsos als vins. He acompanyat la criança de molts productes i també l'embotellatge de totes les gammes que oferim. Han canviat moltes coses, però penso per exemple en l'increment d'hectàrees plantades, sobretot de pansa blanca, la producció que fem, que ara ja s'acosta al mig milió de litres, i en la mecanització de certs processos de treball.

És cert que moltes de les referències del celler s'elaboren amb pansa blanca. Per què?

A la casa familiar ja treballàvem majoritàriament la pansa blanca, i la varietat predominant a les finques de Raventós d'Alella també ho és. És una varietat que m'agrada i que penso que el vi que fem és bo precisament gràcies a la varietat. La pansa blanca és una varietat molt bona, i la feina de l'elaborador ha de ser estar-hi a sobre i acompanyar-la perquè ofereixi la millor expressió de si mateixa.

A Raventós d'Alella embotellem parcel·les, perquè cadascuna d'elles mostra una cara diferent de la pansa sigui pels anys de la vinya, pel sòl on creix –de sauló o llicorella– o pel clima. Al celler apostem pels monovarietals o cupatges entre tines i donem molta importància a les fermentacions lentes.

Ara estem en un dels moments de més feina al celler. Com el viu, en un any tan excepcional com l'actual, marcat fortament pels míldius i la covid-19?

Sí, ja estem acabant la verema i el celler està en plena ebullició. És cert que la collita d'aquest 2020 ha estat més baixa que uns altres anys per l'afectació del míldiu, però també és cert que el raïm que ha entrat ha vingut sa. La covid-19 ha afectat les vendes, per tant davant la manca de producció hem de tenir present l'estoc acumulat per la baixada de vendes especialment al canal horeca. És un any excepcional, sí, però de les quaranta veremes que he fet en aquest celler, hi he vist de tot, anyades bones i anyades catastròfiques, com la del 1984, quan el míldiu va fer malbé tota la collita, o la del 2017, quan la vinya va patir unes fortes gelades.

S'acosta als seixanta i d'aquí a alguns anys podrà jubilar-se. S'imagina continuar fent vi, però a casa seva?

Mantinc les terres familiars i un petit celler, i suposo que sí que m'agradaria fer-me el meu propi vi, però probablement seria per a consum propi, perquè penso en les dificultats de vendre'l i prefereixo gaudir-ne sense preocupacions. ●

CANSALADERIA
ANTIGA CASA
LIBRADA
ALELLA

Empedrat del Marxant
Tel. 93 555 23 42

Farmàcia
Martínez
Solé

Properes guàrdies:
NOVEMBRE: Dies 14 i 15
DESEMBRE: Dies 5, 6, 25 i 27

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

Jijonenca
Alella

La manera més segura i econòmica de tractar l'aigua de la seva piscina.

Electròlisi salina, el tractament natural per a la seva piscina.

- Un equip per a cada mida
- 5% d'estalvi d'aigua
- Darrera tecnologia
- Gran poder de desinfecció
- Manteniments
- Electròlisi salina especial per a spas
- Aplicacions industrials

C./ Africa, 3 - 08328 - ALELLA - Tel. 93 540 5741 Dep.Tècnic: 610 27 64 03

Xarel·lo
VIN Angel Guimerà, 30 · 93 555 21 41 · ferranaymar@ferranaymar.net
PARXET

Alella Motors
93 555 14 93

Cascos, guants, accessoris ...
VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

JOAN
www.florsjoan.com
Telèfon: 615 86 08 22
envia flors a domicili online
segueix-nos!

miquel soto
pintura i decoració

C/ Cervantes, 26. Alella 08328 (Barcelona)
Tel. 935 555 916 / Mòbil. 627 080 224

ANNA PONS ABELLA
Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

OSTEOPATIA
ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

Horari:
De 9.30 a 14h i de 16.30 a 20.30h
Dissabtes: de 10 a 14h
cvaella@gmail.com
URGÈNCIES: 619 79 08 04

Alella i Cabrils centre veterinari

Torrent Vallbona, 10 · Tel. 93 540 33 76 · www.veterinarisalellaicabrils.com

TASQUES DIPLOMÀTIQUES

Democràcia malalta

Eudald Serra

Hi ha qui pensa que la democràcia a l'estat espanyol està malalta i que es va deteriorant amb el pas del temps. Els esdeveniments d'aquests últims anys, i en especial tot el que ha passat i passa a Catalunya, en podrien ser una mostra ben evident.

Però em fa tot l'efecte que aquest diagnòstic fet per alguns fa una mica curt i, veient-ho en perspectiva, podríem pensar que la democràcia espanyola no està malalta, sinó que ja hi va néixer.

L'anomenat règim del 78 trontolla i el que fa més de quaranta anys molts ens van fer creure que es tractava d'una transició modèlica i exemplar, ara podem comprovar que tot plegat va néixer ple de mancances i d'una absència de reparacions a tots els nivells.

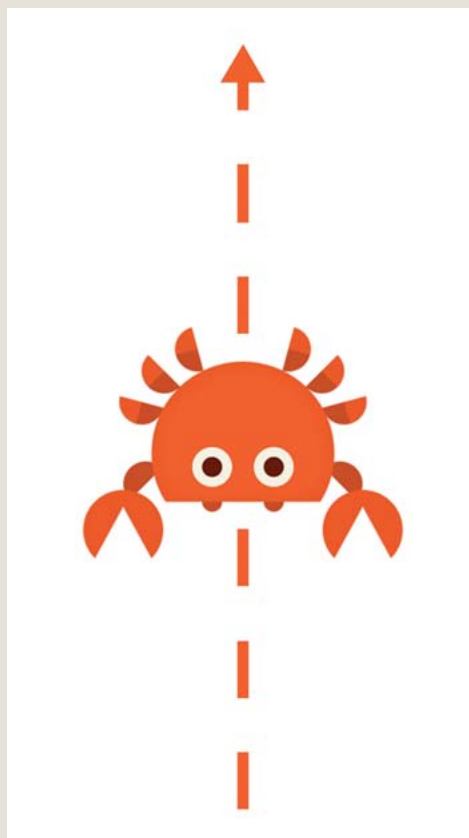
Fins i tot es va arribar a pensar que aquest estat espanyol amb el començament de la transició passaria pàgina a una història fosca i de molts mals records fent creu i ratlla i tornant a començar. Reparant la memòria i la dignitat que molta gent va perdre i construint novament un estat des dels fonaments i sense vestigis de l'àntic règim.

Però això no ha estat així i la llista d'exemples podria ser interminable. El franquisme, com diu aquell, no ha marxat mai d'aquest país, sempre hi ha estat, però simplement fins ara no li havia fet falta treure el cap d'una manera clara perquè tot, més o menys, transitava per uns camins que consideraven mínimament acceptables.

Però a l'estat espanyol no hi ha mal pitjor que qüestionar-li la seva unitat i, en segon lloc, però a força distància, que les esquerres, i no em refereixo al PSOE, arribin al govern.

Quan això passa tot se sacseja i els que des del darrere han controlat els fils d'aquest estat entren en convulsió. Com deia abans,

hi hauria molts exemples a posar. I alguns de molt de pes, i de molt recents, però només em voldria centrar en un, com a mostra dels pocs passos que s'han fet en aquest país i de com de malalt està.

CEDIDA

Han passat més de quaranta anys des que es va acabar la dictadura, més anys fins i tot del que va durar aquest període, i Espanya encara es mostra reticent a acceptar no només el plurinacionalisme del seu estat, sinó també el seu plurilingüisme, cosa que a aquestes altures poca gent hauria de qüestionar i no entendre.

Doncs bé, l'any 2020 això encara no és així, al contrari: hem anat enrere com els crancs i la xenofòbia respecte a tot el que és diferent és més viva que mai.

Que després de tant de temps encara hi hagi força gent que no entengui aquesta diversitat i que continuï fent servir la llengua com a cavall de batalla i de confrontació ho diu tot.

Que passades més de quatre dècades encara hi hagi força gent que no entengui que Espanya és un estat format per diverses nacions és que no hi ha cap voluntat de canviar i d'intentar arreglar un problema que no ve d'ara, sinó de fa segles.

Que la catalanofòbia o simplement la llengua continuïn sent una font de constant polèmica per part de més d'un partit unionista per tal de guanyar vots a les urnes és que aquest país no vol entendre res. Tant, que fins i tot algunes formacions polítiques van néixer només amb aquest únic propòsit.

Haver d'explicar encara a aquestes altures que el català és la llengua mare de la nostra nació, que parteix en inferioritat de condicions respecte a una altra llengua molt més potent i que cal preservar-la i defensar-la és molt trist. Tant com haver-se de sentir dir que som els catalanoparlants els qui volem imposar-la a la resta quan històricament ha estat sempre a la inversa.

Que tot això, que és molt més simple que un procés d'independència, que el futur d'una monarquia, que la corrupció o que la judicialització de la política, no es pugui entendre després de més quaranta anys de democràcia, pinta un panorama molt negre per a una Catalunya que vulgui continuar formant part d'Espanya i carrega de raons els qui creuen que només la llibertat nacional ens conduirà cap a un país nou, més just, més igualitari i més ric, en tots el sentits. ●

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

Per només 9 euros rebràs *Papers de vi* a casa teva durant un any i, amb el primer número, una ampolla de vi DO Alella de regal. O, si ho prefereixes, per 18 euros, la rebràs durant dos anys i, amb el primer número, la *Guia d'Enoturisme de la DO Alella* de regal.

**Regala
una
subscripció
a *Papers
de vi*!**

Fes efectiva la teva subscripció
a www.papersdevi.cat/subscripcio

PROMOCIÓ VÀLIDA FINS
A EXHAURIR EXISTÈNCIES

www.papersdevi.cat

Vols estar assabentat
de tot el que passa
a Alella?

Subscriu-te!

Per només 17€ a l'any rebràs la revista *Alella* a casa teva
Entra a www.revistaalella.cat/subscripcio o truca'ns al 654 40 40 43

revista**alella**
Revista independent d'informació local

L'establiment de l'aigua a la rectoria

Jordi Prats

L'establiment de l'aigua a la rectoria d'Alella data del 1511, segons que consta en una escriptura feta i autoritzada pel notari de Barcelona Joan Vilana el 21 de juny del mateix any. I a l'agost l'escriptura va ser aprovada per Geraldo Desplà, amo de la casa d'Alella dita les Quatre Torres, com consta als papers de l'arxiu de la Casa Pujades.

L'aigua venia de les Quatre Torres fins a la rectoria sense fixar-ne la quantitat i va fluir-hi fins a mitjan segle XVIII, un temps en què va començar a escassejar. Abans d'entrar en conflicte per l'aigua es va intentar una concòrdia entre el rector i la Casa Pujades, per una banda, i els propietaris de les Quatre Torres, per l'altra. La concòrdia es va assolir l'11 de desembre del 1769 i s'establia que quatre plomes d'aigua anirien a la rectoria i quatre més a la Casa Pujades, com consta en una còpia que obra a l'arxiu parroquial.

La ploma d'aigua és un sistema de mesura del cabal hidràulic que va néixer a la meitat del segle XIX. L'aigua provenia de mines o deus que posseïen algunes cases i que acumulaven en dipòsits o basses, i en subministraven l'excendent a ajuntaments o particulars. Per mesurar la quantitat d'aigua establerta es feien servir els plomers, en forma de galleda de llauna a la base dels quals tenien forats calibrats seguint el patró de ploma que s'hagués establert. Aquests forats s'anomenen daus o galets. A la part alta tenen un altre forat que actua de sobreexidor. Per aforar un cabal d'aigua es tapen tots els forats de la base fins que el plomer s'omple. Llavors es van destapant forats fins que s'equilibra l'entrada d'aigua amb la sortida, mantenint sempre el nivell de l'aigua just per sota del sobreexidor, sense que el plomer vessi però que tampoc no es buidi. Com que sabem el valor de cada un dels forats que hem anat destapant, en plomes, només cal sumar-los per saber el total d'aigua que aforem i obtenim així el nombre de plomes.

L'aigua va aforar a la rectoria des de les Quatre Torres fins ben entrat el segle XIX, quan la finca va ser adquirida per Leon Fabra l'any 1852. Es va haver d'iniciar un litigi entre el rector i la Casa Pujades de Vall (avui Can Bragulat) contra Leon Fabra perquè es continués subministrant aigua com es feia des de temps passats. A l'escriptura de compravenda hi havia inclòs l'ús de l'aigua per part de la rectoria i de la Casa Pujades, segons la concòrdia anterior, i per això els actuals propietaris estaven obligats a subministrar-la.

Mentre durava el litigi, Baudili Carreras, propietari de Can Lleonart, deixava la seva aigua a la rectoria perquè li'n sobrava, però amb la condició que el seu masover pogués treure profit de l'hort. Aquesta aigua no era suficient per regar tots els tarongers que hi havia a l'hort i per això, a poc a poc, es van anar morint.

També es va proposar a la família Carreras cedir un bocí de terra de l'hort a canvi d'un parell de plomes d'aigua, pels volts de l'any 1900, però la idea no va prosperar.

El 1940, en una carta del rector dirigida a l'alcalde d'Alella, i arran de la negativa de les germanes de la família Carreras de donar més

A la pòlissa s'estableix el compromís del marquès de subministrar a l'ajuntament tres plomes d'aigua del dipòsit que tenia a la part més alta del barri del Rost i un quart de ploma del dipòsit que tenia davant el cementiri municipal, una aigua que provenia de les deus que eren propietat seva. L'aigua sobrant d'aquestes deus i dels compromisos amb l'ajuntament es destinarien, en arrendament, al servei particular. L'aigua que se servia a l'ajuntament tenia caràcter preferent als altres usuaris, i entre aquests tenien preferència els més antics sobre els nous. D'aquesta manera l'ajuntament tenia garantit sempre el servei d'aigua, encara que per això s'haguessin de tancar tots els altres subministraments.

Era habitual que qui tenia deus canalitzés l'aigua a través de mines fins a dipòsits que l'acumulaven i la distribuïen. Qui pagava la perforació de la mina feia negoci amb el sobrant de l'aigua i l'arrendava a uns altres. Per trobar les deus es feien servir els saurins, que amb una vara de fusta eren els qui podien trobar l'aigua subterrània. Un cop el saurí marcava el lloc s'excavaven dos pous a certa distància per verificar l'existència de la deu. Verificada la presència de l'aigua, es començava a construir la mina fins a la propietat de qui la pagava. Al llarg de la mina es feien pous que servien tant per extreure la sorra i les pedres en la seva construcció com per, posteriorment, fer-ne un manteniment. L'aigua es podia acumular en dipòsits o basses i es repartia mitjançant els plomers situats en unes torretes d'obra anomenades torres d'aigua o pilars repartidors.

A Alella l'aigua que provenia de les deus del marquès s'acumulava en dipòsits i es repartia. Al dipòsit que hi havia davant el cementiri, on encara n'hi ha vestigis, si enfilem muntanya amunt podem trobar alguns d'aquests pous que formaven part de la mina. La torre d'aigua per repartir-la encara es conserva, situada prop del cementiri.

El 1946 el contracte entre el marquès i la rectoria era d'un quart de ploma de dos mil litres diaris, que es pagaven per trimestres vençuts al preu de 23 pessetes (0,138 euros) i continuaven establertes, entre més condicions, les preferències anteriors.

El contracte de l'aigua va passar posteriorment a mans de Sorea (Societat Regional de Proveïment d'Aigües, SA), constituïda l'any 1968 per Aigües de Barcelona i que va començar a treballar a la zona del Maresme. Actualment continua subministrant aigua a la rectoria. ●

plomes d'aigua per a l'hort, li sol·licitava la intervenció per poder instal·lar un motor al pou rectoral.

No va ser fins a l'any 1942 que es va començar a regular el subministrament de l'aigua a la rectoria. Aleshores el rector, Joan Vallès, va firmar una pòlissa de subministrament d'aigua amb el marquès de Barberà i de Manresa, que subministrava aigua a tot el poble, a canvi de 52 pessetes i 50 cèntims (0,316 euros) l'any per 500 litres d'aigua cada mes, encara que no es consumissin, com consta a la pòlissa que obra a l'arxiu parroquial.

Millor Entitat
del món en banca
de particulars el 2020

Gràcies als nostres **15 milions de clients i 35.000 empleats**, hem pogut reforçar el compromís amb les persones i la societat en aquest context tan difícil. Això ens ha permès obtenir aquest premi, juntament amb els de **Millor Banc digital en banca de particulars a Espanya el 2020** i **Millor Aplicació mòbil de banca de particulars a l'Europa Occidental 2020**, que atorga *Global Finance*.

#AmbTuAraMésQueMai

ESCAPA'T AMB MI

Tocant la fibra

Jordi Prat

Parlem d'ample de banda? Malauradament, per molt encantadors que són, tinc dos fills a l'Institut d'Alella on, curant-se en salut, ja m'han explicat com viuran la seva educació online. Tot és online i fins i tot les compres, si ens tornen a engarjolar, mitjançant covid, la vida a un clic ens portarà a realitats dispars un altre cop. Dispars per la connexió, és clar. L'Ajuntament d'Alella es va vendre la dignitat, i els nostres drets, per un desplegament tercermundista de la fibra al municipi i avui, mirant per la finestra, vivim en un Bangla Desh d'alt *standing*, on les orenetes a l'estiu i els coloms a l'hivern i les cotorres a tothora han trobat el seu paradís amb tant de cable. Cada cop que veig un tècnic amb escala tocant la fibra tremolo, i als grups veïnals d'Alella Park i Mas Coll, que són diguem d'alta muntanya, el servei és quasi tan nefast com el de Sorea (un altre monopoli al·lucinant del qual algun dia hauríem de parlar): quants infarts deuen haver provocat quedar-te sense aigua enmig d'un bon clau a la dutxa o una connexió fallida al YouPorn de torn, o al Zoom amb els companys de feina o classe. Ningú ho deu saber, però puc entendre que la taxa de mortalitat pugui augmentar a segons quines hores i a segons quins llocs del nostre poble. A Alella la covid ja no és perillosa, sinó la impossibilitat d'explicar-la en línia.

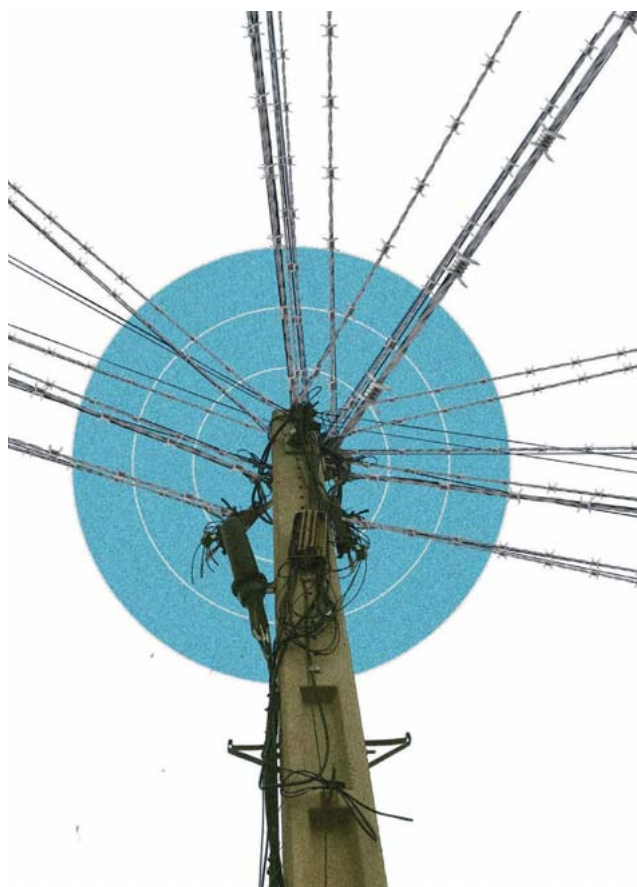
Avui, després d'un *e-meeting* amb un professor de l'insti i trenta pares (visca la ràtio d'alumnes per classe!), he descobert que molts d'ells s'hi connectaven amb mòbil: és una qüestió d'angle. He lligat caps: empassant-me els plens per YouTube de l'Almendro entenc que sempre se'ls congeli l'*speech* i, sobretot, que alguns passin de ser-hi. La connexió no funciona. Però què funciona...? Poca cosa, potser Emprenedoria i Promoció Econòmica i Comercial d'Alella ho farà amb tantes cares noves, ja ho veurem.

Va, faré la pregunta diferent: què ens ha passat fins avui? Res. Quina llet que hem tingut alguns! De "la situació està controlada" del març als esdeveniments subsegüents a les residències del país, incloses les nostres, hem passat a un oblit objectiu, o encara pitjor, a una transició a l'espanyola, en què és millor oblidar. Insisteixo, l'esquerra i el republicanisme a Alella i a Catalunya és, diguem, una tasca pendent, i recorda bastant la república de Licinius Crassus en segons quins llocs.

Però torno al nostre posicionament digital: fa pena. Entenc que si ets de les urbanitzacions *cutres* de muntanya, el *pack* de les cases que es compren venen sense el 4G. A tot arreu, suposo que és herència dels tractes de l'emèrit ara a Localret, també originari de Mas Coll, de segones, la internet es penja, l'aigua es talla i, sens dubte,

si rasquéssim una mica més ens adonaríem que moltes coses herència d'un règim anterior no funcionen. Però esperem, amb el nostre tarannà optimista de mena, que finalment, amb menys República nonada i més dia a dia (i menys discursos, si us plau) la gestió millori. Va, que tenim tres anys per fer-ho millor i no és complicat!

I ara em pregunto: què farem amb tots els diners que no ens hem gastat amb l'Orquestra Meravella i la Plateria de les festes (nonades també)? Anunciarem a so de bombo i platerets que repartirem tres mascaretes per casa, o començarem a desenvolupar coses útils per no dependre en aquesta segona onada de voluntaris i donacions que no ajuden gens autònoms i petits empresaris locals?

maFoscanoexiste i #Mascollnoesalella, on els problemes són constants; xarxes de connexió per a gent gran que viuen sols a casa; exempció de l'IBI per als qui han estat tocats de ple per la primera onada de la crisi; reducció de sous dels carrecs polítics dels ajuntaments inclòs el nostre, si us plau (una mica d'empatia); govern de la República i govern de l'Estat; construcció de xarxes solidàries d'intercanvi interveïnals; plans aquest cop més sòlids (ara que som tants i tan coneguts a emprenderia) per als negocis locals i no només per a les quatre botigues, sinó per a tot el teixit d'empreses del poble; pla de seguiment actiu d'alumnes d'Alella que, atesa la situació, es desconnecten totalment del seu ensenyament (són alumnes, però també són ale-

llencs); habilitació d'un espai prou gran perquè les famílies es puguin acomiadar dels seus amb dignitat en temps de covid si torna; reducció a zero del cost dels bitllets de transport per a tots aquells que venen a treballar a Alella per desenvolupar tasques de neteja, cuidar gent gran o assistencial; habilitació d'un carril bici que comuniqui Alella amb l'estació de tren del Masnou per als qui l'autobús aglomerat de gent no sigui una opció viable; una millor connexió wifi de dades i de càmeres a les escoles per poder desenvolupar tasques "on time" i en *streaming* per als alumnes que s'hagin posat en quarantena; uns contenidors de vidre paper i plàstic que es puguin obrir amb el peu per evitar tocar-ne la tapadora... Fins i tot, informació menys enganyosa que la que vam rebre durant el primer confinament del consistori?

És tan llarg l'etcètera de coses que es podrien haver fet en aquest breu impàs i que no s'han fet que, malauradament, emparant-nos en la Vis Maior de la covid, la propera onada ens agafarà amb els mateixos calçotets que el mes de març. Però bé... tenim tres anys per pensar si volem continuar vivint en aquest estat de pura tecnocràcia en què vivim, tant a Alella com a tot arreu.

Per tancar l'article, complicat perquè res no ha passat i tots hem viscut una

mica a la punta del trampolí mirant de reüll si a la piscina hi hauria aigua o ciment armat, penso en les festes de Nadal i, malgrat que crec que és d'una tristesa enorme que els Reis potser aquest any no puguin venir presencialment a la nostra cavalcada, hauríem de cercar la possibilitat que d'alguna manera poguessin omplir de joia els ulls dels nostres petits; i alça la copa i brindo amb un cert alleujament perquè afortunadament aquesta vegada sí que podrem deslliurar-nos del discurs de l'alcalde, que sembla haver heretat d'una manera estranya la gràcia que ja tenia l'emèrit perquè en el fons, i com és provat, tot el que és dolent s'encomana, covid *dixit*. ●

DANIEL MONTES

Pel que sembla, ni a nivell de la República, ni al nacional ni al local, aquest petit impàs de tranquil·litat entre covid i covid no els ha ajudat gaire a fer res. La sanitat sí, estem més ben preparats: EPI, protocols, etc. (i sense dir-ho en veu alta), però tot el que depenia d'un àmbit purament polític sembla al mateix punt de partida del primer Escapa't amb mi del març. No estem preparats. I encara pitjor, anem tard. Placces d'aparcament amb preferència per a la gent gran prop dels comerços; augment i solució dels problemes de connectivitat, tan important ara per als que treballen des de casa i més a les urbanitzacions com #AlellaParknoexiste, #Co-

#JoComproaAlella

alella.cat

#EmQuedoaAlella

AJUNTAMENT D'ALELLA

AVUI TASTEM...

La Farruca. Mario Rovira

Mario Rovira és un jove però admirat viticultor i enòleg que, després de desenvolupar projectes d'èxit al Bierzo i a Jerez, aterra a Alella per revolucionar el mercat amb els seus tres vins. Vins que neixen a la finca de Can Ballús, a Tiana (a tocar de las vinyes de Quim Batlle), i que Rovira elabora a les instal·lacions d'Alella Vinícola. La Farruca és l'únic vi tranquil elaborat amb 100% macabeu de la DO Alella. Amb una acidesa marcada que convida a continuar-lo tastant, el vi us sorprendrà per les seves aromes i estructura: unes característiques que provenen d'un element clau de la seva elaboració, la criança de cinc mesos en berrica de mançanilla. ●

LA PARRÒQUIA AVUI

Montse Donada

Intentem recuperar les activitats habituals tant com les mesures de seguretat sanitària ens ho permeten.

L'horari de misses es va ampliant segons l'assistència dels fidels. Tenim les misses de 10 i 12 el diumenge, la missa vespertina el dissabte i vigília de festa, a les 20, i la missa diària a 2/4 de 10.

Enguany la missa de la Festa Major en honor de Sant Feliu ha estat marcada per la pandèmia, com gairebé tot. No va ser tan solemne com els altres anys, sense la concelebració dels sacerdots de les altres parròquies com es feia sempre. Hi va haver la presència, com a representants del consistori, de l'alcalde, tres regidors i el cap de la policia. També hi va participar la Coral Joia. Vam tenir poca assistència de fidels.

El servei de Càritas torna a ser atès pels voluntaris habituals. Durant aquests darrers mesos s'han arribat a atendre 94 famílies, si bé actualment la xifra ha baixat a 63.

Càritas, per poder dur a terme la seva tasca tan necessària sempre, i avui més que mai, es nodreix d'aportacions voluntàries i de les fonts següents:

- una vegada el mes l'entitat Montserrat Roig es fa càrrec del pagament d'una aportació de fruita;

- la Creu Roja ens lliura una bona quantitat d'aliments cada dos o tres mesos;

- el Banc dels Aliments ens lliura menjar cada primer dijous de mes i només hem de pagar les despeses del transport;

- l'ajuntament recull importants lots de productes de neteja i higiene a la Nau i ens els porta fins als locals, una feina que agraïm sincerament.

Arran de les mesures anticonvid, el gran recapte d'aliments que es feia dues vegades l'any

no s'ha pogut fer. La recollida d'aliments que feia l'Agrupació de Dones d'Alella dues vegades l'any tampoc no s'ha pogut dur a terme pel mateix motiu.

Quant a la catequesi, s'obre el període d'inscripció durant el mes de setembre. A causa de la situació de la pandèmia, aquest curs cal apuntar-s'hi telemàticament. Les famílies interessades han d'enviar un correu a l'adreça catequistesalella@gmail.com i rebran un full informatiu i el formulari d'inscripció per emplenar.

Moviment parroquial del primer semestre del 2020:

Bateigs: Miranda Latorre Ovejero
Defuncions: Margarita Roset Salla, Enrique Sales Conde, Lluís Marsal Ramos, José Montalvo Gómez, Maria Sanmiquel Figueras, Antonio Bedmar Casas, Cinto Juan Font, Cristina Duran Colomer, Marta Oller Pérez, Carme Sadurní Guardia, Carlos Illa, Josep Perich Rodó i Audelina Molina.

Únicament figuren els difunts les famílies dels quals han demanat funeral a la parròquia. A causa de la pandèmia hi ha hagut difunts que han sigut enterrats sense haver tingut un funeral religiós i dels quals desconexim la mort. A tots els encomanem a la misericòrdia del Senyor i preguem per les seves famílies. ●

CATEQUESI
2020/21

Apunta al teu fill@!
Inscripcions obertes!

Per a més informació:
catequistesalella@gmail.com

LLIBRES

Parla'm amb estil*

Magí Camps
Eumo, 2020

Òscar Pallarès

Parla'm amb estil convida a reflexionar sobre com parlem el català. Als vuit capítols en què es divideix l'obra, Camps aconsegueix cobrir els temes i àmbits diversos que afecten, directament o indirectament, la llengua catalana: l'argot importat, el paper de l'IEC, les polítiques d'immersió lingüística, els eufemismes, el llenguatge sexista i l'inclusiu, els anglicismes, la necessitat dels correctors, etc. El fil conductor de l'obra és clar: l'autor busca sensibilitzar el lector per lluitar contra la manca de consciència lingüística imperant entre molts parlants.

Maresme dibuixat*

Montserrat Sanchiz
Voliana Edicions,
2019

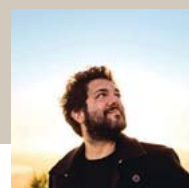
Òscar Pallarès

Urban Sketchers (USK) és una comunitat global de dibuixants que fomenta la pràctica del dibuix *in situ* sempre per mitjà de l'observació directa. Milers de dibuixants urbans (*urban sketchers*) de tot el món s'identifiquen amb els principis de la comunitat, nascuda a internet el 2007. Aquest llibre és un recull de dibuixos fets per la *urban sketcher* maresmenca Montse Sanchiz al llarg de quatre anys (2015-2018) per diferents indrets del tram sud del Maresme, i hi reconeixereu racons del nostre poble i dels municipis veïns.

DISC

Raül Moya*

Mashville
Autoproduït, 2020

Albert Alabau

Tretze anys després d'haver publicat el bell *La nueva era glaciària*, l'alellenc Raül Moya torna amb un nou disc. Continuista en essència, però ara amb tocs que l'aproximen més al Josh Rouse de *Nashville* i evolucionen respecte de les arrels sudistes per recrear la visió del seu creuament sonor entre el Masnou i Nashville. Protagonisme per a guitarres *blueseres* que tant protesten com ploren i riuen, i per a lletres ara oníriques, ara de protesta, ara a pit descobert que, en conjunt, fan brillar el personatge musical darrere d'aquest gran paio. ¡Grande mamá!

*El pots trobar a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia d'Alella

Esport i carrer: la cal·listènia a Alella

INÉS ESTEBAN

No hi ha entrenador, ni pesos, ni rellotge: només una desena de nois fent esport entre les barres metàl·liques del Parc Street Workout Alella. Practiquen la cal·listènia, una disciplina en què es treballa la bellesa i la força corporal, tal com queda recollit en el seu origen etimològic grec: *kalos* (bellesa) i *sthenos* (fortalesa). Tots els exercicis se centren a fer que l'esportista aconseguixi sostenir el pes del seu propi cos, sigui a terra o a les estructures de ferro. D'aquesta manera es realitzen abdominals, flexions, salts i verticals, com també rutines inspirades en la gimnàstica artística de barres paral·leles.

Exercici físic sense portes ni parets

Una de les característiques de la cal·listènia és que es desenvolupa al carrer: a Catalunya hi ha més d'un centenar de parcs destinats

a aquesta modalitat. En el cas d'Alella, la instal·lació és situada a la zona verda que queda entre el passeig d'Antoni Borrell i la riera Coma Fosca, al darrere dels pisos socials. L'indret engloba unes quantes barres de metall i es va inaugurar l'estiu del 2019, a proposta de tres nois del poble.

Un d'ells, en Joan (27 anys), fa vuit anys que s'hi dedica: "Vaig començar entrenant-me a casa, però després d'un temps vaig veure que necessitava un espai més gran. Amb un parell d'amics vam fer la proposta a l'ajuntament, perquè aquí no hi havia parcs per poder anar i havíem de desplaçar-nos a unes altres localitats, com ara Teià i Mataró."

Des d'aleshores s'hi han afegit més usuaris. Malgrat que tots pertanyen al gènere masculí, el perfil és variat: hi ha nois que s'acosten a la trentena i uns altres que van complir els 16 fa ben poc. Així mateix, al-

guns hi venen diàriament i uns altres hi van dos cops per setmana, i ho utilitzen com a complement de diversos esports: "A part d'això, faig bàsquet i esgrima. Trobo que és un bon suplement físic, però la cosa que més m'agrada és que m'ajuda a esbargir-me, perquè és un lloc de reunió", diu en Sergi, de 16 anys.

Vincles socials a través de l'esport

L'aspecte de crear comunitat és central en el món de la cal·listènia. En Max (15 anys) va començar a anar-hi sol fins que va convèncer un amic i, a través del boca-orella, van unir-s'hi cinc més. Alhora han conegut gent nova: "Si veus algú que no està fent un

UNES 30 O 40 PERSONES ENTRENEN CADA SETMANA AL PARC 'STREET WORKOUT' D'ALELLA

exercici amb la tècnica necessària, o que hi ha una rutina que se li resisteix, li ho dius i l'intentes aconsellar", apunta. És així com comencen la majoria d'interaccions entre aquells que no s'havien vist mai abans.

A partir d'aleshores, el vincle s'enforteix com més temps comparteixen plegats, encara que no hi ha uns horaris establerts: "Cadascú hi va quan pot i, depèn del dia, coincideixes amb uns o uns altres", explica en David (16 anys). Normalment, durant la setmana, hi assisteixen unes trenta o quaranta persones en total, tot i que la xifra ha augmentat arran del tancament de gimnasos per la covid-19.

La cal·listènia, llums i ombres

Malgrat que puguin semblar similars, els gimnasos i la cal·listènia divergeixen de manera considerable. Econòmicament, l'esport a l'aire lliure no requereix cap despesa, atès que les instal·lacions són públiques i, evidentment, no hi ha subscripció. Les úniques inversions que poden derivar de la cal·listènia són les materials: a mesura que es professionalitzen, els practicants compren elements com gomes elàstiques per escalfar-se o magnesi per evitar que les mans rellisquin als suports metàl·lics.

A més, els exercicis que es duen a terme divergeixen dels del gimnàs: “Ens centrem a fer entrenaments multiarticulats, en què s’activa tot el cos a la vegada. També hi ha molts moviments escapulars, els quals estan molt oblidats al gimnàs, i treballem diferents elements: l’equilibri, la força, l’agilitat, la potència... Des del meu punt de vista, és molt més variat”, assenyala en Joan. En Jordi, que a part de la cal·listènia fa escalada, afegeix: “Diria que en tots dos esports millores la memòria muscular: quan vens al parc, et costa fer els moviments de manera efectiva i activar els músculs corresponents, però quan ja els has fet quinze cops et surt sol. A l’escalada passa el mateix.”

Si bé l’esforç mental que requereix l’escalada no és comparable al de la cal·listènia, aquesta última també exigeix una certa concentració i abstracció respecte a l’entorn. Com que és a l’aire lliure, els esportistes han d’aconseguir fer entrenaments sòlids, tot i el sol que crema les barres a l’estiu o el fred de l’hivern. Tant és així que, quan baixen les temperatures, hi ha alguns joves que se’n van al gimnàs per poder-se entrenar en un lloc tancat. A la vegada, el terra del parc és de sauló, de manera que les mans se’n poden ressentir si s’hi recolzen. De fet, aquesta és la millora més repetida quan se’ls pregunta què canviarien del parc si poguessin, seguida d’afegir-hi algunes anelles i no basar-lo únicament en barres.

Veure i ser vist

Tanmateix, la valoració general de l’indret és bona. Durant el darrer any l’han pogut fer servir amb comoditat, tot mantenint una bona convivència amb els veïns. Amb el temps han anat coneixent els que hi surten de nit a passejar els gossos, encara que són pocs perquè, per la seva localització, no es tracta d’un parc gaire transitat. Per la seva

OSCAR PALLARÉS

banda, els qui hi passen han anat entenent què hi fan, cosa que abans no passava: “Al principi hi havia gent que ens mirava estranyada, perquè no sabien ben bé què fèiem. No em sorprendria que creguessin que érem una colla de bojos”, afirma en Jordi (16 anys).

Avui, la cal·listènia és una disciplina més coneguda, amb una popularització iniciada fa tres o quatre anys. La informació a internet n’és abundant i hi ha canals de YouTube i perfils d’Instagram dedicats íntegrament a exercicis i consells sobre la cal·listènia. Els qui la practiquen a Alella amb més dedicació consulten els continguts de les xarxes, per tal de fer ells mateixos el que s’hi proposa.

Alhora, miren quines recomanacions i entrenaments segueixen els seus companys: “Sempre tens més coses a aprendre d’allò que saps. Quan vaig començar a venir-hi, hi havia un noi bastant expert i jo volia fer el que feia ell. Al cap d’alguns mesos m’he aproximat al

seu nivell. Tot i això, ara ell és el referent a seguir”, explica en Max, tot assenyalant un noi que fa piruetes a les barres.

La fita del progrés

La millora, en la cal·listènia, es basa en la complicació de la tècnica, i per això cal que sigui progressiva: “Mai no he tingut lesions greus, però sí tendinitis d’espatlla, per exemple. Les articulacions poden ressentir-se’n si comences a fer trucs difícils sense estar-hi preparat (sobretot l’espatlla, l’esquena, els colzes i els canells). Cada cop t’adones més de la importància de gestionar bé la intensitat i els temps de descans”, confessa en Joan. Tanmateix, la motivació principal dels qui són al parc és avançar, a poc a poc, però avançar. Podria dir-se que no hi ha un punt final: sempre es poden assolir nous graus de domini del propi cos, acompanyats d’una complexió més fibrada i treballada que no topa mai amb un grau màxim. ●

OSCAR PALLARÉS

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 - Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

*Els impostos
La comptabilitat
Les nòmines
Els contractes
El pla de negoci
La comunitat de veïns
El contracte de lloguer
La venda de la casa
El canvi de nom del vehicle
Les assegurances*

**Des de 1983
sempre amb tu**

portes i
automatismes
enric s.l.

**NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS**

C/ Indústria, 14 - Pl. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

MTarrés
assegurances

**Catalana
Occident**
Grup assegurador

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@agentes.catalanaoccidente.com

centre dàlia
de psicologia
i logopèdia
d'alella

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

El Campanar
Escola - bressol

Pl. de l'Església, 6
Tel: 93 555 21 47
Mòb: 606 085 132
ebcampanar@gmail.com

Jugant
i treballant
aprens a
fer-me gran!

Instalella

ELECTRICITAT PISCINES POU

FONTANERIA CLIMATITZACIÓ

C/ÀFRICA, 18 ALELLA TLF: 93 540 40 36

RESTAURANT

Dilluns tancat
De dimarts a diumenge: 9.30 a 17h
Divendres i dissabtes obert al vespre, prèvia reserva

Riera Principal 58/60 - 08328 Alella - Telf. 93 555 23 18

**AMPLIA TERRASSA
LOCAL CLIMATITZAT**

MENÚ DIARI 12,90 €
MENÚ ESPECIAL PER A GRUPS
CUINA DE MERCAT
SUGGERIMENTS SETMANALS

Segueix-nos a
facebook.com/restaurantlanau

**OBRES i REFORMES
ALELLA S.L.**

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

**excavacions
ALELLA S.L.**

-excavacions per a la
construcció
-moviments de terres
-servei de contenidors i sacs

Santa Teresa, 3 · 08328 Alella

tel. 93 540 30 09

FUTBOL

El CF Alella manté els disset equips de l'any passat

RAMON RUIZ

Amb el confinament es va acabar sobtadament la competició. Després els entrenadors van fer un esforç per mantenir l'esperit d'equip, amb reunions setmanals per Zoom o tornejos de FIFA World Player. Enguany es mantenen els disset equips de l'any passat i només els veterans pugen de categoria. Tots els altres es mantenen malgrat que tres d'aquests anaven primers en el moment de la interrupció. La pretemporada va començar al setembre amb entrenaments i algun amistós a porta tancada. Abans de les noves mesures sanitàries, estava previst que la temporada comencés a mitjans del mes d'octubre. ●

La Unió Esportiva aposta amb força pel futbol femení

RAMON RUIZ

Per a la UE Alella, la temporada passada també es va interrompre amb la covid. Aquest any en comptes de dos equips, A i B, n'hi haurà tres, A, B i C. I l'A ha pujat una categoria, a Tercera Catalana. El club entrena un nombrós grup de noies, més de vint-i-cinc, gairebé totes alellenques, però que de moment no entren en competició oficial. La directiva està pendent les condicions amb què es podrà obrir el camp aquest any i la manera d'assumir la responsabilitat complint les exigents normes que els arriben tant de la federació com de la resta d'autoritats. Si hagués estat possible, aquest octubre hauria començat la temporada. ●

FUTBOL SALA

El FS Alella es planteja de quina manera celebrar el desè aniversari

RAMON RUIZ

Aquest any el club incorporarà els nens procedents de l'Escola d'Iniciació Esportiva Municipal, que de moment només s'entrenaran i encara no entraran en competició. Dels vuit equips de l'any passat, set conserven la categoria i només el Sènior B, que anava líder quan es va tallar la competició, ha ascendit. Després d'una pretemporada feixuga, amb pocs entrenaments i molta incertesa, com en altres disciplines esportives, estava previst que la competició comencés durant l'octubre. Alguns pares tenen dubtes de portar-hi els fills i alguns no es decidiran fins al darrer moment. Ha calgut també nomenar nous entrenadors. Amb la covid-19 els protocols són molt exigents i abans de cada partit cal tramitar declaracions autoresponsables per a cadascun dels jugadors. En tot aquest context, el FS Alella no sap com podrà celebrar el desè aniversari, per al qual tenia prevista una gran festa i la renovació de l'equipació i un redisseny de l'escut. ●

ESCOLA D'INICIACIÓ ESPORTIVA

Comença la temporada adaptada a la nova situació

JORDI PRAT

L'EIE d'Alella comença la nova temporada amb novetats importants. La covid, la nova realitat i sobretot totes les mesures que s'han de prendre i aprendre, no aturen el fet que s'ofereixin noves activitats com l'Outdoor PRO, on els adolescents podran gaudir i aprendre habilitats a l'aire lliure. La rítmica ha tornat al pavelló i ha deixat d'estar satel·litzada al Fabra com fins ara, i s'ha fet una inversió important en nou material per a les activitats on els nens i els joves participen, més segures i sobretot més controlables. Nous equipaments, grups separats, més higiene i més control són el *leitmotiv* d'aquesta nova temporada que engega amb força. El constant contacte amb les federacions fa que s'hagin d'aplicar protocols molt exigents, però la feina de la Regidoria d'Esports farà que totes les eines estiguin preparades perquè les activitats esportives, com també les competicions, es puguin dur a terme de manera segura. ●

TAEKWONDO

Els grups, desdoblats per poder entrenar-se

JORDI PRAT

El Club Taekwondo Alella emprèn la nova temporada amb ganes i, com a esport de contacte, amb moltíssimes mesures de seguretat per evitar tant com sigui possible les infeccions. Alella ha demostrat els darrers anys ser una de les escoles d'arts marcial d'alt nivell a Catalunya, i l'aturada forçosa després del darrer campionat internacional del mes de març ha estat un desafiament important per a un esport tan tècnic. De totes maneres, els alumnes i els entrenadors han continuat treballant i tenen com a primera fita important la Copa Catalana que es farà probablement al novembre. L'EIE hi aporta nous materials, divisions de grup per desdoblar les activitats i un protocol molt estricte en termes de combat, de compartir espais i fins i tot de grups bombolla de entrenament. No és una situació ideal, però es confia que totes aquestes mesures i la disciplina dels esportistes amb el guiatge dels seus mestres portin un altre cop el Club Taekwondo Alella a assolir l'excel·lència dels darrers anys. ●

ATLETISME

Del confinament a la competició

XAVI TARAFÀ

Durant els mesos del confinament els atletes del Serra Marina Alella no van deixar d'entrenar-se. Es retransmetien els entrenaments en directe i els socis se'ls adaptaven a casa. Els entrenaments s'estructuraven en escalfament, preparació física i cursa; i el *contraporta* va ser la tècnica dominant: posar-se un cinturó i amb un altre passat perpendicularment i agafat al pany d'una porta, córrer intentant arrencar-la. Un cop es van permetre les sortides, es van adaptar els horaris per acabar la preparació física a les 20 h perquè

La Generalitat destinarà 51,1 milions d'euros en quatre anys a la recerca de l'excel·lència, l'atracció de talent i la transferència de coneixement

Aquests projectes es finançaran a partir del 2021 amb recursos procedents de fons europeus provinents de la certificació de despesa sanitària COVID presentada per la Generalitat a la Comissió Europea

El Govern destinarà 51.166.634 euros a projectes singulars institucionals que apostin per la generació de recerca d'excel·lència, l'atracció de talent i el desenvolupament d'activitats de transferència de coneixement. Aquests projectes, que es finançaran a partir del 2021 amb despeses a càrrec a pressupostos futurs per un període de quatre anys, es nodriran amb els fons europeus provinents de la certificació de despesa sanitària COVID presentada per la Generalitat a la Comissió Europea.

Segons el text de l'acord, seran elegibles aquells projectes que serveixin per a la construcció, l'adquisició, l'habilitació o l'ampliació substancial d'edificacions per a infraestructures de R+D, així com per a la realització de projectes cooperatius de construcció, adquisició i millora d'equipaments i plataformes tecnològiques compartides.

Recursos del Feder per fer front a la pandèmia

Davant la necessitat d'atendre les despeses extraordinàries i urgents derivades de la pandèmia, el Govern va dur a terme la reprogramació dels fons del Programa Operatiu Feder 2014-2020, d'acord amb els criteris establerts per la Comissió Europea que autoritzaven els estats membres a fer servir aquests recursos per pal·liar la crisi provocada per la Covid-19. D'aquesta manera, el Govern va poder fer front a les urgències econòmiques generades per la situació sanitària, tot garantint la solvència financera de la Generalitat ja que la reassignació dels fons no ha comportat, en cap cas, una reducció dels recursos disponibles.

D'altra banda, amb la voluntat de garantir la viabilitat de tots els projectes que havien d'anar a càrrec dels fons Feder, el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda ha treballat amb tots els departaments afectats per buscar mecanismes alternatius de finançament. L'acord aprovat avui s'emmarca en el compromís del Govern amb la recerca i la innovació, com a eix central de l'estratègia de fer de Catalunya una societat que basa el seu creixement en la generació de coneixement.

**Generalitat
de Catalunya**

la gent pogués sortir a córrer a l'exterior. El 9 de juny els atletes es retrobaven per fi a les pistes municipals, amb canvis. La nova normalitat: obligació d'inscripció prèvia, prohibició de fer ús del gimnàs i els vestidors, i manteniment de distància en els exercicis de preparació física i en els avançaments corrent. I finalment van arribar les primeres competicions: En Marià Fernandez en un control de pista aire lliure de 300 m.ll a Olot (43'42ct) el 21 de juliol; i la cursa de Mercè: en format presencial, 2 dies de curses amb sortides de 350 corredors cada minut (Ferran Tàpia: 43'39", David Torrent: 56'52"), o virtualment competint des d'on es volgués. ●

ENDURO

David Martínez, segon provisional al Mundial d'enduro

ÒSCAR PALLARÈS

El calendari del Campionat del Món d'enduro s'ha vist molt reduït a causa de la pandèmia. La ronda nòrdica ha quedat anul·lada i el mundial es decidirà a només quatre proves (de dos dies cadascuna). L'experimentat endurer d'Alella David Martínez hi ha pres part aquest any per primera vegada en la categoria anomenada Enduro Open. Martínez explica: "És una categoria per a més grans de quaranta anys en què la majoria dels participants són expilots professionals. Fins i tot hi ha excampions del món! Hi ha molt de nivell." Però això no ha estat un problema per a Martínez, que va enfilarse dalt de tot del podi a la cursa de dissabte de la primera prova, disputada a França el 19 i 20 de setembre. "Va ser molt gratificant, no m'ho esperava pas", assegura. Diumenge es va classificar tercer. El cap de setmana següent el Mundial es va desplaçar fins a Itàlia, on Martínez va classificar-se tercer els dos dies. Ara mateix ocupa la segona posició provisional del campionat, a falta de dues curses que se celebraran al novembre en caps de setmana consecutius a Portugal. "El meu objectiu? Endur-me el Mundial, és clar! Ara, si aconseguixo quedar segon o tercer de la classificació final també estaré molt i molt satisfet!", explica. ●

RUGBI

Tres escenaris possibles i moltes ganes de començar

RAMON ANGLADA

El Club Rugby Alella continua a l'expectativa sobre quan començarà la lliga un cop des de la Federació Catalana de Rugby es van plantejar tres possibilitats d'inici: a l'octubre, al desembre o al febrer. Descartat el primer escenari, ara mateix es treballa per començar la temporada al desembre. La competició, des de sub-14 fins a sènior, si no hi ha imprevistos, començarà el 29 de novembre amb canvis en les modalitats d'encreuaments. Les trobades a l'escola, des de sub-12 en avall, continuen aturades a l'espera de com s'organitzen amb total seguretat perquè en un mateix dia apleguen molta gent entre jugadors i familiars. En tots els casos, seguint les normes sanitàries que exigeixen tant la federació com l'Ajuntament d'Alella. L'objectiu principal del club en aquest any tan difícil per a un esport de contacte com el rugbi és mantenir totes les categories de l'escola, femenines i masculines. A causa de la situació sanitària enguany no s'ha pogut organitzar el torneig de rugbi platja de cada estiu. ●

BÀSQUET

Competir en un any atípic

RAMON ANGLADA

El principal objectiu del Club Bàsquet Alella és competir amb certa normalitat en aquest any tan diferent i minimitzar al màxim possibles quarantenes d'esportistes afectats directament o indirectament per la covid-19. En termes esportius, com cada any s'intentarà millorar la classificació de la darrera temporada en totes les categories.

Els entrenaments s'han readaptat a la nova situació amb l'ús de gel i presa de temperatura abans de començar-los. El 2 de setembre van començar els entrenaments de tecnificació sense cap contacte i cap al final de mes ja han començat amb contacte. Respecte a la competició, i si no es produeixen canvis per la situació sanitària, per als mes grans començarà el 18 d'octubre i per als de promoció el dia 31.

VÒLEI

Objectiu: fer pujar de categoria els dos equips sènior

ÒSCAR PALLARÈS

La pandèmia va aturar les opcions que els dos equips sènior del Vòlei Alella, el femení i el masculí, pugessin de categoria. Després de l'aturada i d'una represa complicada amb molts entrenaments a la platja, que des del club valoren molt positivament, la temporada ha tornat a començar amb el mateix objectiu que la passada: aconseguir que tots dos equips pugin de categoria. Adrià Vallès, coordinador del club, explica: "Hem perdut un parell d'equips, però treballem per configurar-ne de nous. El Cadet s'ha nodrit de canalla que ve de l'Infantil i ha passat el mateix amb el Juvenil amb jugadors del Cadet. A més, estem mirant de fer un equip mixt, que no competirà però que podrà aportar jugadors als equips sèniors més endavant." ●

MOTOCICLISME

Àlex Millan al 'top 10' de la RedBull MotoGP Rookies Cup

ÒSCAR PALLARÈS

El jove pilot alellenc Àlex Millan ha participat en les dues primeres curses de la RedBull MotoGP Rookies Cup. Les dues curses van tenir lloc a Àustria i en tots dos casos Millan va classificar-se entre els deu primers, cosa força meritòria tractant-se de la primera temporada de l'alellenc en aquesta categoria.

Millan, a més, va prendre part en la prova francesa del Mundial de superbikes com a convidat en la categoria Supersport 300. Ramon Millan, pare del pilot, explica: "Estem molt satisfets per la progressió de l'Àlex i el fet que el convidin a proves com aquesta és molt bon senyal, però necessitem la implicació d'empreses privades i d'estaments públics que ens donin suport. És molt difícil fer front a les despeses que representa la competició a aquest nivell." ●

COL·LEGI
SANTA MARIA DEL
PINO

Escola totalment **privada**, **trilingüe**
i immersa en la **Cultura de Pensament**

Ensenyament de **qualitat**, en plena **natura**

Infantil

Activitats en anglès cada dia,
amb professors angloparlants
nadius. Ambient proper, contacte
constant amb la natura i les millors
metodologies.

Primària

Aprentatge cooperatiu i
col·laboratiu, per projectes, anglès en
grups reduïts segons nivell, robòtica
i programació, escacs, creativitat i
educació musical.

Secundària

Motivació, acompanyament i orientació
de l'alumne en aquesta etapa de
consolidació personal i acadèmica.
Educació física en un entorn verd.
(Continuïtat Batxillerat a Barcelona).

Escola d'una sola línia i ambient familiar,
que destaca per l'educació en valors, els
bons resultats acadèmics i per transmetre
el plaer per l'aprenentatge continu.

Una metodologia pròpia,
emmarcada en la Neurociència i el
Projecte Zero de Harvard.

93 555 44 11

Alella, Maresme (Barcelona)

pinoalella.com

Visites concertades. Transport escolar